7 COLECȚIA SCIENCE FICTION

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

EDITURA BRÂNCUȘI

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

Traducere: Vasile Sichitiu

(L'ASSEDIO, 1981)

Prezentarea autorului

Tema abordată de roman ar fi meritat, poate, mai multe pagini decât cele care au rezultat din ultima redactare. Subiectele atinse, de fapt, chiar dacă sunt destul de clasice pentru literatura SF, mi-au oferit atâtea şi atâtea posibilități de divagație încât am avut nevoie de o îndelungată analiză pentru a feri aventura de dezavantajele unei tratări prea retrospective.

Nodul crucial al variantei alese s-a născut din caracterizarea personajelor, care, independent de punctele de plecare, devin pe parcurs complexe extrem de moderne (chiar şi când nu au vrut să fie) şi cu o netă tendință hamletiană. Un autor ar trebui să fie ceva mai stăpân pe propriile creaturi, dar în cazul meu, poate şi pentru că simt o deosebită plăcere când scriu, ele au fost cele care au luat inițiativa, aproape că fiecare dintre ele voia să-şi motiveze acțiunile, să înțeleagă şi să se facă înțelese. În fazele succesive de corectură, am făcut îndreptările necesare şi îi las pe cititori să descopere portretul psihologic al personajelor după gustul şi imaginația lor, pentru că şi acolo mi-am impus să le creionez sumar.

O discuție mai amănunțită merită, în schimb, evenimentele narate. Să le schematizez. şi să le clasific mi se pare imposibil: din anumite motive este aproape o sfidare la adresa experiențelor mele anterioare de Space Opera; din alte motive însă, chiar fără astronave şi abisuri siderale, împrumută de la acestea unele concepte de acțiune, de neprevăzut, plauzibile.

„Asediul” din titlu se reface după miticul război al

Troiei, dar bineînțeles că nu-i o reconstrucție istorică, mai ales că Agamemnon şi Hector se găsesc în situația de a trebui să înfrunte duşmani pe care Homer, în capodopera sa, nu-i putea nici măcar imagina, chiar dacă opera lui, în unele aspecte, este mai ancorată în ştiințifico-fantastic decât a mea. Paralel cu asediul epic se mai desfăşoară un altul. Dar oraşul amenințat nu are nici turnuri, nici ziduri: este o modernă metropolă europeană, şi primejdia care se abate asupra ei poate să asume, prin simbolism, cele mai întunecate amenințări ale actualei noastre civilizații.

Între agresori şi agresați nu există hotar, iar între cele două comunități în pericol se țese o legătură inconştientă ale cărei capete îşi au sorgintea într-o acropolă contemporană: un centru de cercetare universitar cu o anexă clinică medicală.

Elementele citate sunt incomplete, însă suficiente pentru a putea anticipa complexitatea unei confruntări şi imprevizibilul rezultat final. Dar n-are rost să mă apreciez singur; intenția mea a fost aceea de a scrie un roman al cărui normal conținut ştiințifico-fantastic să coexiste cu o firavă analiză socială, să realizez o lucrare care să concretizeze plăcerea de a citi şi pretenția de a oferi un mesaj asupra căruia să se poată reflecta. Nu ştiu dacă am reuşit, dar îmi doresc ca răspunsul cititorilor să fie favorabil.

Luigi MENGHINI

Capitolul întâi

— Vedeți, domnule profesor, suferința mea nu este legată de aspecte fizice precise, dar eu ştiu că nu mă simt bine, chiar dacă reuşesc să ascund atât de bine durerea încât ceilalți nici nu-şi dau seama. Soțul meu, Dodo, prietenele mele… toți mă cred sănătoasă tun. Desigur, am un aspect foarte tineresc, arăt mai puțini ani decât am în realitate… Dodo îmi spune mereu că mă preferă celor de vârsta lui; dumneavoastră credeți că este sincer?

— Este foarte probabil, doamnă Brumel, foarte probabil – recunoscu persuasiv profesorul Stephan Hoodlige. Însă acum vă rog să-mi descrieți simptomele care vă determină să presupuneți că ați avea o tumoare pe creier: migrene, amețeli, amnezii…

Femeia, care se află întinsă pe pătucul în stil imperial din centrul cabinetului, suspină.

— Nu mă credeți, domnule profesor? murmură ea cu o voce slabă care nu se prea potrivea cu fața marcată de trecerea anilor şi acoperită de un fard gros.

— E încă prea devreme pentru a pune un diagnostic – încercă omul să o asigure.

— Dumneavoastră sunteți atât de bun – se tângui doamna, în timp ce tot răsucea între degete colierul de perle care îi înconjura cu mai multe şiruri gâtul lung şi uscățiv.

— Este de datoria mea să îmi vindec aproapele – îi aminti clinicianul, şi o răsplăti cu un forțat zâmbet profesional.

Femeia îi răspunse cu o privire plină de recunoştinţă care se concretiza întotdeauna şi prin generoase donaţii făcute Institutului Central pentru Boli Mintale.

— Sunt sigură că am o boală grea – afirmă ea apoi cu o resemnare plină de stoicism. Este ca o presimţire pe care am avut-o în ziua vernisajului: Dodo îşi expunea tablourile sale într-o galerie de artă din Londra. Este un tânăr promiţător şi eu mă străduiesc să-l ajut…

Hoodlige lăsă avalanşa de vorbe să se năpustească în cabinet şi, afişând un viu interes, se lăsă în voia propriilor gânduri. Cu coada ochiului însă iscodi, prin perdelele pe jumătate date la o parte, parcul inundat de caldul soare care anunţa venirea apropiată a verii: iarba de pe pajişti, marii tei frunzoşi, câteva grupuri de studenţi care se deplasau spre laboratoarele de anatomie. Când se plictisi şi de lumea de afară, se îndeletnici să numere arabescurile tapiţeriei.

Vocea monotonă a pacientei continua să curgă neostenită, urmând cu fidelitate cele mai complicate meandre ale unei traume fără sfârşit.

După ce trecu foarte mult timp, omul se hotărî, cu mişcări discrete, să dezvelească ceasul de mână: mai erau doar puţine minute până în momentul eliberării. Cu un semn graţios o făcu atentă pe doamna Brumei şi îi zâmbi.

— Cred că avem suficiente elemente pentru o primă analiză – o întrerupse el.

— E un caz grav? întrebă ea cu o undă de speranţă.

— Să zicem că este un caz interesant – răspunse profesorul cu gravitate. De fiecare dată când ne încumetăm să studiem creierul omenesc, ne aflăm în faţa unui organ complex şi misterios care face practic imposibilă o evaluare imediată a realităţii. Dumneavoastră în mod categoric suferiţi de o stare de nelinişte independentă de orice configuraţie patologică internă. Cred că se impune, înainte de orice, o cură psihică: multă odihnă şi o viaţă mai puţin stresantă. În

al doilea rând va trebui să vă faceți şi nişte analize de laborator.

Femeia se aşează pe pătuc şi îl scrută întrebătoare pe savant.

— Nu credeți în prezența unei tumori?

— Un diagnostic este prematur – murmură Hoodlige. Dar în proporție de nouăzeci la sută este exclus.

Doamna reacționă cu un zâmbet de satisfacție.

— Aşadar în proporție de zece la sută pot avea dreptate?

— Desigur – admise profesorul, dornic să vină în întâmpinarea maniilor autodistructive ale pacientei. Un examen de specialitate va rezolva definitiv problema. În institutul nostru avem laboratoare de avangardă; vă pot fixa o întrevedere cu un coleg…

— Oh, nu! interveni repede femeia. Nu mă părăsiți, eu am încredere în metodele dumneavoastră,

— Înțeleg – răspunse celălalt contrariat. Cum doriți dumneavoastră, voi face tot posibilul să vă ajut.

— Mabel, soția rectorului, mi-a vorbit despre miraculoasa dumneavoastră invenție: sonda mintală – adăugă bătrâna doamnă. De ce nu mă vindecați cu ajutorul ei? Simt că îmi va fi tare folositoare.

Hoodlige zâmbi cu răceală.

— Este un dispozitiv prea puțin pus la punct, suntem abia în faza de experiment… nu văd cum ar putea să fie utilă: cazul dumneavoastră presupune o metodologie cu totul şi cu totul specială.

— Sunt sigură că ea va fi salvarea mea! afirmă ea extaziată.

— Vă doresc să fie aşa – zâmbi omul, care ajunsese la limita suportabilului. Acum însă, dacă nu vă supărați, aş avea ceva foarte important de făcut. După cum ştiți, în acest institut suntem implicați, în afara profesiei de medic, şi în învățământ, şi în cercetare…

— Înțeleg, domnule profesor, înțeleg – cloncăni femeia. Voi reveni. Am nevoie de tratamentul prescris de

dumneavoastră. Toți ştiu că sunteți un geniu.

— Mă confundați – replică clinicianul şi, înainte ca ea să poată adăuga şi altceva, o însoți până la uşă.

Odată rămas singur, se grăbi să deschidă larg ferestrele pentru a ieşi din încăpere dulceagul miros de deodorant de violete. Respiră îmbătat aerul proaspăt al zilei. Ca întotdeauna, după o şedință de genul acela, se întrebă dacă acel aspect al activității sale avea sau nu sens. Poate că ar fi fost mai bine să renunțe la ambiții, la prieteniile oamenilor influenți, la strălucita carieră în Institut, pentru a se dedica exclusiv cercetării, să caute ceva care să-l mulțumească mai mult… Dar era, oare, în stare să ia o asemenea hotărâre? Scrută încet cu privirea pavilioanele din partea de nord a clinicii: nişte văluri de ciment alb presărate cu ciungi de reflexele argintii ale geamurilor. Acolo erau clădirile unde se vindecau bolile grave, şi în acel loc nu intra în discuție viața mondenă. Dar salariile erau mici, pacienții proveneau din rândul celor cu modeste mijloace financiare, şi gărzile erau extrem de grele.

Nu, Stephan Hoodlige nu avea curajul să pornească din nou de la zero tocmai acum când era aproape de succes. Se retrase în umbra rafinatului său cabinet şi, cu gesturi mecanice, îşi consultă programul zilei; o şedință administrativă, două ore de curs cu studenții din ultimul an, care erau cu toții nişte tineri pricepuți. Poate că printre ei va găsi pe cineva în stare să-l ajute. La patruzeci şi cinci de ani un om nu este bătrân, dar are parcă mai mult curaj dacă se află lângă el un elev care să continue pe acelaşi drum… În mod inevitabil se gândi la Ivan, fiul său de la care se putea aştepta la foarte puțin. Simți cum sufletul i se umple de amărăciune.

— Sunt la Ateneu – îi aminti el secretarei şi ieşi.

Cum ajunse afară, trase cu putere aer în plămâni bucurându-se de miresmele dătătoare de viață ale parcului şi, încet, dar foarte încet, se înseninã.

Capitolul al doilea

— Au venit! strigă o voce de tânăr, care acoperi zgomotele molcome ale clădirii. Aheii au debarcat pe coastă!

Vestea răsună pe coridoare, printre masivele coloane de piatră, şi puse capăt veseliei comesenilor.

Priam, bătrânul stăpân al cetății, puse pe masă cupa lui de vin dens şi aromat şi scrută cu o privire mută chipul încruntat al fiului său cel mare. Hector răspunse cu un semn din cap, se ridică de la masă şi se îndreptă spre locul de unde venise strigătul.

Nimeni nu îndrăzni să vorbească. În încăperea unde se adunaseră fiii regelui, prieteni şi servitori, se instală pe neaşteptate o tristă atmosferă care nu prevestea nimic bun. Când moştenitorul tronului apăru din nou, toate privirile se îndreptară spre el.

— Sunt mulți? întrebă bătrânul cârmuitor.

— Destui – răspunse Hector. Ciobanul care i-a văzut nu ştie să numere, dar ne asigură că navele lor au umplut plaja.

Se opri pentru a-şi țintui privirea acuzatoare asupra lui Paris şi continuă:

— Dacă au venit atât de mulți, nu va fi îndeajuns să le dăm femeia înapoi: trebuie să-i îmbunăm şi cu aur.

— Nu! exclamă Priam. Dacă Destinul vrea să fie război, atunci va fi război. E prea târziu să mai ducem tratative.

— Dacă au lăsat Grecia ca să moară pe pământul nostru, se vor căi! afirmă Paris înflăcărat. Tinerii din

Troia sunt nerăbdători să-şi scalde gloria în sângele lor.

Mulți dintre comeseni se ridicară în picioare şi proslăviră cuvintele acelui tânăr prinț preferat de Venera şi dăruit de zei cu frumusețe. Acesta, satisfăcut, îşi aranjă şuvițele de păr auriu, care în fuga discursului îi căzuseră pe față, şi zâmbi.

— Vezi, tată, oamenii tăi nu aşteaptă decât să se bată.

— Este o prostie să ne riscăm viața pentru un fleac pe care orice bordel din Licia sau din Pergam l-ar putea satisface – comentă cu amărăciune Hector, insensibil la efervescența războinicilor.

Paris, înveninat, îşi răsturnă jilțul şi îşi înfruntă fratele:

— Nimeni nu are dreptul să vorbească aşa despre soția mea! amenință el.

— Mai este unul, dincolo de dealuri, care foloseşte acelaşi titlu pentru aceeaşi femeie – răspunse fratele cel mai liniştit. Unul care are mai multe drepturi decât tine.

— Elena mi-a fost hărăzită de către zei, şi dacă Menelau a preferat să moară pe pământurile Ilionului şi nu în confortabilul său pat, o să aibă ceea ce merită.

— Dacă, într-adevăr, zeii te-ar ajuta, ei ar fi scufundat deja flota lor în largul mării – murmură ironic moştenitorul tronului. Nu te amăgi, suntem singuri în fața primejdiei.

— Nu blestema, Hector, – interveni Anchise, invitat acolo împreună cu fiii săi. Zeii ne-au ocrotit întotdeauna, şi nu este treaba noastră să ne amestecăm în planurile lor. Toți ştim câte lupte şi ce dezastru presupune un război, dar nu ne vom opune niciodată voinței Olimpului.

— Şi aşa va fi – conchise Priam, cu inima neagră. Dar să nu ne pierdem vremea cu vorbe, mai bine să ne gândim să trimitem soli la aliații noştri şi să ne pregătim de luptă. În câteva zile îi vom trimite pe barbari de unde au venit, indiferent dacă sunt mânați la luptă de dorința de a jefui, sau de a răzbuna onoarea patului regal.

Nimeni nu îndrăzni să dea vreo replică. Unul câte unul, cei de față ieşiră copleşiți de gânduri. Hector rămase singur în fața mesei încărcate de bucate, bântuit de presimțiri întunecate. Un pas uşor în spatele său îl făcu să se însenineze. Râse fără să se întoarcă şi spuse:

— Nu-i frumos să tragi cu urechea la petrecerile bărbaților.

Două brațe gingaşe îi încolăciră gâtul, şi un căpşor brun se aplecă peste al său.

— Nu eu am tras cu urechea… ci voi ați vorbit cu voce tare. Era imposibil să nu ascult – protestă fata.

— Trebuia să-ți astupi urechile.

— N-am cum. De multe ori vocile mi se nasc pe dinăuntru şi mi-e frică să rămân singură cu ele… Nu le înțeleg – protestă Casandra.

Hector se întoarse şi o trase spre el pe sora sa.

— Ai ochii roşii. Ai plâns? observă el.

— Va fi război şi presimt că vom muri cu toții.

Moştenitorul tronului îi mângâie cu gingăşie părul.

— Aşa ți-au spus vocile?

— Da. Chiar şi acum aud una: prevesteşte zile îndurerate, vorbeşte de rivalități care vor dura mult timp.

— Nu trebuie să te temi: noi vom fi învingătorii, şi eu o să-ți dăruiesc penajul unui coif grecesc – o asigură Hector.

Casandra clătină din cap. Chipul său plăpând, firav, căpătă o vigoare neaşteptată, o forță invizibilă, dar care îşi făcu simțită prezența. Râsul ei argintiu străbătu prin măreția salonului, atrăgând privirile curioase, dar şi îngrijorate, ale unor roabe care se îndeletniceau să curețe masa; câinii încetară să mai roadă oasele pe care comesenii le aruncaseră pe jos, şi se ascunseră speriați în cuştile lor. Întreaga încăpere păru că se înclină în fața acelui cântec de bucurie. Apoi, pe neaşteptate, fata încetă să mai râdă, deveni serioasă şi dădu la o parte brațele fratelui.

— O să se verse mult sânge… – gemu ea şi parcurse spațiul care o separa de coridor dându-se înapoi ca racul. Dispăru după o coloană, reapăru puțin după aceea şi, în sfârşit, fugi plângând.

— Vino înapoi, Casandra – o chemă Hector.

Rămase singur, luă în mâini o cupă cu vin şi sorbi cu tristețe. Nebunia care pusese stăpânire pe mintea fetei îi dădea din ce în ce mai mult de gândit. Preoții atribuiau starea ei sufletească iubirii pentru zeul Apollo, dar el era sigur că o asemenea judecată răspundea mai degrabă dorinței de a-i face pe plac regelui decât realității. Prea multe evenimente nefaste erau atribuite zeilor, chiar şi acel război. Puse pe masă potirul şi, fără niciun chef, se hotărî să se ridice. Se pregătea pentru luptă şi, ca viitor rege, trebuia să fie un exemplu pentru ceilalți.

Cuvintele ieşeau pe rând într-o linişte încărcată de tensiune. Numai bustul plin de demnitate al lui Esculap rămăsese cu seninătate indiferent față de cele întâmplate. De la înălțimea unei coloane care fusese construită dintr-un material asemănător marmurei, dintr-un loc izolat, cu ochii săi albi şi goi, observa grupul de studenți care rămăseseră cu gura căscată.

Ceva mai departe, puțin în afara centrului atenției, se afla catedra de la care profesorul Hoodlige evalua satisfăcut rezultatele experimentului.

În spațiul liber dintre băncile ocupate de studenți şi catedră, zăcea Paul Hasley, întins pe un pat ambulatoriu oarecare. Avea capul legat cu o rețea argintie de sârme metalice legate prin numeroase tuburi de un panou cu semnale luminoase. Tânărul avea ochii închişi şi continua să pronunțe fraze al căror sens era cât se poate de clar ascultătorilor. Povestirea se prelungi, plină de siguranță, vreme de câteva minute, apoi deveni fragmentară, intercalată cu vorbe obscure, sunete fără noimă.

Hoodlige îl făcu atent pe Martinez, asistentul său, şi-i

şopti:

— Pentru astăzi ajunge, subiectul a vorbit prea mult. Ocupă-te să reduci gradat frecvența Sondei.

Apoi, cu un ton al vocii mai dulce şi mai profund, continuă:

— Paul, acum totul s-a terminat… relaxează-te, o să număr până la trei şi tu vei deschide ochii…

— Domnule profesor.

Hoodlige încruntă din sprâncene şi îl privi întrebător pe studentul care îl întrerupsese.

— Da, Cary – spuse el.

— Vă rog să-mi iertați obrăznicia, dar nu este cumva posibil să mai continuăm încă puțin experimentul? Este incredibil cât de realist poate să fie subiectul povestit de Paul.

— Înțeleg – zâmbi Hoodlige. Preferați să ascultați războiul Troiei decât elucubrațiile mele ştiințifice despre mintea umană.

— Oh, nu, domnule – se grăbi să explice tânărul. Nu asta am vrut să spun.

— Sonda mentală pe care tocmai o experimentăm nu a fost creată pentru a ne distra aproapele, – continuă savantul – ci pentru a-l ajuta. Va fi o adevărată nenorocire dacă mâine-poimâine, exercitându-vă profesia, vă veți lăsa atraşi mai mult de aspectul exterior al faptelor, decât de semnificația lor. Noi explorăm subconştientul pentru a putea ajunge la răul care chinuie mintea omenească. Întâmplarea că un subiect în stare de hipnoză electrostatică povesteşte lucruri interesante nu trebuie să ne depărteze de scopul pe care-l avem. Sonda este un instrument încă rudimentar în care se împletesc principii vechi şi teorii noi. Dar în ziua în care vom reuşi să; ne limpezim cunoştințele pe care le avem despre ea, vom fi în stare să călăuzim subiectul hipnotizat spre o autoanaliză interioară, spre a-şi cerceta trecutul, experiențele şi traumele pe care le-a suferit. Creierul este o maşină care înregistrează

conştiincios tot ceea ce simțurile îi transmit din momentul formării sale şi până la moarte. Fiecare clipă a vieții, mai mult sau mai puțin conştientă, este memorată, însă totul se pierde datorită incapacității omului de a-şi scotoci propriul intelect. A depăşi această limită înseamnă a-l face pe om şi mai stăpân pe sine însuşi. Acest aparat ne va permite să pătrundem în mod empiric în colțurile cele mai îndepărtate ale subconştientului.

„Probabil că Paul, într-un timp trecut al existenței sale, a asistat la un spectacol sau a citit o carte despre Homer şi a tras concluzii personale pe care le-a înmagazinat în mintea sa. Redeşteptarea amintirii lor a fost pur întâmplătoare: putea să apară o experiență sentimentală, un vis din copilărie... sau cine ştie ce alt eveniment pe care subiectul l-a trăit în mod real. Este de presupus că există o legătură între ariile amintirilor care apar, frecvența undelor electromagnetice şi impulsuri, poziția ventuzelor de iradiație şi volumul cranian. Aceste experimente îşi propun să descopere legile fizice după care se stabileşte această corelație. Aşadar este limpede că, dacă tocmai Consiliul Institutului ne-a permis să ne abatem de la programa şcolară pentru a ne lărgi cunoştințele şi cu, aspecte legate de invenția mea, nu a făcut-o fără niciun interes. Sonda mentală se poate dovedi a fi ceva extrem de important, şi sper că înțelegeți acest lucru; pe de altă parte, aceste experiențe sunt o dovadă în acest sens.

Acum este vremea să ne ocupăm de pacientul nostru. Unu, doi, trei... Paul, trezeşte-te!”

Tânărul întins pe pat scutură din cap şi, cu greutate, deschise ochii.

— Bine ai venit din Troia – îl întâmpină Stephan cu bunăvoință.

— Troia? întrebă zăpăcit Paul, căutând să descifreze pe chipurile amuzate ale colegilor de curs vreo explicație.

Apoi, cu un suspin, adăugă:

— Am spus multe prostii, domnule profesor?

— Deloc – îl linişti acesta. De altfel, ştii foarte bine că, dacă ar fi apărut ceva deosebit de personal, aş fi întrerupt imediat experimentul.

Paul se aşeză pe marginea pătucului şi îşi eliberă tâmplele de ventuze.

— Scuzați-mi curiozitatea, – insistă el – dar ce este Troia?

— Este o cetate antică din Turcia: nu ai citit niciodată mitologia greacă?

— Ca să fiu sincer, nu mi-au plăcut niciodată poveştile – observă mirat studentul.

— Vor avea grijă colegii să te informeze despre tot – îl întrerupse Hoodlige. Oricum, te asigur că reportajul tău despre începutul războiului descris de Homer în Iliada a fost foarte captivant. Unii ar fi vrut chiar să continuăm experimentul, pentru ca tu să povesteşti mai departe... Însă lecția de astăzi s-a terminat; ne vom deplasa cu toții în laboratorul de analize limfatice, şi nu uitați să luați halatele. Ştiți că rectorul este foarte sever în privința asta.

Capitolul al treilea

Altarul fusese construit în grabă din pietre roşiatice mâncate de vânt; iar acum toți, constructori, sclavi, oameni aflați sub arme, care se îngrămădeau pe plajă, dar mai ales prinții ahei, aşteptau răspunsul preotului. Însă Calcha nu lua în seamă neliniştea lor. El aşteptase răbdător ca grămada de lemne să ardă complet pe rugul înălțat; împărțise cu gesturi calme interiorul iedului sacrificat; iar acum zăbovea privind îndelung ficatul, ca şi cum i-ar fi fost greu să interpreteze voința zeilor.

Miron, revenindu-şi după oboseala pricinuită de traversarea mării, privea scena de pe un loc mai înalt, ghemuit pe o stâncă ce-i oferea o vedere mai bună.

— Ai vorbit? îl întrebă Cresus, un rob al lui Ulise, care, la fel ca el, îl urmase pe stăpânul său din Itaca în acea bătălie.

— Drace – răspunse Miron făcând un gest de dezamăgire din brațe. Dacă mai continuă aşa, se va face întuneric, vor amâna bătălia şi va trebui să punem tabăra aici. O să muncim ca nişte robi să pregătim cortul lui Ulise…

Celălalt îi dădu dreptate, făcând o grimasă, şi suspină.

— Am aruncat şi mațele din mine în această călătorie pe mare, îmi mai rămânea doar să petrec noaptea sub cerul liber – adăugă el melancolic.

— Dar eu care am fost de rând la vâsle? protestă la rândul său Miron. Dacă mi-aş fi închipuit că o să trudesc ca un rob, m-aş, fi străduit să mă țin deoparte…

— De ce, te crezi cumva un domn? rânji Cresus scărpinându-se pe spinare.

— Nu, însă mi-am oferit serviciile lui Ulise pentru a plăti o datorie pe care o avea. tatăl meu față de el... La întoarcerea acasă o să fiu un om liber.

Cresus se tolăni pe jos.

— E mai bine să fii orb cu burta plină, decât un păduchios flămând – pronunță el o sentință, cu un aer de superioritate. În palatul din Itaca eu sunt cineva...

— Taci, animalule – îl mustră Miron ridicându-şi capul. Calcha se pregăteşte să vorbească.

Într-adevăr, ghicitorul pusese la locul lui pumnalul de sacrificiu şi se trezise din transa în care căzuse.

— Zeii ne sunt favorabili – murmură încet, jenat de o greutate invizibilă.

Acele cuvinte electrizară mulțimea strânsă în jur. Se auzi întâi un vuiet de voci, apoi sunetul lăncilor izbite de scuturi, care răsună printre dealurile din jur descompus într-un ritm asurzitor.

Prinții greci, adunați în primele rânduri ale şirurilor de ostaşi, îşi aruncau priviri pline de satisfacție. Numai preotul nu participă la euforia lor. Coborî încet treptele improvizate care duceau la altar şi se retrase.

— Ce e cu el? mormăi Cresus.

— Toți cei care au harul de a vorbi cu zeii sunt nițel cam nebuni – spuse Miron. Ceea ce contează este doar faptul că în noaptea asta o să facem de petrecanie Troiei...

— Pentru un simplu cioban, vezi prea departe – interveni o voce ironică în spatele său.

Robul se albi la față şi coborî din punctul său de observație. Schiță un zâmbet şi se grăbi să-şi plece capul în fața lui Ulise, stăpânul din Itaca.

— Calcha ne-a prezis victoria, dar nu şi timpul în care o vom obține – urmă acesta.. Ai grijă să întinzi cortul, nu vreau să-mi petrec noaptea sub cerul liber.

— Aşa voi face, aşa voi face – mormăi încâlcit Miron şi

continuă să se închine în mod repetat, chiar şi când stăpânul său dispăruse în mulțimea de soldați.

— Este o adevărată nenorocire să fii rob – se tângui el după aceea. Acum aş putea să am şi eu coiful şi scutul meu şi să jefuiesc pe vreun gras negustor troian.

— Mie îmi ajunge să asist la bătălie – adăugă Cresus. Astfel, imediat ce văd inamicul pus pe fugă, mă duc să jefuiesc. Sunt foarte bogați asiaticii aceştia: aur, stofe, roabe…

— Cu vreo câteva piese de aur aş reuşi să mă răscumpăr şi să mă întorc liber în Itaca – visă cu ochii deschişi Miron.

Gândurile îşi pierdură şirul în mintea celor doi oameni. Încetară să mai târască acoperişul gros, făcut din mai multe piei de capră cusute între ele, şi priviră cum ariergarda armatei aheilor dispărea dincolo de înălțimi.

— Nu cred că Ulise o să aibă nevoie de cort – conchise Miron. El este un pesimist din naştere, deci eu presimt că deja din această noapte va dormi în Troia.

— Şi noi ne trudim degeaba – admise mâhnit prietenul. Priveşte, toți ceilalți sclavi au luat-o după soldați, toți sclavii au dispărut, numai noi am rămas aici…

Nici nu mai fu nevoie să mai adauge altceva; lăsară totul baltă şi începură şi ei să alerge după restul armatei. Înaintară sub soare vreme de un ceas, nepăsându-le de căldură, de oboseală, de zgârieturile tufişurilor pe unde treceau. Apoi, pe neaşteptate, când ieşiră dintr-o pădurice de pini mediteraneeni, se pomeniră în fața cetății care se ridică măreață pe un deal. Gâfâind, se opriră să o privească: era enormă. Era împrejmuită de puternice ziduri întunecate pe care se ridicau din când în când turnuri. În interior, pe terenurile în pantă, se vedeau multe colibe cu acoperişul din paie, ascuns în spatele clădirilor masive ale superbelor palate, ca nişte oi fricoase. Ceva mai sus,

cetățuia îşi ocrotea locuințele cu un nou rând de ziduri, iar în centru, pe o stâncă, iată palatul regal, din coloane de marmură, întărit de contraforturi, în interiorul căruia se mai vedeau şi țarcurile pentru animale, şi unele coroane verzi care ieşeau peste ziduri, cea ce demonstra existența a numeroase curți. Nu se vedea niciun semn de viață pe străzile sufocate de umbra clădirilor: toată populația cetății se îngrămădise în spatele zidului exterior şi aştepta în linişte.

Pe câmpul din față, cele două armate erau separate de o distanță de vreo sută de metri.

— Nu a început încă lupta – murmură Cresus cu vocea ştrangulată de emoție şi de oboseală.

— Priveşte scuturile acelea: reflectează razele soarelui ca şi cum ar fi de aur… valorează cât câteva oi – observă celălalt, fascinat. Să ne apropiem.

— Eşti nebun! protestă prietenul său. Vrei să te alegi cu o săgeată?… Mai bine să mergem acolo jos, unde sunt şi ceilalți servitori; aici suntem izolați, şi dacă iese vreun troian…

Miron se văzu nevoit să-i dea dreptate, mâhnit. Măcar dacă ar fi avut o armură, o spadă…

Deodată aerul se umplu de blesteme şi de insulte. Câțiva, din când în când, făceau câțiva paşi înainte şi-i înjurau pe duşmani. Dar repede, la şuieratul lăncilor celorlalți, se retrăgeau printre ai lor.

— Acela este Menelau – observă un bătrân în spatele lui Cresus, şi arătă un războinic cu un coif care avea creasta lungă şi neagră, şi care se desprinsese din rândurile aheilor. La apariția sa nimeni nu mai îndrăzni să vorbească.

— Paris! urlă el mânios. Ieşi în față! Sunt Menelau.

Un car de luptă ieşi din rândurile troienilor.

— Iată-mă! răspunse prințul troian. Credeam că ai preferat să-ți ascunzi coarnele în tainicul tău palat, decât să le arăți în public.

— Lumea o să vadă cadavrul tău! mârâi adversarul, şi

îi alergă în întâmpinare.

Acesta fu semnalul. De o parte şi de alta, formațiile de luptă se desfăcură şi, urlând, se năpustiră asupra duşmanilor. Peste toate nu domnea decât surdul zgomot al armelor de bronz care zăngăneau printre ei. Şi acest zgomot surd se înălța peste vârfurile domoale ale dealurilor şi peste trunchiurile răsucite ale măslinilor.

Mulțimea de luptători se transformă într-un furnicar de corpuri care ba se dilata, ba se strângea, ba se rotea val-vârtej într-o îmbulzeală de nedescris.

— Suntem pe punctul de a învinge – pronunță sentențios Miron cu siguranță. Peste puțin vom intra în cetate.

— De unde ştii? întrebă Cresus mirat. Eu nu reuşesc să disting nimic.

— Aşa a spus Calcha, prostule – replică servitorul. Zeii sunt cu noi: Jupiter, Iunona, Marte, Minerva… toți aşadar.

— Aşa o fi, însă acolo jos trebuie să fie o căldură infernală: nu ştiu cum de reuşesc să reziste cu armurile alea pe ei… – murmură Cresus.

Şi ca o confirmare a celor spuse, după prima zvâcnire se observă o diminuare a ritmului bătăliei. Numeroşi soldați începură să se îndepărteze de câmpul de bătaie şi să se îndrepte în direcția opusă, unii dintre ei şchiopătând, alții ajutând vreun prieten rănit, alții arătând că au tolba goală, armele rupte sau vreun braț însângerat.

Cum începură să se aştearnă primele umbre ale înserării, molcoma revărsare dinspre câmpul de bătaie deveni tot mai susținută, şi doar puțini îndărătnici mai rămaseră să încheie conturile cu vreo câteva cadavre căzute la pământ.

— Dar cum… nu se mai luptă? tresări Miron.

— Peste puțin se va face întuneric – răspunse bătrânul din spatele lor. O lasă pentru mâine… sau pentru poimâine, cine ştie? Totul s-ar putea însă reduce

şi la o răscumpărare. Troia este bogată, şi-ar putea cumpăra cu uşurință propria linişte.

— Şi Elena? Onoarea aheilor?

Bătrânul rob zâmbi.

— Am văzut multe războaie neterminate, chiar dacă, la întoarcerea acasă, s-a vorbit mult de acte de eroism, cântăreții s-au luat la întrecere să proslăvească ba vitejia unuia, ba pe a altuia... Deocamdată, în noaptea asta, o să dormim adânc.

Acele cuvinte îl loviră pe Miron ca un fulger.

— Cortul!... – se cutremură el din tot trupul. Dacă nu-l pregătim, Ulise ne va pune pielea pe băț.

Nu mai adăugă nimic, se ridică în picioare şi alergă spre mare, imitat de Cresus.

Şi ultimii luptători părăsiseră câmpul de bătălie. Furia de acum câteva ore se potolise: acum, soldaților le era foame, sete, somn.

Troia putea să mai aştepte.

Biroul, cufundat în semiîntuneric, era slab luminat de o veioză aşezată pe birou şi de clipitul conținu şi răutăcios ale luminilor fără numele oraşului, care răzbăteau de dincolo de fereastra deschisă. Restul Institutului era cufundat în tăcere.

Hoodlige se lăsă pe speteaza, fotoliului, copleşit de mâhnire.

— S-a întâmplat din nou... – murmură el.

Berry Meade nu înțelese, şi aşteptă îngăduitoare ca profesorul să-i explice totul. Iar bărbatul, într-adevăr, reluă:

— Acest război al Troiei începe să devină o obsesie. Este deja cel de-al patrulea subiect supus acțiunii sondei mentale care povesteşte evenimente narate în Iliada... iar fiecare dintre ei continuă povestirea din locul unde a lăsat-o cel de dinaintea lui, povestind faptele cu un realism desăvârşit. Este ca şi cum studenții mei şi-ar petrece timpul studiind mitologia.

Ea nu îşi ascunse mirarea.

— Am auzit ceva bârfindu-se în legătură cu asta – afirmă ea. Se pare că toate aceste lecţii au un mare succes printre studenţi. Dar bine înţeles că nu mă gândeam că sunt nişte reportaje din Grecia antică.

— Este adevărat, sala de curs este întotdeauna foarte aglomerată, şi risc să întrerup experimentele în clasă – admise profesorul cu amărăciune. Toţi se lasă sugestionaţi de întâmplări mai mult decât de realitatea ştiinţifică a invenţiei mele. Dacă voi continua tot aşa o să mă umplu de ridicol…

— N-aş spune – glumi cu bunăvoinţă colega. Ştiu că însuşi rectorul ascultă pe ascuns înregistrările şedinţelor; şi el moare de nerăbdare să afle cum se va sfârşi. Ar fi mai bine să intensifici ritmul şedinţelor înainte de terminarea anului universitar, şi în felul acesta îi mulţumeşti pe toţi. Pe deasupra, mai ştiu ca subiecţii şi-au împărţit în mod echitabil domeniul de referinţă: unii povestesc din punctul de vedere al observării greceşti, iar alţii din cel troian.

— Nu fi crudă – o rugă Hoodlige dezamăgit.

— Cum vrei tu, Stephan. Dar nu ţi-a trecut prin cap ideea că ar fi putut să aranjeze totul? E prea perfect… Pe deasupra, în stare de hipnoză, subconştientul nu ar trebui să fie condiţionat de sugestii colective.

— M-am gândit şi eu la asta – exclamă omul cu hotărâre. Dar nu-i niciun truc la mijloc. Din punct de vedere matematic este imposibil să trişezi. Am făcut numeroase verificări. La primele încercări puteau să mă ia peste picior, dar acum nu. În acest moment este mai prudent să întrerup experimentele care sunt în timpul cursurilor.

Meade nu se bucură de concluzia la care ajunsese interlocutorul său.

— Nu trebuie deloc să întrerupi! exclamă ea. Te-ai trudit atâta să obţii fondurile necesare pentru realizarea Sondei, a trebuit să convingi Administraţia, Consiliul

Institutului, a trebuit să lupți împotriva scepticismului tuturor. Acum când lumea ştiințifică aşteaptă rezultatul cercetărilor tale nu poți să dai înapoi. Pe deasupra, eşti şi unul dintre cei care au toate şansele să obțină o bursă de studiu A.M.I.S.E.F.

Stephan dădu din cap cu gravitate. În lumina opacă a veiozei, chipul său sever, sculptat de umbre, reflecta imaginea unui savant de patruzeci şi cinci de ani îmbătrânit înainte de vreme din cauza timpului prea lung petrecut în laborator, aplecat deasupra cărților, în căutarea unui succes care întârzia să apară. Referirea lui Meade la premiul A.M.I.S.E.F. reaprinse în el flacăra nestinsă niciodată a aspirației la glorie şi la cele mai concrete aspirații materiale care decurg din asta. Trupul său slab, deşirat, fusese constrâns la cele mai mari sacrificii în numele ştiinței, pentru ca acum să nu-şi mai dorească cele mai omeneşti satisfacții; iar Meade putea să fie una dintre ele... numai dacă s-ar fi hotărât să divorțeze de soție.

Bărbatul îşi mângâie la repezeală părul cenuşiu şi zăbovi îmbătându-se cu visul pe care spera să-l realizeze în curând.

— Ai dreptate – murmură el. Totuşi, această problemă complică totul... Dacă aş reuşi măcar să înțeleg ce se întâmplă: de ce Troia, de ce acea întâmplare şi nu altele mai fanteziste, mai tinereşti? Am schimbat frecvența undelor electromagnetice, intensitatea lor, n-am obținut decât o expunere ceva mai încâlcită; dar imediat ce mă apropii de datele optime, totul continuă după schemele inițiale. Cu toate acestea, eroii homerici nu cuprind un câmp al cunoaşterii prea vast... M-aş fi aşteptat la fotbal, la aventuri de dragoste, la lăudăroşenii, la coşmaruri: în schimb apare Troia, numai şi numai Troia.

Meade conveni, făcând un semn din cap, şi propuse:

— De ce nu încerci să depăşeşti obstacolul cu un subiect care este cu totul străin acestui mediu, cineva

care să nu ştie nimic despre această întâmplare, şi al cărui nivel de cultură să fie atât de mic încât să fie exclusă orice reminiscență despre antichitate şi, mai ales, despre Troia?

— Ar putea fi o soluție... Însă trebuie să fie şi o explicație la toate astea...

— O vei găsi – îl asigură femeia. Eşti abia la începutul experimentului. Nu te îngrijora, mai devreme sau mai târziu vei descoperi cauza, acum este important să ieşi din acest cerc vicios. O să vezi că prin pacientul pe care ți-l voi aduce, niciun fel de autosugestie nu va mai influența lecțiile tale.

Surâse şi se ridică.

— Acum să mergem acasă, Stephan, este târziu şi eu încă nu am cinat.

Ieşiră. Coridorul era pustiu. O rece lumină a unor becuri cu neon lumina marmura de pe jos şi dădea naştere la o falsă impresie de curățenie, de lucios. Paşii lor tulburară liniştea sălilor de curs părăsite. Trecură şi prin fața sălii unde se țineau experimentele. Hoodlige se opri să privească pătucul gol, casca hipnotică, tabloul de control, toată aparatura care zăcea tăcută în semiîntuneric. Nu i se părea firesc că este creația lui: o simțea străină, ostilă...

— Ceva nu este în regulă? îl întrebă Meade.

— Nu, nimic – se scutură el trecând mai departe. Mă întrebam doar dacă toate astea servesc la ceva. Mi-am investit întreg viitorul în aceste cercetări...

— Suntem oameni de ştiință – îi aminti Meade. Trebuie să riscăm...

Ar mai fi vrut să adauge şi altceva, dar preferă să tacă.

Dinspre etajele superioare ajungea până la ei vocea molcomă a femeilor care făceau curățenie. Rosteau ceva de neînțeles din cauza aspiratorului care funcționa. Apoi zgomotul deveni mai clar: semăna cu o voce puternică împărțind ordine, cu un zgomot de paşi care călcau

iarba fragedă, cu nişte lovituri de secure aplicate în trunchiurile uscate ale pinilor, cu zgomotul unei bucăți de fier lovită de un ciocan; amintea de mirosul cărnii fripte, de aroma răşinii şi a ierburilor aromatice sub o lună palidă care lumina perdele multicolore; marea... o lume îndepărtată...

— Vrei să te însoțesc până acasă? îl întrebă femeia pentru a doua oară.

— Poftim? tresări Stephan, pierdut într-un labirint de senzații necunoscute.

Se întoarse să o privească şi clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, sunt cu maşina.

Ajunseseră afară; străbătură în linişte curtea acoperită cu pietriş şi înconjurată de aleile întunecoase ale parcului. Se opriră lângă parcare. Ea îi întinse mâna pentru a-şi lua la revedere, iar el i-o strânse căutând acolo un pic de căldură. Ar fi vrut să se oprească acolo, să vorbească despre studiile sale, despre sentimentele sale, despre tot şi despre nimic. Întunericul părea să-i fie complice, dar nu îndrăzni.

— Atunci, pe mâine – şopti Meade.

— Da, pe mâine – conchise cu tristețe bărbatul.

Se întoarse şi se duse la automobilul său. Se gândi cu angoasă la ce îl aştepta: circulația haotică din oraş, ariditatea vieții sale de familie care se compune din certuri, plictiseală...

— Meade! strigă el pradă unei neaşteptate clipe de rătăcire. Dar era prea târziu. Dezamăgit se urcă la volan şi lăsă să-şi urmeze cursul.

„Numai Troia îmi mai lipsea!" mormăi în gând. „Ca şi cum nu aş avea destule griji".

Capitolul al patrulea

Chipul încremenit al lui Esculap privea încruntat, de la înălțimea coloanei sale, lumea îngrămădită în sala de curs. Aspiranții la cariera de doctor, ucenicii ştiinței sale, erau împrăştiați printre băncile întunecate şi dezbăteau înflăcărați o temă complet străină de studiile lor: Troia şi războiul. Destui dintre ei se dedicaseră lecturii operei lui Homer şi, cum se întâmplă mereu printre oameni, se contura formarea a două grupuri opuse. Mai în glumă, mai în serios, susținătorii aheilor şi cei ai troienilor continuau prin cuvinte un conflict stins de milenii.

— ...Şi eu spun că nu era deloc sigur că au învins grecii – spuse Anthony Selfiex. Homer nu cunoştea adevărul real al celor petrecute. Poemul său este în mare parte fructul fanteziei.

— Chiar aşa? Şi atunci cine a învins? întrebă ironic Hefry Godfrey, cel care în stare de hipnoză povestise faptele referitoare la Miron, robul lui Ulise.

— Rămâne de văzut – spuse sentențios celălalt. S-ar putea să depindă de imaginația celor care relatează. Dacă vei continua tu să fii purtătorul de cuvânt al grecilor, cu prostia ta, nu avem de ce ne teme...

Disputa gălăgioasă se stinse la apariția profesorului Hoodlige. Cele două fracțiuni se aşezară în bănci. Acum atenția tuturor se îndrepta spre profesor. Iar acesta intui interesul lor: anunțase un nou experiment, şi toți se oferiseră de bunăvoie. Dar profesorul deja avea soluția în buzunar, o soluție cam dezamăgitoare pentru

ei.

— Bine, domnilor – începu el cu o gravitate voită a tonului. E inutil să ne pierdem vremea cu vorbe: deja am ilustrat principiile generale ale funcționării Sondei cerebrale şi țelurile pe care vrem să le atingem prin ea. Ştim despre cunoştințele noastre în legătură cu fenomenele complexe care reglează viața oamenilor, în legătură cu memoria şi celelalte fenomene informative, în legătură cu disfuncționalitățile neurovegetative şi tipologia proceselor de elaborare, că sunt foarte reduse. Acest aparat ne permite să încercăm o explorare empirică în interiorul acestui univers. Din păcate, din cauza unui banal caz de autosugestie, dezvăluirile primului subiect au influențat comportamentul următorilor care au abătut atenția de la scopul inițial al experimentului nostru printr-o succesiune de întâmplări mitice.

Se opri pentru a putea să le spună ceea ce îl interesa, şi apoi reluă:

— Pentru a ieşi din acest impas m-am gândit să aleg un voluntar din afara Institutului: un tânăr care nu este la curent cu experiențele desfăşurate mai înainte şi cu desăvârşire ignorant. În ceea ce priveşte istoria Troiei.

Un molcom cor de proteste răspunse la cuvintele sale.

— Vă înțeleg dezamăgirea – continuă profesorul cu severitate. Dar aici nu suntem la o lecție de filologie sau istorie: ne aflăm în Institutul Central pentru Boli Mintale. Când veți ieşi de aici vă aşteaptă ani de muncă grea în clinici, vă veți lupta din greu cu nebunia, alienarea, isteria, paranoia, schizofrenia... Pentru toate astea Homer vă va fi foarte puțin folositor.

Obținu efectul scontat. Pe chipurile celor din sala de curs apărură expresii de mută vinovăție. Hoodlige lăsă să plutească acea atmosferă de gravitate, apoi, printr-un semn, îl invită pe voluntarul însoțit de Berry să intre.

Tânărul blond străbătu stânjenit culoarul care separa rândurile în trepte cu bănci de catedră. Era îmbrăcat în

haine foarte elegante care îi scoteau în relief fizicul atletic. Strânse mâna pe care docentul i-o întinse şi se strădui să arate cât mai dezinvolt.

— Bine ai venit Looby – îl salută Hoodlige. Ştii ce trebuie să faci?

— Da… domnule – răspunse cel întrebat.

— Pot să-ți pun câteva întrebări mai personale?

— Sigur, domnule – confirmă Looby, căutând aprobarea în ochii doctoriței.

— Câți ani ai? îl întrebă Stephan.

— Nouăsprezece… aproape douăzeci.

— Bine, Looby, ia loc pe pat – continuă profesorul şi începu să pregătească ventuzele Sondei. Ce fel de studii ai făcut?

— Am terminat Junior School, apoi am urmat doi ani ici şi colo, dar fără să termin ceva… Părinții mei aveau nevoie de bani, şi aşa…

— Înțeleg. Acum lucrezi?

Looby şovăi, apoi spuse:

— Da, la un institut de frumusețe: sunt masor.

— Îți place munca pe care o faci?

Hoodlige îl ajută să-şi potrivească pe cap rețeaua de fire şi verifică dacă senzorii adezivi făceau contactul cu tâmplele.

— Da, este o muncă la fel ca oricare alta.

— Să nu-ți fie frică de acest dispozitiv, nu-i niciun pericol. Percepi ceva deosebit? Zgomote, senzație de căldură?

— Doar un şuierat în urechi, dar foarte slab – îi confirmă voluntarul.

— Te stânjeneşte?

— Nu domnule.

Profesorul îl invită să se întindă şi să închidă ochii. Apoi se aşeză în fața ecranului osciloscopului, unde alergau în dezordine linii curbe.

Hoodlige acționă câteva butoane de reglare a tensiunii.

— Acum, Looby, vei fi hipnotizat; pentru tine va fi ca şi cum ai dormi. Te afli întins, şuieratul devine o muzică dulce. Te laşi purtat, nu mai eşti în această cameră, nu mai este nimeni lângă tine, eşti uşor, senin, te simți foarte bine…

Profesorul iscodi chipul subiectului şi suspină; îi luă pulsul, îi verifică respirația.

— S-a făcut – conchise el. După cum puteți vedea, se află în stare de hipnoză selectivă. Adică nu mai este stăpân pe funcțiile primare ale corpului său, dar dispune în întregime de mintea sa. Subconştient şi conştient formează acum o structură unică eliberată de obsesiile prezentului. În practică, Looby trăieşte într-o dimensiune exterioară celei trăite de noi, dar puternic implicată în experiența lui trecută. Teoretic este stăpânul absolut al propriei sale cunoaşteri, fără inhibiții, fără rețineri: o stare de folosire sută la sută a creierului. Din păcate, îndată ce se termină experiența, tot acest monopol este pierdut şi, ca orice altă ființă vie, va putea folosi în mod conştient doar un mic procent din ceea ce ştie. Restul va fi din nou înlănțuit de partea intuitivă, de întunericul subconştientului. Totuşi, noi suntem în măsură să deschidem o fereastră în spațiul minții: o deschidere întâmplătoare, care ne va dezvălui o mică fracțiune din lumea intimă a subiectului. Aici este speranța mea de a folosi această breşă, spre a orienta către acea porțiune a creierului în care se află cuibărite secretele disfuncțiilor mentale cele mai răspândite. Este un țel ambițios, îndepărtați, dar care justifică orice efort în această direcție.

Hoodlige se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Îl privi pe tânărul întins pe pat şi activă microfonul de comunicare:

— Looby, mă auzi? murmură el persuasiv.

Tânărul şopti o frază de neînțeles.

— Nu te-am înțeles; vorbeşte mai clar. Te simți bine?

— Da…

— Unde eşti? Ce vezi? insistă Hoodlige.

Publicul deveni tot mai atent, străduindu-se să audă un cuvânt revelator.

Looby scutură din cap fără să răspundă.

— Vorbeşte – îl invită savantul.

— Soarele… – murmură subiectul cu greutate.

— Da, ce e cu soarele?

— Este foarte cald, ne-am săturat să tot aşteptăm…

— Ne-am…? repetă Hoodlige. Cine mai este cu tine?

— Toți ai casei şi încă atâția alții… Herpeu nu a venit, i-a fost frică… Iată-i! Sunt soldați din Sparta… Vor să arate toți că nu sunt ca fratele meu. Calisto m-a luat peste picior: mi-a fredonat un cântec în care mă asemăna cu un iepure… o să-i arăt eu cine-i Bibetus, fiul lui Sarus…

Hoodlige încremeni în timp ce în bănci se iscă un murmur provocat de o stare de excitație.

— Looby, te ascultăm – spuse cu greutate profesorul, în timp ce căuta cu privirea pe chipul lui Berry un sfat. Încearcă să spui mai exact… De ce te cheamă Bibetus? Tu eşti Looby, ți-aminteşti?… Nu ştii nici măcar ce este Sparta.

— …Soarele arunca crunte văpăi; războinicii încarcerați în armuri transpirau din plin şi, pentru a-şi usca mâinile umede, şi le murdăreau cu pământ uscat. Nu era o zi potrivită pentru bătălie. Prinți, în carele lor de luptă, aşteptau să trâmbițeze surlele, cu speranța secretă că şi duşmanii vor face la fel…

— Looby, tu nu ai de unde să cunoşti aceste evenimente… – spuse omul de ştiință exasperat.

— Sunt fiul lui Sarus, cioban pe păşunile de la miazănoapte de dealul sfânt: nu sunt un luptător. Însă nu mi-e frică…

— Nu-i adevărat, tu eşti un masor… un bun masor.

— Bibetus, ce ai? Îți tremură picioarele? rânji Calisto. Fii calm, azi e o zăpuşeală, nimeni nu are chef să se

bată.

Tânărul cioban abia îl auzi. Îşi scoase casca de piele cu închizători de bronz şi îşi strânse capul în mâini.

— Capul… – suspină el tânguindu-se.

— Ce faci, nătângule? Pune-ți coiful la loc – îl mustră un veteran din spatele său. Ar fi suficientă o piatră să te arunce în iad.

— Nu te teme: cu bafta pe care o are el n-ar fi de mirare să alerge mai iute decât săgeţile trase de Ahile – interveni Calisto din ce în ce mai caustic. Fuga este o moştenire din familie.

Bibetus se scutură cu un urlet.

— Nu mi-e frică! exclamă el, eliberându-se de armura din piele şi de haină. Nu mi-e frică!

Dezbrăcat, strângând în mână unica sa armă, o spadă bondoacă ce avea două tăişuri, îşi făcu loc printre rândurile de soldați şi se năpusti asupra armatei greceşti.

— Trezeşte-te, Looby, este un ordin, trezeşte-te! hotărî în cele din urmă Hoodlige având în vedere că era inutilă orice încercare de a controla ceea ce spunea subiectul.

Acesta întredeschise gura, strâmbându-se cu durere, şi holbă ochii.

— Mă recunoşti? îl întrebă cercetătorul acoperindu-i întreg câmpul vizual.

— Da, domnule, dumneavoastră sunteți profesorul care este prietenul doctoriței Berry… – răspunse tânărul. Apoi, cu gesturi rătăcite, adăugă: Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu, totul este în ordine, flăcăule, totul este în ordine. Rămâi întins încă vreo câteva minute – îl linişti docentul.

— Lecția se suspendă – se adresă el publicului format din studenți atenți. Vom relua mâine teoria armonicelor mentale.

— Vom continua experimentele cu Sonda?

— Cred că nu – răspunse Hoodlige cu amărăciune. Accidentul de acum cere o clarificare.

Ar fi vrut să adaoge că toate speranțele lui în ceea ce privește invenția sa căzuseră în ridicol; că asta înseamnă să ia totul de la capăt; că era foarte probabil să spună adio premiului A.M.I.S.E.F. şi atâtor vise de glorie. Dar, în acel moment, îl încerca o oboseală cumplită. Şi, mai ales, simțea nevoia să rămână singur.

Capitolul al cincilea

În ciuda celor mai sumbre previziuni, Hoodlige dormi, buştean legănat de vise plăcute, fără nicio legătură cu trista sa experiență. Soarele însă, mai nebinevenit decât oricând, îl trezi cu razele sale reflectate de mobila argintie a camerei. Ca întotdeauna, înainte de a deschide ochii, Stephan se asigură că soția se ridicase mai înainte: nu reuşea absolut deloc să suporte la începutul zilei chipul posomorât al Gloriei, acele buze senzuale, atitudinea ei grosolană şi vulgară. Prefera să amâne întâlnirea pentru cât mai târziu posibil, amăgindu-se cu speranța că poate ieşise după obişnuitele ei cumpărături făcute fără nicio socoteală. În schimb, se temea să nu fie în baie şi să intre în cameră pe neaşteptate, înfăşurată într-unul dintre acele oribile halate transparente, gata să-şi manifeste poftele ei niciodată satisfăcute. Astfel ar fi trebuit să suporte critici grele, împunsături la adresa capacității sale de a iubi, şi nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să răspundă printr-o linişte ruşinoasă.

Bărbatul se întoarse dezgustat în cearşafuri şi se strădui zadarnic să adoarmă din nou. „Nu pot continua să trăiesc în felul acesta. Am nevoie de propria mea libertate. Este inutil să mă amăgesc: acea femeie este mai rea decât orice străină. Trebuie să găsesc puterea de a-i cere divorțul”.

Cineva, pe coridor, trânti o uşă.

„Ăsta e Ivan” – gândi profesorul. „Acum vine, sau pleacă?”

Fiul era cea de-a doua cruce a sa; îşi amintea de tatăl lui doar când îi lipseau banii sau avea nevoie de ajutorul lui la Comisariatul de Poliție pentru a-l scoate din vreun bucluc: conducere fără permis, scandal, droguri…

„Trebuie să fiu mai dur cu el” – îşi promise încă o dată. „Nu poate continua să se comporte ca un mic delincvent. Dacă maică-sa m-ar ajuta măcar cu educația lui! Nu pot să fac totul singur, am studiile mele…”

Gândul la Sondă şi la ultimul experiment treziră în el imaginea altui aspect neplăcut al realității. Suspină. Se întoarse iar pe partea cealaltă. Țârâitul telefonului îl luă pe nepregătite. Se ridică în şezut şi întinse mâna, neştiind ce să facă. Cine putea să-l caute sâmbăta? În clinică nu fuseseră aduse cazuri grave, iar în afara personalului medical nu avea prieteni. Telefonul insistă cu impertinență. Dacă răspundea, cei ai casei şi-ar fi dat seama că era treaz şi începea calvarul. Mai aşteptă puțin, dar văzând că nimeni altcineva nu se hotăra, ridică receptorul cu resemnare.

— Alo – murmură el.

— Tu eşti, Stephan? Sunt Meade – se auzi o voce familiară.

— Oh! Bună – răspunse omul, plăcut surprins.

— Sper că nu te-am deranjat, dar a apărut o ştire în ziar care te interesează cu siguranță.

— Despre ce este vorba?

— De experimentele cu Sonda. Dar nu vreau să te influențez: citeşte-l, apoi telefonează-mi şi spune-mi ce gândeşti despre asta – îi spuse Berry.

Hoodlige rămase tulburat din cauza acelei rețineri. Îi mulțumi că îl avertizase şi, fără niciun chef, se dădu jos din pat. Ca presa să se ocupe de munca lui era o speranță pe care o nutrea de multă vreme: însă acel moment, când experimentul îi scăpa printre degete, era cel mai puțin potrivit. Se duse la intrare şi se opri la cutia poştală. Luă ziarul şi, cu prudență, făcu drumul în sens invers. Când fu din nou în pat, se simți mai liniştit.

Tribune City era un ziar local cu ambiții naționale. Pe lângă paginile rezervate celor mai neînsemnate fapte din provincie, dedica ample spații de politică internă şi externă. Astfel, şefi de stat, asesori şi regine ale frumuseții dezastre ecologice şi accidente rutiere alternau în cea mai ordonată dintre existențe: probleme mondiale, cronici interne, cultură, fapt divers, spectacol, glume, şi totul era servit într-o abundență de reclame publicitare.

Hoodlige examină zadarnic pagina dedicată ştiinței; găsi, în schimb, ceea ce căuta în pagina destinată spectacolelor de televiziune, lângă picioarele lungi ale unei actrițe. Omul de ştiință pufni nervos şi începu să citească:

„Ştiința în folosul fanteziei, de Ben Carpi.

Institutul de Boli Mintale, în aceste zile a fost teatrul unui extraordinar experiment: un eveniment singular, mai ales dacă ținem cont şi de austeritatea mediului ştiințific în care s-a petrecut. Oraşul nostru găzduieşte de mai mulți ani această prestigioasă Universitate care, nu numai că le-a dat un motiv de mândrie cetățenilor oraşului, dar şi oferă, prin propria ei clinică de specialitate, un loc unde se pot îngriji în mod eficient toate tipurile de boli ale creierului: de la simpla astenie nervoasă la tumori. În ea şi-au găsit alinarea suferințelor multe persoane faimoase…”

Profesorul sări peste lunga listă de magnați, actori, politicieni şi citi în diagonală articolul până la punctul unde apărea, numele său:

„Profesorul Hoodlige, docent în psihiatria comparată, ilustru psiholog, va fi probabilul

câştigător al premiului A.M.I.S.E.F. din acest an, şi mulți văd în el un candidat la premiul Nobel. Este poate cel mai autorizat expert în boli nervoase din timpul nostru, el a realizat un dispozitiv miraculos: Sonda cerebrală. Chiar dacă cercetările sunt privite cu cea mai mare rezervă, voci autorizate o definesc ca pe o invenție extraordinară. Apoi este uluitor rezultatul pe care studenții lui l-au obținut. Supunându-se de bunăvoie la experiment, aceşti viitori psihiatri au reuşit să creeze o permanentă stare de sugestie. Asta înseamnă că subiecții trăiesc într-o dimensiune fantastică o aventură comună, care se perpetuează, chiar după întreruperi prelungite, fără discontinuități logice. În acest fel tinerii întreprinzători reînnoiesc o veche legenda mitologică: războiul Troiei. Ascultând înregistrările şedințelor respective, ne simțim proiectați într-un trecut fascinant compus din eroi, dueluri, iubiri pasionale. Într-o epocă aridă cum este cea pe care o trăim noi, sigur că nu este rău că tineretul viguros găseşte printre studiile plicticoase, o evadare bazată numai şi numai pe fantezie, o evaziune care n-are nimic comun cu drogurile sau cu, de acum, obişnuita criminalitate a minorilor. Jocul, dacă-l putem chema aşa, se realizează din două echipe adverse: grecii şi troienii, iar apartenența la unul sau altul din cele două grupuri depinde de legătura pe care subiectul o stabileşte cu…”

Stephan încetă să mai citească, dezgustat. Se simți rănit în orgoliul său, umilit de acel scriitoraş de articole care evidențiase aspectul frivol al invenției sale. Un aspect care reprezenta mai mult un eşec decât un succes. Cuprins de mânie, Stephan ridică receptorul şi o

sună pe Meade.

— Ce zici de asta? îl întrebă femeia.

— Sunt furios – afirmă el. Luni o să vorbesc cu rectorul: am pretenția ca Institutul să dea o dezmințire în legătură cu ce s-a scris. Nu vreau să devin măscăriciul oraşului.

— Mă tem că nu îți va fi de prea mare folos – observă doctorița. Ştii bine că rectorul este totdeauna foarte atent să nu se pună rău cu ziarele: are veleități politice şi nu m-ar mira dacă ar fi amestecat în această afacere. Mai degrabă aş vrea să-ți vorbesc despre Looby…

— Looby? repetă Hoodlige. Cine e?

— Ultimul subiect supus experimentului – îi aminti Berry. Tânărul masor.

— Ah, sigur, tinerelul care nu trebuia să cunoască nimic despre Troia… – spuse cu amărăciune omul de ştiință. Aşadar?

— A dispărut de acasă – spuse femeia. N-ar fi nimic deosebit, a mai făcut-o şi altă dată, dar mi se pare ciudat că a dispărut imediat după experiment; eu am fost chemată de urgență la pavilionul de alienați în stare gravă, pentru un caz de isterie colectivă, şi nu am mai avut grijă de el. L-ai văzut cumva, din întâmplare, ieşind cu cineva?

— Nu, nu cred – încercă să-şi amintească Stephan, copleşit cum era de grijile lui. Eram preocupat de alte lucruri.

Îşi luară rămas bun, şi Hoodlige se pregăti să înfrunte lunga zi de familie.

Până la ora prânzului nu s-a certat deloc. Gloria se întoarse euforică din plimbarea ei după cumpărături; Ivan, ursuz ca totdeauna, apăru doar cu puțin înainte de a se aşeza la masă. Bucatele fură consumate în tăcere, toți fiind preocupați să urmărească emisiunile de la televizorul personal fiecare având casca lui de ascultare.

Femeia angajată cu ora termină de servit felurile de

mâncare făcute din semipreparate şi începu să strângă masa. Cei din familie o apucară în direcții diferite. Doamna Hoodlige, cum simți mirosul de tutun al soțului său se retrase în birou, unde o aştepta nelipsita cutie de dulciuri cu un număr calculat de calorii. Fiul, după o scurtă incursiune în portofelul tatălui, dispăru. Deşi nu sperase, Stephan se pomeni singur; îşi întinse picioarele pe micul fotoliu anatomic şi se abandonă unui fumat relaxant.

Liniştea se destrămă cu sunetul soneriei de la intrare. Profesorul aşteptă, sperând că altcineva se va duce să deschidă, dar acelaşi raționament îl făcură în mod scrupulos toți cei din casă. Când sună a treia oară, bărbatul trebui să cedeze.

— Cine este? întrebă el, scrutând pe ecranul videotelefonului chipul necunoscutului.

— Ben Carpi, de la Tribune City.

Acel nume îl făcu să tresară. Îşi aminti articolul care îl indispusese de dimineață şi, uluit, apăsă pe butonul care elibera uşa de barele blindajului antifurt.

Era tânăr, avea în jur de treizeci de ani. Intră cu un zâmbet larg întipărit pe chipul bronzat.

— Presupun că sunteți domnul profesor Hoodlige, începu el şi îi luă mâna cu un gest prietenos.

— Da – răspunse suspicios stăpânul casei.

— Mă scuzați pentru ora nepotrivită, dar aveam nevoie să vorbesc cu dumneavoastră. Poate că nu ați citit încă ziarul.

— L-am citit – i-o tăie glacial Stephan.

— Bine, atunci mă scutiți de o lungă introducere – trase concluzia Ben şi schiță că ar vrea să treacă pragul uşii.

Profesorul se întrebă dacă nu era cazul să-i trântească uşa în nas, dar îşi aminti că rectorul se îngrijea să mențină raporturi amicale cu presa şi şovăi.

Celălalt profită pentru a intra, şi îl urmă pe coridor.

— Unde am putea să vorbim liniştiți? întrebă el pe un

ton confidențial.

Cu o strângere de inimă, Stephan îi arătă uşa salonului şi îl urmă.

— Ce doriți? murmură el apoi, încă neştiind bine ce ținută să adopte.

— Mă aflu aici pentru a vă propune o afacere, – începu ziaristul – o afacere bună. Printr-o pură întâmplare am ascultat câteva înregistrări ale şedințelor hipnotice realizate cu Sonda, şi m-am gândit că pot trânti un articol, fără pretenții ştiințifice, bineînțeles… Datoria unui ziar nu este aceea de a instruit ci de a crea interes, de a orienta curiozitatea cititorilor. Astfel am încropit un articolaş: puțin cam exotic, cu puțin mister, şi jocul a fost făcut!

— Nu văd cum m-ar putea interesa – îl întrerupe Hoodlige. Eu sunt om de ştiință, nu autor în căutare de faimă.

— Sunt întru totul de acord – zâmbi convingător Ben. Însă activitatea pe care o desfăşor are efecte ciudate asupra persoanelor care sunt implicate. Vă amintiți de cazul Monday? Acel individ care şi-a ucis soția cufundând-o într-o cadă. „Cocteilul mortal" a fost eticheta sub care l-am prezentat. Un adevărat succes. Ar fi fost o crimă obişnuită, iar procesul s-ar fi terminat cu ani buni de detenție. În schimb, faptul că a umplut cada cu whisky, gin, cherry, porto a creat premizele pentru o serie de articole pline de erotism, de patos, de ambiguitate. În felul acesta am reuşit să creăm cazul secolului: procesul a fost amânat luni de zile, milioane de persoane îl urmăreau la televizor şi, în cele din urmă, ziarul meu a reuşit să-l convingă pe judecător, pe ceilalți jurați, opinia publică de faptul că domnul Monday era nevinovat şi că nenorocirea s-a întâmplat în timpul unei orgii în familie. Gândiți-vă doar la faptul că în acea perioadă vânzările de alcool au crescut cu cincisprezece la sută!

— Eu nu am ucis pe nimeni şi nici nu văd nimic –

comentă caustic omul de ştiinţă.

— Poate că aici vă înşelaţi, stimate domnule profesor – replică plin de viclenie celălalt, Toţi suntem proprii noştri negustori… Dar să ne întoarcem la articolul de azi dimineaţă: şi de data aceasta flerul meu nu a dat greş. Ceea ce ar fi fost un banal articol pseudoştiinţific despre anumite experimente universitare, datorită culorii pe care i-am dat-o a devenit un caz. Chiar cazul momentului. Înainte de a pleca din redacţie deja primisem peste trei mii de telefoane de la oameni dornici să afle alte ştiri despre Troia şi jocurile studenţilor dumneavoastră. După biroul de statistică al ziarului Tribune City articolul a stârnit interesul a patruzeci la sută dintre cititori, adică mai mult de două sute cincizeci de mii de cititori. Cu articolul următor vom ajunge probabil la cinci sute de mii, şase sute de mii, poate chiar un milion. Experimentele dumneavoastră sunt în centrul atenţiei: oamenii vor să ştie totul despre dumneavoastră, despre ahei, despre troieni. Ziarul nostru are legătură şi cu o reţea de televiziune, şi cât de curând vom avea audienţă la nivel naţional. În câteva cuvinte, domnule profesor, într-o săptămână numele dumneavoastră va fi la fel de faimos ca al unui câştigător al premiului Nobel.

Ziaristul lăsă liniştea să cadă după ultimele cuvinte, şi privi amuzat cum interlocutorul său părea stană de piatră.

— Bineînţeles că nu trebuie să vedem totul roz – continuă Ben. Pe oameni nu-i interesează deloc dacă dumneavoastră, cu aparatul pe care l-aţi creat, vindecaţi vreo câteva creiere care au luat-o razna sau revoluţionaţi ştiinţa medicală. Masa de oameni are nevoie de evaziune, de emoţii, iată ceea ce caută în povestea studenţilor dumneavoastră. La telefon, mulţi ne întrebau dacă Troia a existat într-adevăr, dacă Elena a fost blondă sau brunetă, câţi au murit şi aşa mai departe. Practic, am venit să vă cer să colaboraţi cu

Tribune City pentru a veni în întâmpinarea curiozității publicului. Este suficient să ne acordați exclusivitatea asupra înregistrărilor şi, în schimb, noi vă asigurăm o subvenție substanțială, faimă şi succes. Cât va ține. O lună, poate două, apoi vă puteți întoarce la nebunii dumneavoastră şi la experimentele pe care le faceți, iar eu voi găsi alt mijloc pentru a satisface această lume de alienați. Credeți că puteți accepta propunerea mea?

Stephan se trezi încet din starea de transă în care căzuse. Cuvintele ziaristului dezlănțuiseră o răbufnire de gânduri opuse: era vorba de o glumă de prost-gust, sau era marea sa ocazie? Era mai bine să țină o anumită distanță față de ofertele concrete ale succesului sau să profite? Se gândi la premiul A.M.I.S.E.F.: ziaristul vorbise chiar de premiul Nobel.

— Sonda aparține Institutului – se eschivă şovăielnic. În plus, anul universitar este pe sfârşite; am un contract cu administrația…

— Nu vă cerem să vă întrerupeți activitatea – îl lămuri reporterul, triumfător. Este suficient să ne dedicați câteva ore pe săptămână: câte o şedință, din când în când, pentru a le da studenților posibilitatea să-şi facă toanele cu asemenea fantezii. Noi ne vom mărgini să asistăm şi să înregistrăm; nu vom cita niciun alt nume în afară de al dumneavoastră. În ceea ce priveşte consimțământul superiorilor, nu trebuie să vă îngrijorați: Tribune City este unul dintre cei mai mari finanțatori ai Institutului şi, pe deasupra, facem şi o sumă de favoruri personale rectorului… Nimeni nu se va opune.

— Dar studenții mei? Troia este creația lor. Fără colaborarea lor nu se poate obține nimic.

— Curaj, la urma urmelor dumneavoastră sunteți profesorul lor, – îi aminti ziaristul –, veți găsi modalitatea de a-i convinge. Suntem la sfârşitul cursurilor, sunt examene de trecut, nu cred că vor refuza o colaborare profitabilă…

— Da, este adevărat – consimți Hoodlige gânditor.

Nici nu mai fu nevoie să adaoge altceva. Cei doi oameni evaluară la rece perspectivele acelei acțiuni. Apoi trecură la câteva vagi considerații asupra activității guvernului, vorbiră despre vreme, şi totul căzu în cea mai pură convenienţă. Hoodlige nici măcar nu încercă să vorbească despre cum va fi recompensat, iar celălalt, cu discreție, evită să vorbească despre asta. Amândoi ştiau că jucau o carte mare şi asta, între oameni de viță nobilă, era de ajuns.

Ben Capri plecă din locuința savantului abia seara. Respiră cu satisfacție aerul proaspăt al serii şi ajunse lângă automobilul său. Puțin după aceea se îndreptă mergând cu o viteză ponderată pe bulevardele mărginite de şiruri de arbori, din cartierul unde locuia, şi se cufundă în spațiul cenuşiu al oraşului.

În curând, rotativele vor scoate ediția de seară a ziarului; furgonete ticsite se vor răspândi prin cartiere lăsând la fiecare centru de difuzare cota de publicații; grupuri mari de copilandri se vor îndeletnici să le introducă în cutiile poştale de la fiecare bloc într-o necontenită întrecere cu timpul. Puțin după aceea fiecare abonat va citi ştirile, un amestec de adevăr şi minciună, dozate echitabil de cei care lucrează în domeniul informațiilor, un domeniu în care Ben aspira la poziția care i se cuvenea.

Un țârâit îi atrase atenția. Bărbatul desprinse de la bord casca radiotelefonului şi o duse la urechi.

— Sunt Capri – spuse el.

— Şeful la telefon – răspunse o voce autoritară. Cum a mers cu sparge-creiere ăla?

— Bine. A acceptat – răspunse cronicarul. Poți să introduci articolul istoric despre Troia. Beneficiind de colaborarea Institutului Central, luni vom începe şedințele, iar articolul o să fie gata pentru ultima ediție. Au mirosit că nu-i în van, şi toți sunt cu noi.

— Bravo. Totuşi, acum să nu te culci pe laurii

victoriei, – mârâi iritat superiorul –, aminteşte-ți că eşti plătit să lucrezi. Du-te spre Southampton, s-a produs o încăierare între automobilişti; probabil mortul o să scape. Vezi dacă poți să scoți câteva rânduri virulente.

— Dar, şefule, am stat în picioare toată ziua, iar pe deasupra omorurile astea pe stradă nu mai fac nicio senzație…

Protestul rămase fără răspuns. Ben se întunecă la chip şi începu să conducă şi mai devotat, blestemând mizerabila lui meserie.

Capitolul al şaselea

Slugile intonaseră un cântec monoton şi adormitor care se armoniza perfect cu întunericul nopții. Hector se lăsă legănat de acel cântec. Îi aducea aminte de copilărie, de serile de vară când, împreună cu alți băieți de vârsta lui, făcea de gardă la armament şi aştepta lumina zilei în jurul unui foc pâlpâind. Şi atunci slugile cântau cu aceeaşi dulceață plină, de resemnare; spaimele întunericului se stinseră, iar frigul păru că nu mai este aşa de intens.

— Nu dormi? îi şopti Andromaca, stând lângă pat.

Troianul îi zâmbi soției şi clătină din cap.

— Visam cu ochii deschişi – îi mărturisi el.

— Te doare rana? îl întrebă ea, verificând bandajele de în care-i înfăşurau coapsa.

— Nu, nici Chebrion nu m-ar fi îngrijit cum ai făcut-o tu – o asigură Hector. Trebuie să fiu recunoscător acelei săgeți de la ahei care mi-a dat posibilitatea să fiu răsfățat de toți ca un copil.

— Nu mai trebuie să te expui aşa – îl dojeni drăgăstos Andromaca. Erai înaintea tuturor, şi fără scut.

— Dacă destinul ar fi vrut să mor, nimic nu mi-ar fi fost de folos.

— Taci. Nu vreau să aud pronunțându-se cuvântul „moarte”.

— Nu depinde de mine – îi aminti cu amărăciune luptătorul. Până când grecii nu vor părăsi acest pământ, moartea ne va fi mereu pe aproape…

Un zgomot de paşi grăbiți întrerupse discuția.

— Stăpâne, stăpâne! imploră o voce tulburată.

— Dacă-l cauți pe Hector, sunt aici! exclamă moştenitorul tronului.

Un sclav intră în cameră şi se înfățişează cu o mutră slugarnică.

— Stăpâne, – murmură apoi –, Casandra a dispărut: după bătălie nimeni nu a mai văzut-o. Mama dumneavoastră se teme că a fost ucisă.

Hector suspină.

— Dă-mi o haină – îi ordonă soției. Mă duc s-o caut.

— Dar nu eşti în stare să mergi, – îi aminti Andromaca, fără prea multe şanse de a-l opri –, eşti rănit. Trimite pe altcineva.

— Este vorba de sora mea, e datoria mea – afirmă prințul.

Un cer noros ştergea din când în când stelele, care cu razele lor plăpânde, se jucau printre acoperişurile palatelor. Războinicul se sprijini de lance pentru a uşura greutatea pe piciorul rănit. Lăsase în urmă cetatea lui Priam, şi privi neliniştit umbrele nopții. Niciun troian nu era pe acolo la ora aceea: osteneala bătăliei le tăiase cheful de a trăi, de a juca, de a-i asculta pe cântăreți. Fiecare, închis în casa lui, se străduia, prin linişte şi prin odihnă, să se elibereze de spaimele războiului. Hector se simți înfricoşător de singur. Îşi trimisese slugile pe străzile întunecoase, printre coloanele gineceului, printre gărzile care vegheau la ziduri. Pentru el îşi rezervase zona din afara cetății: ştia că în pădurea din partea de nord era un mic templu dedicat lui Apollo, un loc pe care fata îi îndrăgea în mod deosebit. Îşi dădea seama că nu-i va fi deloc uşor să se strecoare prin acele locuri împădurite, dar asta nu-l împiedică să-şi caute sora. Continuă să meargă spre zidurile de împrejmuire.

— Atenție, santinelă! strigă un om de pe marele turn de la apus.

Moştenitorul tronului se duse în centrul străzii unde, în lumină, putea fi recunoscut.

— Ați văzut-o pe Casandra? întrebă apoi grupul de soldați care venea spre el.

— Nu, preferata lui Apollo nu a trecut pe aici – îi răspunse unul dintre ei.

— Deschideți-mi poarta – le ordonă Hector.

Nimeni nu îndrăzni să se opună.

— Când mă voi întoarce o să strig de trei ori numele meu, în semn de recunoaştere – adăugă nobilul luptător.

— Cum ordonați – ascultă soldatul care vorbise primul. Luați măcar o făclie: veți alunga astfel umbrele morților.

— Nu de morți mă tem, ci de cei vii, iar lumina i-ar conduce la mine.

Santinela nu mai dădu nicio replică. Salută cu un semn din cap şi se retrase.

Hector aşteaptă ca încuietorile de lemn să se închidă în urma sa şi începu să se mişte cât mai aproape de ziduri. Grelele blocuri de piatră formau o unică pată întunecată care părea că se uneşte cu cerul. Câmpia era o mare de negură pe care apăreau din când în când bolovani şi mai întunecați. Bărbatul continuă să meargă până ce recunoscu prin întuneric dealul împădurit care se diferența de celelalte înălțimi prin pantele sale mai line. Dinspre cetate venea pârâitul molcom al unui rug care ardea; percepu mirosul de lemn ars, de tămâie şi pe cel mai intens de carne friptă; un erou troian mergea pe ultimul drum. Cu această ultimă senzație o apucă înainte pe câmpie.

Piciorul continua să-l doară; poate că rana se deschisese, dar nu mai pierdu vremea să verifice. Când terenul începu să urce, lancea îi deveni indispensabilă pentru a nu cădea. Nişte tufişuri i se tot puneau în cale. Le ocoli. Întâlni primii arbori: nişte măslini: ancorați în pământul pietros, tulburați de o uşoară briză nocturnă.

Era greu să se orienteze, şi războinicul greşi de mai multe ori drumul. Apoi un nor milos dezveli luna, a cărei lumină slabă făcu vizibile, ici şi colo, contururile lucrurilor din jur. Templul luci la doar câteva sute de metri înaintea lui. Undeva, departe, cântă o cucuvea: unicul sunet viu într-o natură care părea că a cedat atmosferei produse de război.

— Casandra! strigă omul întețindu-şi paşii. Sunt eu, Hector.

Pasărea de noapte îşi continuă nestingherită melodia.

— Casandra, nu te juca acum. E târziu, şi mama noastră este îngrijorată.

Coloanele din piatră albă ale templului închideau întunericul într-o tăcută închisoare. Troianul urca cele câteva trepte care-l despărțeau de locul sfânt şi se strădui zadarnic să vadă prin întuneric. Era un templu scobit în partea stâncoasă a dealului, şi era consacrat cultului lui Apollo. La fiecare solstițiu preoții duceau acolo miei şi boi de sacrificiu. Dar acum, în acea linişte glacială, părea un loc dedicat zeilor infernului, şi nu zeilor soarelui. Se povestea despre miracole săvârşite în apropierea lui, şi Casandrei îi plăceau foarte mult aceste poveşti, poate şi împinsă de speranța că va ajunge la acele voci misterioase care îi răsunau în cap.

Un zgomot nedefinit întrerupse gândurile războinicului. Nu semăna cu paşii uşori ai unei fete, nici cu suspinele unei fecioare. Părea mai degrabă târşitul unui corp care târa pe podea, sau geamătul unui bătrân cu trupul greu de prea multă băutură, sau respirația unui ucigaş plătit stând la pândă.

Hector împunse hotărât cu lancea şi continuă să pătrundă în templu.

— Indiferent cine ai fi, trebuie să ştii să sunt fiul lui Priam şi că îmi caut sora, o fată care îmi este mai dragă decât viața. Dacă vrei să ne luptăm, arată-te, şi unul dintre noi doi o să aibă o moarte demnă; dacă nu intenționezi să mă împiedici, vezi-ți de drumul tău, n-ai

de ce să te temi.

Respirația necunoscutului deveni şi mai dezordonată. O voce de neînțeles bâigui câteva cuvinte, un fel de formulă ritualică, un fel de rugăciune cruntă.

— Să nu-ți închipui că mă sperii cu mieunatul tău – îl amenință Hector.

Se înfipse hotărât în călcâie şi îşi cumpăni corpul încât să fie gata să pună mâna pe arme. Îşi încordă brațul şi se pregăti de luptă.

Dar necunoscutul continua să se ascundă în întuneric.

Troianul intui că în lumina lunii era o pradă uşoară pentru duşmanul invizibil. De aceea nu pierdu vremea. Aruncă lancea şi scoase pumnalul pentru lupta corp la corp, gata să se apere. Un urlet de durere răsună în liniştea templului. O umbră răsări din întuneric şi merse clătinându-se până aproape de scări. Acolo încercă să se sprijine de o coloană. dar se prăbuşi la pământ horcăind. Hector ajunse lângă el şi descoperi că nu purta armură. Lancea îl străpunsese. Era un tânăr cu chipul chinuit de agonie. Se priviră, incapabili să se înțeleagă. Apoi muribundul ridică brațele, se agăță de aer şi dispăru. Din el nu mai rămase decât o pată de sânge pe jos.

Hector rămase încremenit privind golul. Îşi înfrână primul impuls, care îi dădea ghes să fugă, şi se mărgini să se îndepărteze câțiva paşi. Un râs argintiu în spatele său îl făcu să tresară.

— Casandra! exclamă el.

— Bună, frățioare – şopti fata.

— Ai văzut şi tu umbra aceea? o interogă luptătorul. Era om sau zeu?

— Era doar o voce, una dintre cele multe – răspunse ea. Nu sunt logodnica lui Apollo?

— Nu te înțeleg, surioară. Dacă era o voce, de ce a lăsat sânge?

Casandra dansă uşoară prin templu, în timp ce

hainele sale albe desenau figuri de umbre şi lumini în jurul său.

— Pentru că o voce poate să aibă o inimă, un sânge subțire şi o gură pe care să cauți un suspin…

— De ce ai venit aici? insistă nobilul. Grecii ar fi putut să te captureze.

— Căutam vocea, vocea aceea pe care tu ai trimis-o înapoi în Olimp. Era singură aici, pierdută într-o lume care nu era a sa, avea nevoie de mine.

Hector renunță la acel dialog imposibil. Îşi luă de pe jos lancea, gânditor, îi curăță vârful pe iarbă şi întinse brațul spre sora lui.

— Vino, ne întoarcem acasă – îi spuse el.

Casandra îi alergă înainte şi strânse cu multă căldură mâna care îi fusese întinsă.

— Poate ai ucis-o – şopti ea. N-o mai aud…

Capitolul al şaptelea

Vara izbucni cu o zăpuşeală insuportabilă. Fu o trecere bruscă, neaşteptată. Deodată, cerul, tot mai generos în nori, deveni albastru şi temperatura urcă peste maximul atins până atunci. Acest fapt determină creşterea numărului celor internaţi în Institut. Creierele oamenilor fierbeau, mai ales în cartierele sărace, acolo unde clădirile de ciment ce înghesuiau unele în altele, acolo unde lipseau parcurile şi sistemele de aer condiţionat şi unde se făcea faţă temperaturii ridicate cu un mare consum de alcool. În fiecare zi salvările aduceau în pavilioanele clinicii destui oameni care sporeau numărul, şi aşa ridicat, al celor pe care îi numim în mod obişnuit „nebuni de legat".

Pentru a face faţă la această situaţie, personalul medical şi auxiliar trebuia să lucreze într-un ritm tot mai susţinut, la care se supuseră şi medicii primari, precum şi unversitarii. Doar puţini au fost cei care au reuşit să evite gărzile obositoare; între aceştia era şi Stephan Hoodlige, datorită importanţei studiilor sale şi ecoul pe care-l făcuseră acestea în opinia publică.

Dar dacă oamenii se arătau îngăduitori cu viitorul laureat al premiului A.M.I.S.E.F., nu la fel făcea şi vara aceea cumplită. Când profesorul coborî din automobilul său, simţi din plin căldura sufocantă a după-amiezii şi-l blestemă pe cel care-l obliga să se deplaseze la Institut la acea oră nepotrivită.

Primul lucru pe care-l observă în parcarea institutului fu maşina poliţiei; imediat după aceea, un mic grup de

persoane, unele cunoscute, altele nu. Între cunoscuți era şi Meade, în halat alb, semn evident că fusese convocată când era de gardă.

— Ce se întâmplă? o întrebă profesorul ajungând-o.

Ea părea tristă, tulburată; încercă să spună ceva, dar se opri şi îi arătă un om cu o mutră severă.

— Sunt comisarul Teppel – se prezentă acesta. Dumneavoastră cine sunteți?

— Hoodlige, am fost chemat…

— Ah, celebru profesor – spuse celălalt, cu o umbră de ironie în voce. Ne scuzați pentru deranj, dar este vorba doar de o simplă formalitate: vom termina repede. Când ați văzut ultima dată pe un oarecare Looby, Looby Mikey Sten?

— Looby? repetă Hoodlige. Îşi aminti chipul tânărului care se supusese experimentului, căută chipul lui Meade şi, în cele din urmă, răspunse:

— Acum o săptămână, s-a prezentat ca subiect voluntar în timpul unei lecții la Universitate.

— Cu faimoasa Sondă cerebrală?

— Exact. De atunci ştiu că a dispărut, şi nu l-am mai întâlnit.

Comisarul Teppel zâmbi.

— Vă aduce o mulțime de bani, nu-i aşa?

— Nu înțeleg, – observă brusc savantul, iritat din cauza căldurii şi a acelui comentariu deloc politicos –, ce legătură are cu…

— Băiatul a fost ucis – îi informă brutal polițistul. Cineva i-a spintecat burta cu un cuțit, sau cu ceva asemănător, şi apoi a transportat cadavrul aici în parcul Institutului, mai exact sub acest copac.

Şi îi arată un platan mare care, cu ramurile sale încărcate de frunze, îi proteja de soare. Într-o bifurcație a trunchiului cineva trăsese la repezeală un semn de cretă.

— Este absurd… – lăsă profesorul să-i scape.

— Comportament tipic pentru un maniac – adăugă

Teppel cu gravitate. Poate vreunul dintre nebunii voştri.

— Imposibil, se află sub strictă supraveghere – interveni Meade. Şi apoi, să tragi un corp la înălțimea aceea nu-i suficientă o singură persoană, oricât de robustă ar fi. Pe deasupra, Looby nu putea să fi intrat în clinică, nu face parte din personal; a venit o singură dată la Institut…

— Sigur, sigur – suspină comisarul plictisit. Oricum, este uşor de intuit că unul sau mai mulți nebuni v-au scăpat de sub control, au hoinărit prin parc şi au dat peste victimă. Şi, după ce s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat, s-au întors în clinică. Mai rămâne încă de explicat ce a făcut băiatul în toată această săptămână, având în vedere că moartea a survenit cel mult cu două zile în urmă.

— Exclud în modul cel mai categoric ipoteza că pacienții noştri ar fi responsabili de cele întâmplate – declară doctorița, nervoasă.

— Vom afla noi – conchise Teppel – cu siguranță, cineva în bucluc. Mulțumesc pentru colaborare, domnilor, iar dumneavoastră, domnule profesor, luați-o şi dacă este adevărat ceea ce cred eu, o să intre mai domol cu aparatul acela: copii mei sunt nebuni după poveştile alea…

Se îndepărtă bucurându-se de starea de iritare pe care o provocase.

Stephan se întoarse să privească pata albă de pe copac şi clătină din cap.

— Nu aveam şi aşa destule necazuri?

— Bietul Looby, – şopti Berry –, era aşa de simpatic… şi atât de tânăr. Mă simt un pic responsabilă.

— Nu avem ce să ne reproşăm – îi aminti Hoodlige. Suntem implicați din pură întâmplare în acest caz. Dar mai bine vino, hai să intrăm în Institut, aici murim de căldură.

— Nu pot – îl refuză ea. Sunt de serviciu, trebuie să mă întorc repede la pavilionul meu.

— Sunt vremuri grele, nu-i aşa? observă omul înțelegător. Ştii cum a primit vestea rectorul?

Meade scutură din cap.

— Cum merg experimentele tale? îl întrebă ea pentru a schimba vorba.

— Una şi aceeaşi poveste, în seara asta ne întâlnim pentru a patra oară – răspunse Hoodlige. Să sperăm că se va termina repede, totul mi se pare atât de ridicol.

— Văd că ai un automobil nou – lăsă doctorița să-i scape.

Între ei se aşternu pe neaşteptate liniştea. Stephan bâigui câteva fraze ca şi cum s-ar fi simțit vinovat. Femeia îşi luă rămas bun, şi fiecare o apucă pe drumul lui, cu fața îngândurată.

Capitolul al optulea

— Eşti gata, micuțo?

Magda Hamilton confirmă din pătucul în care se culcase.

— Ben, eşti sigur că nu riscăm nimic? întrebă ea şovăielnică. Sunt în ultimul an, mi-ar părea rău să mă dea afară din Institut numai pentru ochii tăi frumoşi…

— Pentru ochii mei frumoşi şi pentru o sută de lire sterline, dragă – îi preciză ziaristul. Oricum, poți să stai liniştită, rectorul mi-e prieten vechi. Pun pariu că vei obține cele mai mari note.

— Măcar de-ar fi aşa! suspină studenta. Dar tu, oare, nu te vei gândi să profiți de mine în timp ce o să fiu în stare de hipnoză?

— Pot să jur, fetițo – glumi Carpi – Acum însă îngrijeşte-te doar să-l visezi pe Menelau şi vitejiile lui, şi încearcă să-ți aminteşti ce ți-am dat să înveți…

— M-am săturat până peste cap – protestă Magda. La ce-mi folosesc?

— Relaxează-te – îi ordonă ziaristul, şi îi făcu un semn doctorului Martinez care, mai de o parte, asista la scenă. Acesta, cum receptă semnalul, acționă comenzile Sondei cerebrale şi încet, prin vorbe persuasive şi convingătoare, o hipnotiză pe fată.

— S-a făcut – anunță el când fată păru că doarme.

— Mulțumesc, doctore, acum este rândul meu – spuse Ben Carpi.

— Vă rog să nu faceți vreo imprudență – îl imploră asistentul lui Hoodlige. Nimeni nu este la curent cu

acest experiment.

Cronicarul confirmă, dând plictisit din cap, şi apoi se aplecă deasupra fetei.

— Magda, mă auzi?

— E noapte… Mi-e tare somn – murmură ea cu greutate.

— Un mic efort, păpuşă… Eşti Menelau? murmură Carpi.

— Menelau, rege al Spartei, fratele lui Agamemnon, conducătorul suprem al tuturor aheilor…

— Bravo, acum ai grijă să repeți ceea ce îți spun: nu mi-e somn, trebuie să mă trezesc, zeii favorabili grecilor vor să-mi vorbească… – pronunță încet ziaristul.

— Zeii… – repetă Magda. Nu mi-e somn…

— Iată ce îți spun zeii – continuă cronicarul. Sunt sugestii care îți vor asigura victoria: trebuie să le urmezi, înțelegi, trebuie să le urmezi.

— Să le urmez…

— Da, mâine dimineață îi vei aduna pe luptătorii ahei şi le vei ordona să se aşeze altfel decât erau obişnuiți să o facă până acum: vor trebui să poarte lăncii lungi şi să se pună unul lângă altul în aşa fel…

Cuvintele lui Carpi urmau unele după altele, monotone, în minutele care treceau încet, fragmentate doar de pauze în care studenta le repeta lipsită de voință. Când greşea sau se arăta nesigură, omul repeta ultimele fraze şi, imperturbabil, revenea asupra lor explicându-le. Din când în când consulta nişte foi de hârtie şi continua, mereu pe acelaşi ton. Când, în sfârşit, crezu de cuviință că este suficient, suspină şi se lăsă să cadă satisfăcut în fotoliu. Îşi permise a nu ştiu câta țigară şi scrută amuzat chipul întrebător al lui Martinez.

— Îmi păreți uluit, domnule doctor – observă el.

— Nu am înțeles ce vreți să obțineți – spuse celălalt.

— Nimic, este un experiment cu totul personal.

— Sigur, dar de ce? insistă Martinez. Practic ați vorbit

numai dumneavoastră, nu puteți să scoateți un articol din asta.

— Cine ştie! exclamă cronicarul. Poate să fie o sămânță care va rodi. Strict confidențial, nu ați observat că studenții sub hipnoză visează ceva logic? Toți îşi încep povestirile din locul unde au fost lăsate de cel care a fost hipnotizat înainte; niciodată nu se întorc, niciodată nu se contrazic între ei.

— Şi atunci?

— Bine, dacă trucul din seara aceasta va reuşi, vom da semnalul de începere la jocul cel mai interesant pe care oamenii l-au cunoscut – conchise Carpi. Un joc care va arunca lumea în delir.

Martinez nu-şi ascunse propria neîncredere în legătură cu asta, dar nu merse mai departe. O arătă pe Magda şi spuse:

— O trezesc?

— Desigur, o pipăi puțin şi face de bunăvoie… – îl întărâtă ziaristul.

— Dar, domnule Carpi! protestă doctorul.

Celălalt se prăpădea de râs, în timp ce savura cu deosebita plăcere țigara aprinsă.

Capitolul al nouălea

Tabăra grecilor forma un lung dreptunghi mărginit, pe o latură, de mare, iar pe celelalte de o solidă palisadă în care erau intercalate, ici şi colo, porți şi turnuri. În contrast cu regularitatea perimetrului de apărare, corturile luptătorilor erau răspândite în dezordine pe cuprinsul taberei, grupate, ici şi colo, în jurul locurilor unde erau depozitate armele, în funcție de cetățile de unde proveneau. Observat de la înălțimea dealurilor din apropiere, locul semăna cu o brazdă imensă pe care înfloreau tot felul de flori: mari şi viu colorate cele care însemnau reşedințele nobililor, mici şi lipsite de culoare unde se aflau luptătorii mai puțin faimoşi. În zona cea mai apropiată de mare, departe de oameni şi de animale, în umbra navelor trase pe uscat, se vedeau în schimb locuințele slugilor: mizerabile adăposturi din crengi şi zdrențe.

Hector îşi luă privirea de la acea înşiruire eterogenă de locuințe din pânză şi o îndreptă spre zidurile de piatră întunecată, spre palatele, spre stânca unde se afla Troia… Încă o dată se întrebă dacă toate aceste lucruri sunt rezonabile.

— Sunt pe punctul de a ieşi – observă Chebrion, vizitiul. Nenorociții ăştia sunt gata să se bată şi astăzi. Nu s-or fi săturat?

— Aheii vor să învingă – îi aminti prințul troian. Sunt mai numeroşi decât noi, speră să ne sleiască de puteri.

— În istoria omenirii niciun război nu a durat atât de mult… după cinci luni nu se observă niciun fel de

slăbiciune. În curând va veni iarna, nu va mai avea rost să se lupte. De ce nu se întorc la câmpurile lor să le are, să le semene… Nu-i apucă dorul de familiile lor?

— Tocmai de asta încearcă să grăbească sfârşitul luptei – confirmă Hector întunecat. Să mergem să-i avertizăm pe ai noştri.

Vizitiul mână caii, care, tropăind, se aşternură la drum pe panta dealului.

Armata grecească zăbovi în acţiunea ei de a se dispune pe câmpie. În mod inexplicabil, luptătorii nu reuşeau să găsească dispozitivul necesar pentru luptă. În sfârşit, după multe blesteme ale şefilor, se opriră în centrul unui loc deschis, la primele semne că sunt aproape de zona împădurită, cu aripile formației încurcate sau chiar pierdute printre tufişuri de rugi şi trunchiuri de măslin. Dar chiar şi atunci masa de soldați arăta în dezordine şi fără chef să se lupte. Nimeni nu înălța cântece de luptă, nimeni nu se certa pentru a avea onoarea să fie printre primii.

— Ce se întâmplă? şuieră Paris ajungându-l pe Hector în fața rândurilor de troieni. Azi aheii nu vor să se lupte? Nu recunosc niciun nobil…

Hector dădu din cap în semn că nu înțelege nici el.

— Nu mai seamănă cu luptătorii obişnuiți: îmbracă aceleaşi armuri, dar nu mai sunt la fel.

— Să fi primit întăriri?

— Am fi aflat-o – replică moştenitorul tronului. Oricum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, acum tot vom afla.

Îşi ridică brațul şi îi ordonă vizitiului său să mâne carul de luptă spre duşman.

Troienii, urlând, umplură spațiul care îi separa de armata adversă, care rămase nemişcată. Apoi, când scuturile lor fură lovite, grecii se clătinară şi începură să se retragă parând cu stângăcie primele suliți aruncate asupra lor. Nu puțini au fost cei ce şi-au lăsat armele pe jos şi au fugit în mod laş.

Hector coborî din carul de luptă şi se alătură alor săi, cu mintea străbătută de o frică nelămurită. Ce se întâmplă? Era oare posibil ca victoria să vină atât de neaşteptată? Ca un capriciu al momentului? Nu mai avu timp să se lase în voia altor gânduri. În învălmăşeală se simți buimăcit de urletele războinicilor, de zăngănitul bronzului lovit de bronz, de mirosul de transpirație umană, de greutatea liniştitoare a scutului, de iarba strivită, de recea atingere a spadei în mână, de protecția scutului care îl apără de zgomotul din afară şi făcea ca fiecare lucru să pară ireal. Şi peste toate, o voce îndepărtată, ca un suspin, necunoscută, dar clară în acelaşi timp… Dar nu dură decât o clipă, apoi Hector îşi alungă gândurile şi se lăsă călăuzit de instinct. Se pomeni în fața unui aheu clătinându-se şi care schiță cu lancea să-l lovească. Nobilul troian îi străpunse gâtul şi-i văzu sângele țâşnind într-o explozie de stropi roşii. Învingătorul trecu peste cadavru şi se alătură luptătorilor săi în urmărirea duşmanului aflat în derută.

„Trebuie să fiu calm" îşi spuse din nou Hector, reprimându-şi dorința prostească de a ucide. Încă răsunau urlete sălbatice de victorie; nişte troieni deja îşi disputau cu strigăte animalice hainele însângerate ale unui mort. Iar grecii continuau să fugă.

„Aceştia nu mai sunt aceiaşi duşmani cu care ne-am luptat atâtea şi atâtea zile… Nu este posibil". Moştenitorul tronului reuşi să prindă un fugar.

— Întoarce-te, mizerabilule! îl rugă. Nu vreau să te lovesc pe la spate.

Celălalt, speriat, scăpă scutul şi, tânguindu-se, căzu de-a buşilea.

— Ai milă, stăpâne, ai milă – îl rugă acesta. Eu nu sunt demn de spada ta… Sunt doar o slugă.

Hector îl imobiliză cu un picior şi îi scoase coiful cu vârful spadei. Uluit privi chipul tremurând ai ghinionistului.

— Cine eşti? îl întrebă el.

— Miron… sluga lui Ulise. Eu nu ştiu să mă bat, stăpânul meu m-a obligat să intru în formația de luptă, dar nu ştiu să mă lupt…

Troianul nu ascultă mai departe: se limită să-l lovească puternic cu piciorul şi să caute în jurul său care era explicația liniştii neaşteptate care se lăsase pe câmpul de luptă. Nimeni nu mai alerga. Grecii fugari dispăruseră după o cortină de scuturi, care forma în jurul lor un zid amenințător dincolo de care se ridica o pădure de lănci mult mai lungi ca de obicei. La un sunet de goarnă, acestea se coborâră formând împreună cu scuturile o unică şi de netrecut barieră.

— Suntem înconjurați! strigă cineva.

Troienii ezitară.

Hector îi chemă în jurul său pe luptători şi le explică planul de asalt. Dar totul se dovedi inutil: vârfurile ascuțite ale lăncilor îi împiedicau să ajungă la lupta corp la corp, iar cei ce încercau să străbată printre ele era rănit în mod bestial.

— Astăzi grecii adoptă o tactică ciudată – observă Paris gâfâind, în timp ce se dădea înapoi cu un braț sângerând.

— Ne-au pus să ne luptăm cu sclavii lor şi, între timp, ei s-au învrednicit să ne înconjoare – confirmă Hector, protejându-şi fratele de săgețile care începuseră să-i țintească. Nimeni nu s-a mai luptat aşa. Trebuie să fugim… fără noi zidurile nu pot rezista.

— Dar cum? imploră Paris. Ei tot înaintează, peste puțin timp nu vom mai avea nici spațiul necesar pentru a ne apăra… Şi sulițele acelea blestemate. Zeii sunt împotriva noastră.

Moştenitorul tronului pufni nervos.

— Zeii sau oamenii, nu contează!

Apoi strigând la ai săi „Spre cetate!”, fără să mai ia seama la săgeți, îşi aruncă armura şi, rămas gol, ridică o piatră mare şi alergă în întâmpinarea falangei greceşti. Ajuns la câțiva metri de ea, aruncă piatra care răsturnă

câteva scuturi. Alți troieni îl imitară şi, destul de repede, în aliniamentul duşmanului se produse o breşă prin care se strecură cei înconjurați.

Grecii nu opuseră prea multă rezistență, ci se limitară să le facă pierderi cât mai multe cu putință; apoi, în cântece de victorie, se retraseră spre tabăra lor, trăgând după ei armurile celor căzuți.

Troia nu va mai avea suficienți oameni să trimită pe câmpul de bătălie: sfârşitul ei era pe aproape.

*

Selfiex, studentul care era şeful celor favorabili troienilor, se ridică în picioare şi protestă cu vehemență:

— Nu este drept! Cineva a trişat!

Hoodlige se trezi din moleşeala în care căzuse şi îl privi, fără să înțeleagă despre ce este vorba, pe tânărul care insistă:

— Domnule profesor, nu este posibil ca grecii din acea epocă să cunoască asemenea tehnici militare: falanga a fost introdusă de macedoneni cu multe secole mai târziu. Chiar şi tactica împresurării nu era cunoscută de rudimentara strategie a acelor vremuri… practic până la Canne nimeni nu s-a mai luptat aşa!

Un murmur de aprobare se ridică dintre colegii de lângă el.

— Fiți calmi, băieți. Nu uitați că Hasley este încă în stare de hipnoză – le aminti Stephan, care înțelegea din ce în ce mai puțin ataşamentul lor față de întâmplări. Sunt încântat de cunoştințele voastre de istorie, dar nu înțeleg ce încercați să insinuați. Ați participat cu toții la şedințe şi niciunul dintre subiecți nu a fost influențat. Fiecare a fost liber să-şi dea drumul propriei fantezii… Probabil Paul Hasley are unele reminiscențe cam tulburi despre antichitate şi asta a tulburat desfăşurarea normală a evenimentelor. Nu m-ar mira nici dacă vreunul dintre voi ar face să intervină tancurile, pentru

că, să ținem minte odată pentru totdeauna, este vorba de o pură fantezie.

Selfiex nu păru deloc convins.

— Mă scuzați, domnule profesor, dar nu sunt de acord. Paul ar fi putut să schimbe cărțile pe sub masă, dar în mod sigur nu în defavoarea propriei partide. Ştim că este un filotroian... În plus, până acum totul s-a desfăşurat logic: la fiecare şedință faptele, erau plauzibile.

Hoodlige scutură din cap iritat. Acele şedințe îi deveniseră insuportabile; din când în când îşi ridica privirile spre aparatul de înregistrat care imortaliza, dintr-un colț, acele banale experimente, şi se simțea din ce în ce mai stânjenit.

— Să nu uităm că tot ce spunem este înregistrat – mormăi el pentru a curma plicticoasa discuție.

— Vă rog să mă scuzați, dar vă datorez o explicație. Îmi permiteți? întrebă Ben Carpi din ultimele rânduri.

— Desigur – acceptă Hoodlige mâhnit.

— Iată, ca să fim sinceri, băiatul are dreptate: am trişat. Ține de meseria mea să trag din condei o informație, şi astfel, văzând interesul pe care-l provoacă aceste experimente, m-am gândit să îmbogățesc puțin povestea. Ziarul meu a contactat un consultant militar pentru noțiuni tehnice. Apoi, ajutat de complicitatea doctorului Martinez şi a domnişoarei Magda Hamilton, am ținut o şedință secretă în cursul căreia am încercat să inoculăm lui Menelau câteva sugestii. Ne gândeam că nu vor avea consecințe...

Un cor de proteste se înalță din băncile celor favorabili troienilor.

Hoodlige simțea că fierbe şi-i fulgeră cu privirea atât pe autorul de articole cât şi pe asistentul său.

— Ajunge atât! zise cu un ton al vocii suficient de aspru ca să-i facă pe toți să înghețe.

Părăsi catedra şi măsură cu paşi repezi spațiul care-l despărțea de Sonda cerebrală.

— Doctore Martinez, trezeşte-l pe Hasley, şedința s-a terminat! ordonă el cu duritate.

Se întoarse apoi către ziaristul care nu părea deloc impresionat de furia lui.

— A fost incorect din partea dumneavoastră să folosiți Sonda într-un experiment neautorizat – şuieră el printre dinții strânşi. Putea să fie periculos. În orice caz, îmi rezerv dreptul de a-l înştiința pe rector, pentru a lua măsuri pentru situații asemănătoare.

— Nu mi-am închipuit că vor apărea atâtea complicații; asistentul dumneavoastră cunoaşte foarte bine aparatul, iar domnişoara Hamilton s-a oferit de bunăvoie – se justifică atunci Carpi. Până acum Sonda s-a dovedit a fi absolut inofensivă.

— N-aş vrea să par lipsit de respect – şopti printre dinți, slugarnic, Martinez, care rivaliza în paloare cu fața sculptată a lui Esculap, imperturbabilul observator al scenei.

Stephan nu se mai simți atât de jignit. Nici nu putea uita acel cont particular în bancă, şi care creştea la fiecare şedință, succesul, generoasele donații făcute Institutului... Toate, mai mult sau mai puțin, porneau de la fluviul de aur care curgea din acele neînsemnate experimente de hipnoză.

— N-aş vrea ca un interes excesiv pentru ştirile senzaționale să compromită studii îndreptate spre cu totul altceva – murmură docentul, cu o mină severă.

— Recunosc fără rezerve că am greşit – confirmă diplomatic corespondentul de la Tribune City.

Hoodlige se simți răsplătit prin acea autocritică.

— Poate – conchise el conciliant – suntem cu toții obosiți... Nu merită să ne supărăm: considerăm incidentul închis.

— Însă în acest caz Troia este condamnată – obiectă Selfiex cu amărăciune. În bătălia de astăzi au căzut nu mai puțin de două sute de luptători; când aheii vor ataca zidurile, nu vor fi suficiente forțe pentru a-i

respinge.

La această perspectivă, filogrecii se bucurară cu răutate. Stephan intui că sfârşitul războiului va avea consecinţe neplăcute pentru ambiţiile sale. Nu putea permite ca totul să se termine aşa de repede.

— Este adevărat – admise el cu jumătate de gură. Este nevoie să evaluăm cât mai repede cu putinţă ajutorul dat aheilor. Domnule Carpi, dumneavoastră credeţi că acel consultant militar va putea găsi soluţiile strategice corespunzătoare?

Ben zâmbi.

— Putem conta pe el, – confirmă –, este un expert în arta războiului; cu ajutorul său războiul poate dura la nesfârşit.

Această observaţie îi uni pe cei doi într-o legătură plină de subînţelesuri. Profesorul Hoodlige preferă să rupă misterul acestei complicităţi şi schimbă vorba.

— Ceea ce nu reuşesc să înţeleg este cum de a reuşit să influenţeze discursul băiatului? întrebă el arătându-şi un fals interes.

— Este un lucru foarte simplu. Este suficient ca subiectul să fie solicitat în timp ce se află în stare de hipnoză; este vorba numai de a-l sugestiona... Eu nu înţeleg în profunzime mecanismele unor astfel de fenomene, dar rezultatele demonstrează că se poate face.

— Bine – murmură profesorul –, mâine ne vom strădui să echilibrăm din nou forţele. Pentru astăzi am terminat.

Nimeni nu fu de altă părere. Studenţii începură să părăsească sala de cursuri împărţiţi în două grupuri distincte. Hoodlige o luă şi el pe urma lor şi fu imediat ajuns de Carpi, care şopti:

— Sper că nu sunteţi înfuriat pe mine pentru gluma pe care am pus-o la cale; era necesar să creăm un pic de imprevizibil. Numărul cititorilor este în continuă creştere şi a trebuit să mărim tirajul; cu introducerea ideii de

falangă intenționăm să lansăm un concurs pe tema: „Ajutați Troia să reziste!”

— Înțeleg – conveni omul de știință care nu prea era în apele lui.

O voce cunoscută îl strigă.

— Bună, Meade, ai fost de față la ședință? întrebă el încurcat.

— Da, – răspunse ea –, am ieşit din tură şi m-am gândit să-ți fac o vizită.

Ziaristul se puse între ei, cu un zâmbet ademenitor.

— Îmi permiteți? Sunt Ben Capri. Ce credeți despre asediul secolului?

Femeia nu-şi ascunse repulsia.

— Este o afacere excelentă – comentă ea. Institutul câştigă mai mult din acest spectacol decât din clinică şi din cercetarea ştiințifică. Probabil, în afară de bursa de studiu A.M.I.S.E.F. se vizează acum şi un Oscar.

Chipul ziaristului încremeni într-o expresie de rămas-bun şi se retrase.

— Nu trebuie să te cerți cu presa – o dojeni cu blândețe Stephan. Avem nevoie de ea pentru studiile noastre: publicitatea nu face rău niciodată, fără să mai vorbim şi de faptul că donațiile ne ajută să mărim clinica.

— Poate ai dreptate tu – consimți ea, puțin convinsă însă. Dar toată această poveste îmi place din ce în ce mai puțin: tu începi să neglijezi studiile, iar studenții tăi... În plus, mai este ceva care nu merge. Poți veni în biroul meu?

Bărbatul acceptă şi privi o clipă cu alți ochi figura plăpândă care mergea înaintea lui. Putea să fie tovarăşa de viață ideală: aceleaşi interese, vârsta potrivită pentru a face față cu seninătate unei coexistențe sexuale, dulceață şi hotărâre bine dozate, şi o frumusețe fizică bine fixată de vârstă. Şi altă dată îşi permisese asemenea gânduri, dar acum, beneficiind de o prosperitate neaşteptată, ele păreau mai actuale decât

oricând: Gloria va accepta divorțul, nu lipseau nici modalitățile, nici mijloacele de a-l obține... Era doar o chestiune de bani.

Capitolul al zecelea

Intrară în birou; Hoodlige se cufundă în fotoliu şi continuă să o privească pe doctoriță. Se aşeză şi ea şi îi răspunse în acelaşi fel, dar în ochii ei nu era chiar acelaşi interes, ci mai degrabă nelinişte. Era prea îngrijorată, mult prea îngrijorată pentru a se lăsa în voia viselor plăcute.

— Nu ai observat nimic neobişnuit în experimentul din această seară? întrebă ea arzând de nerăbdare.

Stephan, cufundat în gândurile sale roz, se mărgini să scuture din cap.

— Martinez şi ziaristul acela au condiționat subiectul în timp ce se afla în stare de hipnoză…

— Ei, nu este cazul să dramatizăm. A fost vorba de o interferență de mică importanță; pe de altă parte, este o metodă folosită în mod obişnuit pentru studiul limbilor străine. Nu poate fi considerată o spălare a creierului.

— Nu asta vreau să spun – protestă femeia. Vreau numai să evidențiez că erau prezenți numai cei doi, în afară de Magda, chiar dacă şi Hasley era la curent.

— Probabil Martinez a vorbit cu studenții despre întâmplare.

— Dacă este aşa cum spui, Selfiex nu trebuia să reacționeze în modul în care a făcut-o – replică Meade.

— Este absurd – observă profesorul, prea puțin dispus să se lase târât în discuție. Vrei cumva să mă faci să cred că autosugestia a atins un asemenea nivel încât a subjugat mințile subiecților constrângându-i pe toți să se refere la una şi aceeaşi secvență? Practic, prin

războiul Troiei s-a format o comuniune telepatică între studenți la nivel inconştient şi care iese la suprafață doar când subiecții sunt hipnotizați?

Berry nu se dădu bătută.

— Ai analizat vreodată în profunzime înregistrările experimentelor? îl întrebă ea.

— Ştii bine că nu am timp, iar apoi nici nu merită: sunt doar o grămadă de prostioare tinereşti – răspunse Hoodlige.

— Nici eu nu am prea mult timp liber, – continuă doctorița imperturbabilă –, şi, cu toate astea, te asigur că o voi face. Prea multe lucruri nu se potrivesc, pentru a accepta cu uşurință ideea de „prostioare tinereşti".

— De exemplu? întrebă el.

— De exemplu, ai observat că există studenți care în timpul hipnozei rămân muți? Să fie oare cu putință să le lipsească într-atâta imaginația încât să nu poată înșăila câteva prostioare? Iar apoi, nu ți se pare ciudat că s-au stabilit corespondențe biunivoce între subiect şi personajul mitic? Hasley cu Hector, Godfrey cu Miron, Magda Hamilton cu Menelau şi aşa mai departe? Nu numai, dar cum de este posibil că nu au apărut personaje mult mai faimoase, ca Ahile, Ulise? Dacă ar fi simple fantezii, l-aş prefera pe unul dintre ei unei slugi ca Bibetus sau Miron. Pe deasupra, episoadele povestite sunt prea clare, prea precise, pentru a fi doar rodul subconştientului; toți sunt legați între ei printr-o logică de fier, chiar dacă relațiile se referă la evenimente distanțate în timp şi spațiu. Iar problema sexului? Toți sunt tineri, sănătoşi, cu probleme specifice vârstei, şi cu toate acestea niciunul dintre ei nu a introdus elemente erotice. Dacă ar fi doar un rod al fanteziei ar fi trebuit să apară în fiecare clipă femei frumoase, orgii. Totul este prea inexplicabil.

Stephan suspină şi o privi în ochi cu un aer înțelegător.

— Da, sunt multe elemente ciudate, neaşteptate, dar

care nu mă supără afirmă el. Fiecare cu propria sa motivație. Nu vrei cumva să urmăm firul raționamentelor tale până la a ajunge la ocultism, la parapsihologic?

Femeia nu gustă deloc ironia lui Hoodlige şi, cu un gest de supărare, se ridică în picioare.

— Ți-am expus probleme serioase, Stephan: nu este cazul să mă iei peste picior.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Hai, îți ofer o cină, în felul acesta vom vorbi mai liniştiți – propuse omul de ştiință.

— Nu pot, am promis că voi trece pe la clinică la ora nouă... Ştii cât este de muncă în această perioadă – spuse Meade.

— Curaj, te vei duce mai târziu. Te duc într-un locşor foarte plăcut. Ştii că sunt bogat: nu mă mai mulțumesc cu chifle şi cartofi ca demult – îi aminti Hoodlige.

— Mă ademeneşti – fu de acord femeia. Dau un telefon şi te urmez.

Stephan zâmbi satisfăcut. Se dezbrăcă de halat şi aşteptă. Ea luă telefonul şi formă numărul.

— Alo, sunt Berry, avem noutăți?... Am înțeles, vin imediat.

— Ceva nu este în regulă? întrebă bărbatul, dezamăgit.

— Îmi pare rău, dar sunt nevoită să mă întorc la pavilionul meu: avem o urgență. De câtva timp mă tot caută.

— Te însoțesc – hotărî profesorul.

— Bagă de seamă că pot să rămân acolo până târziu – îl avertiză Meade. Iar tu, acum că eşti o celebritate, nu eşti obişnuit cu turele de noapte...

El se mărgini să nu bage în seamă împunsătura şi, mai hotărât ca niciodată, o însoți.

Pavajul şerpuia prin mantia de iarbă, ca un şarpe uscat. Umbrele serii ştergeau contururile întunecate ale tufişurilor, în timp ce un vânt uşor trecea şi iar trecea

printre ramuri, cu o insolență îmblânzită de timp. Era un aer proaspăt care cobora dinspre dealuri şi aducea cu sine zgomotele molcome ale oraşului. Ce doi se opriră pentru o clipă să asculte corul de greieri care îi însoțea pe alei. Instinctiv, îşi aruncară privirile asupra unui platan mare pe care se zărea o pată clară făcută cu cretă. Se înfioară.

— Sărmanul Looby – şopti Meade.

Bărbatul nu vorbi, o prinse cu un braț şi o invită să meargă mai departe. Zgomotul paşilor nu se potrivea deloc cu lumea de seară a parcului. Îşi dădură seama şi întețiră paşii pentru a nu tulbura prea multă vreme vraja de linişte şi foşnete. Un urlet îi găsi nepregătiți. Se opriră şi încercară un răspuns de la siluetele de ciment care se ridicau pretutindeni în jur.

— Venea dinspre pavilionul trei – observă Meade tulburată.

— Vreun pacient în criză – adăugă Stephan.

— Nu poate fi asta – continuă ea. Aceea este secția de reeducare pentru traumatizați; pacienți care au probleme din cauza surmenajului; niciunul dintre ei nu ar putea să strige în felul acela…

Aşteptară o clipă, dar nu se mai întâmplă nimic.

— Să mergem – o îndemnă omul.

Începură din nou să se mişte, urmăriți de liniştea care se aşternuse din nou în jurul lor. Numai când ajunseră la poarta iluminată a pavilionului, cei doi se simțiră mai liniştiți. Pe coridorul unde intrară era o vie animație. Doctorița Berry fu recunoscută de un om de serviciu, pe care-l întrebă:

— Ce se întâmplă, Tim, cine a urlat? Au mai venit şi alții?

— În această noapte oaspeții noştri îşi dau în petic, domnişoară – răspunse omul de serviciu. Se prea poate ca vreun bolnav să fi fugit, dar nu de aici de la noi; distribuim sedative din belşug: toți par contaminați de o stranie excitație…

— Sedative? repetă Meade încruntând din sprâncene. Dar unii dintre cei internați sunt alergici…

Nu mai adăugă nimic, uită de însoțitorul ei şi se grăbi să ajungă la ascensoare în fundul coridorului.

Stephan zăbovi câteva clipe până se hotărî să o urmeze şi se pomeni singur. În gând regretă seara compromisă, declarația pe care îşi propusese din nou să o facă şi se hotărî cu încăpățânare să mai încerce din nou. Între a aştepta întoarcerea liftului şi a se încumeta să urce pe scări alese cea de-a doua variantă. Fără greutate ajunse la primul etaj şi intră pe coridor: agitația era mai mare decât îşi închipuise. Personalul medical se dădea de ceasul morții pentru a-i potoli pe nişte băietani în pijamale, care plângeau isteric. Hoodlige găsi de cuviință că este mai bine să treacă neobservat: nu era secția lui, nu voia complicații. Începu să urce din nou pe scările pustii şi îşi dădu seama, dezamăgit, că este la capătul puterilor. Se opri să tragă aer în piept şi, în acea clipă, auzi un pas uşor care venea de sus. Ridică privirea şi îl văzu. Necunoscutul îl privi drept în ochi cu o privire aprinsă. Era tânăr, gol şi amenința cu piciorul metalic al unui scaun, ca şi cum ar fi avut în mână o măciucă. Pentru o clipă Stephan crezu că recunoaşte acel chip. Apoi începu să-i fie frică. Nu era prima dată când se afla în fața unui bolnav periculos, dar acesta părea un caz cu totul deosebit. Se dădu înapoi încet, încercând să-şi stăpânească pulsul furios al inimii.

— Îți sunt prieten – şopti el. Nu trebuie să-ți fie frică… Relaxează-te.

Nebunul pufni şi începu să fredoneze un cântecel cu sunete de neînțeles.

— Desigur, ai dreptate – conveni Hoodlige cu o falsă siguranță. Dar pune jos arma aia, ai putea să faci pagube. Vezi, eu nu am nimic.

Tânărul gol plânse, apoi, cu un geamăt, făcu un salt înainte împungând cu arma lui improvizată.

Profesorul, neputincios, îşi apără capul cu mâinile şi

închise ochii. Se simți împins cu putere în perete, îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli câteva trepte. Când reuşi să se oprească, agresorul dispăruse. Dezorientat şi sfâşiat de durere se ridică şi începu iar să urce scările. La etajul al doilea intră pe coridorul central şi căută pe cineva căruia să-i spună ce se petrecuse. Dar înainte de a putea vorbi, doi energumeni în halate albe îi tăiară calea.

— Bună seara, domnule, care este camera dumneavoastră? îl întrebă unul dintre ei.

Stephan, încă dezorientat, nu pricepu imediat sensul acelei întrebări. Apoi îşi dădu seama că nu îmbrăcase halatul şi că îi curge sânge dintr-o rană la unul dintre pomeții obrazului.

— Greşiți, băieți – zâmbi el. Sunt profesorul Hoodlige. Am condus-o până aici pe doctorița Berry, m-am rătăcit de ea şi, urcând pe scări, m-am întâlnit cu un bolnav gol puşcă: a fugit din vreo secție. Trebuie să dăm alarma.

Îngrijitorii îşi aruncară priviri întrebătoare.

— Un om gol pe scări? repetară ei.

— Da. Văd că puneți la îndoială cuvintele mele – comentă resemnat Stephan. Poate că ar fi mai bine să vă arăt documentele mele: sunt foarte cunoscut în Institut, chiar dacă acesta nu este, într-adevăr, pavilionul meu.

— Este adevărat, domnule, credem şi noi că este cazul să ne arătați legitimația… Avem o urgență; trebuie să fim foarte atenți.

Savantul dădu din cap în semn că a înțeles şi scormoni în buzunar după portofel. Dar acesta era gol.

— Ciudat, – murmură el –, cu toate astea, l-am avut cu mine. Poate că mi-a căzut când am fost izbit de tânărul acela.

Îngrijitorii îl apucară hotărâți de braț.

— Ne scuzați, domnule, vă rugăm să fiți amabil şi să nu vă supărați. Colaborați cu noi, nu vi se va întâmpla nimic.

— Este o situație foarte caraghioasă – comentă

profesorul lăsându-se purtat. Oricum, dacă dați de doctorița Berry, totul se va rezolva.

— Desigur, deocamdată intrați aici şi fiți calm. O să vedeți că se va lămuri totul.

Îl împinseră cu putere spre o uşă de pe coridor. Hoodlige, îngrozit, nu opuse rezistență şi îi lăsă să-l încuie acolo cu cheia.

— Amintiți-vă să o anunțați pe Berry, vă rog – se mărgini el să insiste dezamăgit.

Camera în care îl duseseră era luminată de slabe lumini viorii. Se întrezăreau patru paturi aliniate lângă perete, o măsuță în centru şi o fereastră mare, pe jumătate ascunsă de o draperie grea. În spatele perdelei se aflau patru indivizi ghemuiți care îl priveau. Erau doi băieți, un adult obez şi un bătrân.

Stephan, şovăind şi dezorientat, se strădui să nu se lase intimidat.

— Salut – murmură el. Sper că nu vă deranjez. A fost o neînțelegere, ştiți... Eu sunt medic, poate că nu mă cunoaşteți, deşi sunt destul de cunoscut... Ați fost vreodată în pavilionul şase?

Linişte.

— Puteți fi siguri că nu stau mult aici: peste puțin timp mă vor chema – continuă Hoodlige tot mai stânjenit.

Dar nimeni nu zise nimic. Când tăcu, cei patru încetară să-l mai privească şi îşi îndreptară ochii spre fereastră.

Stephan parcurse încet spațiul care-l despărțea de scaunul cel mai apropiat şi se aşeză pe el cu un suspin de uşurare. Începea să se resimtă în urma căzăturii. La un genunchi îl tot încercau nişte junghiuri. Vreme de câteva minute nu-i mai luă în seamă pe cei prezenți acolo şi se gândi la propriile lui necazuri. A doua zi o să râdă de acea experiență, dar pe moment... Un murmur molcom îi atrase atenția. Micul grup de bolnavi vorbea în şoaptă în timp ce urmărea cu privirea un obiectiv

necunoscut lui.

— Îi aud… Sunt aproape – şopti unul dintre băieți.

Avea o frunte nefiresc de înaltă, care apăsa pe doi ochi fără strălucire, stinşi. Celălalt tânăr, la prima vedere, părea normal, dar un tremur al buzelor trăda o minte începătoşată. Obezul se legăna în plină luptă cu somnul şi se limita să zâmbească; în schimb, bătrânul, avea un clipit sever şi dădea din cap în semn de aprobare la cuvintele băiatului.

— Sunt pe punctul de a sosi…

Într-o altă situație Stephan ar fi evaluat cu ochi profesionali şi distanți, dar atmosfera încordată din jur, nervozitatea, treziră în el numai curiozitatea. Se ridică şi fără să se apropie de micul grup, privi pe fereastră. Parcul era cufundat în obişnuita linişte nocturnă. Celelalte clădiri ale complexului se zăreau prin întuneric ca nişte nave albe pe care pâlpâiau lumini dezordonate. Dar nicio mişcare nu trăda apropierea cuiva.

— Iată-i! gemu micul internat.

Îngrozit, Hoodlige urmări nişte gesturi de neînțeles ale pacienților, apoi continuă să privească lumea de afară. Simțurile nu îi arătau nimic, dar în cap îi răsună un zgomot nedesluşit, paşi grăbiți, respirații obosite, zăngănit de metale, din când în când voci umane sau măcar sunete produse de oameni în secvențe indescifrabile.

— Mi-e somn – se tângui obezul. Ne-au făcut injecția şi acum mi-e somn.

— Trebuie să rămâi treaz, au cu ei scări. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ia prin surprindere.

Profesorul pricepu din plin realitatea pericolului şi se luptă din răsputeri cu el însuşi pentru a nu cădea pradă deznădejdii. Îşi scutură capul, pentru a nu se lăsa copleşit de presimțiri, şi se îndepărtă de la fereastră.

— Atenție, sunt gata să dărâme poarta de la miazăzi! Trebuie să alergăm acolo, repede – îi îndemnă mongoloidul.

Cei patru alergară spre ieşirea din cameră urlând. Bătură cu pumnii în uşă şi cerură ajutor. Puțin după aceea apărură îngrijitorii care, cu mişcări hotărâte, îi îndepărtară.

— Fiți calmi, băieți, fiți calmi. V-am cerut să dormiți. Nu trebuie să fiți răi.

— Vă rugăm, lăsați-ne să plecăm – îi imploră bătrânul, îmbufnat. Duşmanii sunt la poarta de la miazăzi… Îi vor ucide pe toți.

— Nu trebuie să vă temeți – îi asigură unul dintre îngrijitori. Voi mergeți la culcare, de duşman vom avea noi grijă.

— Aşa este, mie mi-e somn – observă obezul şi se retrase căscând.

Încetul cu încetul şi ceilalți se lăsară convinşi, şi se aşternu liniştea. Hoodlige le atrase şi el îngrijitorilor atenția asupra lui. Se simțea istovit, chiar dacă depresiunea nervoasă resimțită puțin mai înainte dispăruse.

— Doctorița Berry ne-a confirmat ceea ce ne-ați spus, domnule profesor – îl informă cu umilință unul dintre îngrijitori. Vă rugăm să ne scuzați pentru ce am făcut mai devreme, dar asta este o seară nenorocită.

Stephan aprobă din cap, obosit.

— Se poate întâmpla oricui – admise el. L-ați găsit pe cel care m-a atacat? Poate fi periculos.

Cei doi negară. Omul de ştiință nu găsi de cuviință să insiste. În schimb, se informă cum ar fi putut să o găsească pe colega lui, şi ieşi.

Meade, când îl văzu, râse.

— Era vremea să te închidă: începuse să ți se urce la cap.

Hoodlige răspunse cu o grimasă.

— Aş fi vrut să te văd în locul meu. În afară de faptul că am fost luat drept un nebun internat, puțin a lipsit ca un smintit să-mi facă creierul terci.

— Iartă-mă – se scuză ea. Într-adevăr, trebuie să fi

fost o aventură puțin plăcută. Totuşi, nu înțeleg cine ar fi putut să te agreseze: nimeni nu a anunțat dispariția vreunui pacient.

— Doar nu crezi că am avut o viziune! observă Stephan între mirare şi iritare. De pe scări nu am căzut de unul singur… Cineva m-a împins!

Tăcu şi îl trecură fiori de gheață amintindu-şi straniile senzații pe care le avusese în cameră, lângă cei patru.

— Ceva nu este în regulă? se informă doctorița. Eşti palid.

— Nu, nu-i nimic – răspunse el.

Apoi, pentru a-şi alunga din minte prea multele întrebări fără răspuns, schimbă vorba.

— Pot să ştiu ce se întâmplă în această clinică? Ce este cu toate aceste urgențe?

— Suntem într-o încurcătură blestemată – îi explică Meade. Poate că numărul prea marea de internări creează aceste tulburări, sau poate căldura, alții cred că luna. Realitatea este că din punct de vedere clinic se răspândeşte peste tot o stranie stare de supraexcitație. Toate secțiile sunt contaminate. Chiar şi în sectorul unde se află snobii tăi, de exemplu, cei care vin aici doar pentru a se vindeca de insomnii sau să se supună unei investigații psihanalitice, chiar şi ei se dau în spectacol. Iar eu am atât de multă muncă încât nici nu am avut timp să analizez problema. Acum, dacă nu te deranjează, mă întorc la pacienții mei. N-aş vrea să se folosească prea multe sedative doar din lipsă de personal… Îmi pare rău pentru cină: rămâne pentru altă dată.

Se salutară. Mâhnit, profesorul îşi luă rămas-bun şi lăsă în urmă lumina pavilionului. Doar ceva mai încolo, când se cufundase deja în întunericul parcului, îşi dădu seama că a comis o imprudență. Amintirea tânărului gol, amenințător la capătul scării îl urmărea tot timpul. Îşi înteți paşii. Un vânt uşor, dar iritant, îi mângâie părul. Aducea miresme îndepărtate; mirosul mării al

ierburilor aromatice, al răşinii din păduri. Bărbatul le savură zăpăcit: marea era prea departe, iar în parc nu erau pini. Se opri şi scrută siluetele reci ale obiectelor din jur. Abia atunci auzi un pas uşor în spatele său: îi fu teamă şi, înainte de a se gândi, începu să alerge. Dar clădirea întunecată a Universității îi tăie calea. Se pomeni în fața unei porți închise. Se clătină şi se sprijini străduindu-se să vadă prin întuneric. Cineva se apropia cu prudență de el: auzea clar foşnetul ierbii călcate.

— Cine-i acolo? bâigui el în cele din urmă.

— Poliția. Stai sau trag.

Lumina unei lanterne spintecă întunericul şi îl izbi pe omul de ştiință, orbindu-l. Când se mai obişnui cu lumina, descoperi că se află în fața a doi agenți cu un aer neîncrezător.

— Ce faceți aici, la ora asta? îl întrebă polițistul.

— Sunt profesorul Hoodlige, predau aici... – suspină Stephan istovit.

— Este adevărat, îl recunosc – confirmă celălalt. E tipul care a inventat Troia şi tot măcelul acela. Îmi pare rău că v-am speriat, dar ați început să alergați... Ştiți, comisarul Teppel crede că, supraveghind parcul, vom reuşi să-l înhățăm pe maniacul care l-a ucis pe băiatul acela.

— Înțeleg – şopti omul de ştiință fără niciun chef de vorbă. Acum, dacă nu vă supărați, aş vrea să plec acasă. Am maşina în parcare.

— Vă însoțesc – se oferi interlocutorul său. Vă asigur că a sta aici, singuri, înseamnă să ajungem ca cei de acolo – şi arăta spre pavilioanele clinicii. Dar ştiți că poveştile acelea sunt, într-adevăr, interesante?... Vorbesc despre război. Cum de reuşiți voi, creierele, să inventați toate faptele acelea! Eu nu sunt un mare cititor, dar Tribune City oferă şi înregistrări: e mai comod, chiar mai bine decât la televizor. Credeți că vor face şi un film despre asta? Sigur că v-ar conveni. Soția mea spune că...

Hoodlige nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă. Ajunse la automobilul său şi deschise portiera. Înainte de a se putea închide înăuntru, celălalt îi oferi un zâmbet larg, cu un aer de complicitate, şi murmură:

— Domnule profesor, îmi puteți face o favoare? Imediat ce puteți, faceți-l pe Paris să crape... Nu-l pot suferi. Aheii şi troienii îmi sunt toți la fel, însă Paris mi-e antipatic: trebuie să-l puneți să plătească pentru că a batjocorit femeia altuia...

— Voi face tot ce pot – i-o tăie scurt Stephan. Bună seara.

Porni motorul şi încercă să uite totul.

Capitolul al unsprezecelea

Frica înfăşură cetatea cu braţele sale reci; era ca o strângere care înăbuşea orice speranţă în ziua de mâine.

Ultima bătălie tragică lăsase pe câmpul de luptă multe trupuri fără viaţă; cu toate acestea, nimeni nu îndrăznea să se aventureze dincolo de ziduri pentru a le săpa un mormânt sau să le aprindă un rug funerar. Erau doar nişte biete cadavre care pâlpâiau printre tenebre în bătaia lunii şi le aminteau celor vii apropiatul sfârşit al Troiei. Erau fantasme care păreau că invocă un ajutor pe care nici Hector, condotierul, eroul atâtor lupte, nu putea să-l dea.

Prinţul troian, ca în fiecare seară, le vedea dispărând în întuneric, de la înălţimea zidurilor, şi nu se putea hotărî dacă e bine să răspundă sau nu la chemările lor, cu un ultim gest disperat. Dar vocea datoriei fu mai puternică. Prea mulţi călăi ahei aşteptau în umbră să apară vreo victimă, şi prea puţini erau cei rămaşi să apere cetatea. Fiul lui Priam alerga de două zile dintr-o parte în alta a zidurilor, fără o clipă de răgaz, respingând, cu supravieţuitorii armatei sale, necontenitele atacuri ale duşmanilor. Şi, de fiecare dată, se pomenea cu tot mai puţină putere, cu tot mai puţini prieteni. Spadele grele ale grecilor, dar mai mult lipsa de putere, subţia numărul, şi aşa prea mic, de soldaţi care rezistau. Iar sfârşitul era aproape…

— Du-te să te odihneşti – îi ordonă cineva din spatele său.

Hector scutură din cap.

— O să am eu grijă să stau de gardă – insistă Enea. Am strâns câțiva slujitori de-ai mei. Mâine poate să fie ziua noastră cea de pe urmă, iar tu care eşti conducătorul nu poți să o înfrunți mâhnit de o noapte de nesomn. Gloria înfrângerii noastre va depinde şi de luciditatea cu care ne vei conduce tu.

Prințul troian nu mai opuse rezistență; îşi luă scutul şi se îndreptă spre stâncă. Paşii săi răsunară monotoni şi târşiți în liniştea serii, însoțiți de tânguirile pe care un vânt de toamnă le răpea din când în când din casele întunecate.

În locuință nu era nimeni; coridorul era pustiu, sala de petreceri în întuneric. Andromaca îl aştepta ghemuită pe un pat, cu ochii în gol. Auzindu-l că vine, se scutură şi-i ieşi în întâmpinare. Nu fu vreme nici măcar pentru un cuvânt: o privire, un zâmbet trist, apoi Hector se prăbuşi pe marginea patului fără măcar să-şi scoată armura.

Somnul îi fu asemănător morții: un întuneric glacial şi nimic altceva. Apoi acel zid îngrozitor se dădu la o parte: la început se simți o undă de căldură, o groapă pulsând prin care se strecurau zgomote, foşnete, voci. Corpul îi rămase nemişcat, dar mintea se trezi, solicitată de chemările care deveneau tot mai puternice, tot mai clare, până se transformară în ordine irevocabile. După o eternitate, vocile tăcură. Hector deschise ochii. Soția lui, care zăcea lângă el, îl mângâie pe obraz.

— Dormi, este încă prea devreme – murmură ea.

— Nu acum, femeie, nu acum – răspunse el. Zeii mi-au vorbit în somn: Troia trebuie să trăiască!

Puțin după aceea palatul răsună de chemări: se aprinseră făclii, şi slujitorii, treziți brusc, au fost trimişi să-i convoace pe nobili. Astfel, încetul cu încetul, activitatea se propagă peste tot, însoțită de zgomote de paşi grăbiți, de atenționări seci. Toată cetatea află că zeii şi-au manifestat voința, iar în sala palatului se strânse mult mai multă lume decât putea să încapă.

Hector îi aşteptă pe toți în picioare şi le vorbi hotărât, spunându-le cuvinte care nu lăsau să se strecoare nici urmă de îndoială.

— …Chebrion va trimite mesageri oriunde avem speranța de a recruta armate: în Frigia, în Lidia, în Licia, în Misia. Aurul nostru va putea cumpăra pe oricine: tâlhari, ciobani, luptători. Peste câteva săptămâni vom avea o armată în stare să-i înfrunte pe greci în câmp deschis.

— Troia a purtat până acum multe războaie, dar niciodată, în istoria omenirii, nu şi-a încredințat apărarea aurului. Ce încredere putem avea în cei ce îşi riscă propria piele pentru bani? Nu-i onoare în asta – obiectă un bătrân.

— Zeii l-au inspirat pe fratele meu – răspunse Paris. Să urmăm sugestiile lor, să împărțim bogățiile noastre cu aliații, decât să le lăsăm să cadă în mâinile aheilor.

— Vor trece vreo câteva zile până când ne va veni cineva în ajutor – observă un altul.

— O să rezistăm cât va fi necesar – afirmă Hector. Zeitatea care mi s-a arătat în somn mi-a dezvăluit secrete pe care numai Vulcan le cunoaşte.

Vom construi maşini uimitoare care vor suplini lipsa oamenilor. Fareclo, constructorul de nave, s-a apucat deja de lucru.

— Nu avem timp: suntem deja în zori!

Moştenitorul tronului privi lumina firavă care devenise vizibilă dincolo de linia întunecată a cerului.

— Zeul care ne protejează mi-a explicat cum se poate înfrunta un duşman de o mie de ori mai numeros – le explica el cu siguranță. Voi să aveți grijă să-i îmbărbătați pe cei fricoşi, să procurați pentru meşteri materialele necesare. Să rămâneți fermi în voința de a rezista, şi vă asigur că încă vreo câteva zile duşmanii nu vor ajunge sub zidurile noastre.

Tăcu şi se întoarse spre tatăl său, care se aşezase mai la margine.

— Sunt bătrân, – îi aminti suveranul –, şi nu ştiu ce să spun. Deja mă pregătisem să mor cu demnitate, dar acum se vorbeşte despre victorie. Să le dăm mână liberă tinerilor noştri, şi toți să asculte de acest fiu al meu. Ca întotdeauna, ne vom urma soarta care ne-a fost scrisă, o soartă pe care nici zeii nu o pot schimba.

Nu avea la dispoziție prea mult timp pentru a-i instrui pe cei cincizeci de tineri luptători, şi Hector profită de fiecare clipă. Le ordonă să arunce armura, coiful şi scutul: trebuiau să poarte doar un arc, o tolbă plină cu săgeți şi un pumnal; nu le trebuia altceva. Şi, apoi, la drum, alergând prin păduri, întrecându-se la fugă cu ziua care venea. Urcară dealul şi îl coborâră din nou, hotărâți, îndreptându-se spre tabăra grecilor. Troienii, struniți de căpetenia lor, se strecurară printre arbuşti şi se ghemuiră la pândă. Era un fel ciudat de a începe lupta; ar fi preferat să alerge urlând împotriva duşmanului care tocmai ieşea din palisadă, sfidându-l pe față: dar Troia trebuia să trăiască, aşa spuseseră zeii, dar pentru asta trebuiau să se comporte ca nişte şerpi.

Grecii erau siguri de victorie: cântau, agitau în vârful sulițelor coroane de flori. Mergeau în grupuri, fiecare în spatele nobilului din propria cetate; era acolo floarea tinereții din Sparta, Micene, Atena, Creta… Îi aştepta o întoarcere cu navele încărcate de prăzile de război, iar poeții deja compuneau ultimele strofe în onoarea lor.

Hector îi iscodi îndelung şi aşteptă până când ajunseră la câteva zeci de paşi. Pentru mulți dintre ei Parcele deja întindeau firul vieții, un fir care devenea din ce în ce mai subțire, din ce în ce mai subțire…

— Acum! strigă el.

Săgețile zbârnâiră ca nişte viespii furioase; fiecare vârf găsi un piept, un gât, un braț din care să bea sângele. Nu avură timp nici să geamă.

— Înapoi! le ordonă prințul troian.

Luptătorii țâşniră din ascunzătorile lor şi fugiră

repede în pădure, lăsând sub privirile uluite ale aheilor imaginea fugară a corpurilor goale care dispăreau prin frunziş. Cântecele încetară brusc şi făcură loc mâniei. Urlând, grecii se puseră să-i urmărească pe cei care îi atacaseră, dar în pădure furia lor dispăru. Fiecare pas presupunea o frenetică luptă cu ramurile care se loveau de suliți, de coif, şi cu spinii care le sfâşiau veşmintele. Pe deasupra, mai era şi liniştea aceea nefirească, întreruptă de respirația lor greoaie din cauza alergatului, de şuieratul amenințător al câte unei săgeți care străbătea pădurea, de spaima de un duşman care părea că se ascunde în spatele fiecărei umbre.

Se auzi în cele din urmă chemarea cornurilor care îi invita să se retragă. Răsuflând uşurați, se întoarseră la lumina soarelui, îşi refăcură rândurile şi îi numărară pe cei căzuți. Dar încă nu se terminase. Troienii apărură din altă parte: țâşniră pe neaşteptate din tufişuri, sloboziră săgețile şi dispărură. Nu folosi la nimic urmărirea lor, nici încercarea de a-i înfrunta în câmp deschis, nici să se ascundă în spatele falangelor: apăreau şi dispăreau acolo unde erau mai puțin aşteptați, iuți, imposibil de atins.

— Se retrag! exultă un tânăr arcaş.

— Am învins! adăugă altul.

— Am câştigat doar o zi – le aminti cu amărăciune Hector. Oricum, mâine o vom lua de la început. Îi vom aştepta mai în față, acolo unde încep dealurile. Nu-i niciun pic de glorie în lupta de felul acesta, dar nu peste mult timp îi vom putea înfrunta în câmp deschis, sub zidurile Troiei, aşa cum se cade unor luptători.

Sus, pe turnuri, era un aer rece, care străbătea mantiile luptătorilor şi pătrundea prin armură, aducând mângâieri de gheață pe pielea oamenilor. Un foc aprins crea doar o iluzie de căldură, în timp ce în realitate făcea să crească senzația de frig care pusese stăpânire pe suflete.

De acolo, de sus, războiul părea îndepărtat, abia revelat de zgomotul care ajungea molcom, adus de capriciile vântului. Hector se lăsă legănat de acele zgomote înăbuşite şi îşi abandonă corpul în voia gerului. Era, totuşi, o senzaţie de viaţă, poate ultima care îi era hărăzită.

— Sunt mulţi – observă un războinic din spatele său.

— Mulţi prinţi de pe coastă s-au unit cu Agamemnon. Cred în victoria grecilor şi nu au vrut să renunţe la o pradă atât de uşoară – comentă cu amărăciune Antenor. Să sperăm că maşina va funcţiona, Hectore, altfel nu mai apucăm noaptea.

Moştenitorul tronului se scutură din moleşeala care-l copleşise şi dădu aprobator din cap.

— Va funcţiona – promise el. Fareclo este un constructor foarte bun, a realizat bine proiectele mele. Iar ei or să-şi dea seama de asta cât mai repede cu putinţă – şi arătă marea masă de soldaţi care se deplasa încet pe câmpie.

Grecii avansau ţinând coifurile deasupra capetelor: acesta era răspunsul lor la atacurile prin surprindere. Soldaţii mărşăluiau în grupuri, cu scuturile puse de jur-împrejur, în timp ce oamenii din interiorul formaţiei le ţineau deasupra capetelor. În acest fel nicio săgeată nu-i putea ajunge. Urmau câţiva sclavi care trăgeau cinci mari turle acoperite cu piei. În faţa lor se mişcau frenetic grupuri de slujitori care iscodeau terenul: acum dădeau la o parte bolovani, pe urmă acopereau gropile cu pământ şi crengi. Ultimii erau bucătarii nobililor şi cetele de arcaşi.

Acea scenă, mai mult decât imaginea unei bătălii, amintea de o procesiune, de o reprezentare scenică, de un joc. Iar minutele păreau mai lungi, scandate de lenta deplasare a maşinilor de război; cântecele intonate cu voce tare, cu trecerea timpului se potoleau, iar urletele de atac îşi pierdeau vigoarea.

Hector, urmat de însoţitorul său, părăsi turnurile şi

vizită zidurile, găsind pentru fiecare apărător o vorbă de încurajare; se temea ca nu cumva acea istovitoare aşteptare să nu dăuneze mai mult decât un atac. Apoi, când fu sigur că toate meterezele au fost ocupate, că proviziile de săgeți sunt suficiente, că poarta fusese întărită cu pari zdraveni, ajunse pe platforma de catapultare.

Fareclo îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Grecii au ales o zi frumoasă pentru a muri!

Râse, bătând cu mâna lui mare pe o bârnă a maşinii.

— Ai multă încredere în dispozitivul ăsta mecanic – observă Antenor uluit.

Meşterul constructor râse cu gura până la urechi.

— O să te convingi singur – adăugă el. Făcu un semn unora dintre servanți. Aceştia aşezară în lingura catapultei un vas enorm din argilă şi dădură foc dopului de plută care închidea extremitatea lui. În aer se răspândi asprul miros de răşină arsă.

— Ce conține? întrebă bătrânul nobil.

— Apă tulbure, smoală şi ulei; un amestec demn de infern – răspunse Fareclo cu satisfacție. Luă o bâtă şi, cu o lovitură bine aplicată, eliberă lungul braț de lemn care țâşni cu putere în față, însoțit de şuieratul curelelor prin aer. Proiectilul sfâşie aerul cu o dâră de fum negru şi izbucni în flăcări la câțiva paşi de primele rânduri ale grecilor. Luptătorii se dădură înapoi înspăimântați, în timp ce un strigăt de triumf se ridică de la cei asediați.

— Este monstruos – murmură Antenor, privind cu alți ochi maşinăria.

— Nici Hector însuşi nu ar putea să facă asta – spuse Fareclo, în timp ce se îngrijea să încarce arma.

— În curând fiecare turn va avea una; vom mai construi altele pe roți, în felul acesta se vor putea deplasa mai uşor.

Aheii, îmbărbătați de capii lor, îşi ordonară din nou formațiile şi începură să avanseze.

— Sunt grei de cap – blestemă meşterul constructor.

Dar noi o să-i prăjim!

Loviturile următoare explodară pe scuturile formațiilor. Unii dintre soldați, înfăşurați în flăcări, ieşiră urlând din rânduri: moartea avea un chip nou. În curând, întreaga câmpie dispăru în fumul flăcărilor care cuprinseseră iarba uscată. Cei care atacau se retraseră de mai multe ori, dar tot de atâtea ori se întoarseră pe acelaşi drum, neştiind ce să facă.

Apoi îndemnurile nobililor se dovediră a fi mai puternice decât spaima, şi bătălia continuă.

— Nu distruge turlele mobile – îi aminti Hector lui Fareclo. Trebuie să ajungă până la ziduri: numai aşa Paris şi cu ai săi vor reuşi să-i surprindă de pe margini.

— Cum comandați – acceptă cu mâhnire celălalt.

După o eternitate, turlele mobile ajunseră la câțiva metri de ziduri, aruncară un fel de punți spre metereze şi, cu ajutorul lor, urcară atacatorii. Acum catapulta era inutilă şi bătălia căpătase un aspect familiar.

— E rândul nostru! exclamă Hector, aproape cu uşurare, şi se îndreptă spre locul unde îngrămădeala era mai mare. Nu era loc pentru spadă sau pentru suliță, trebuia doar să împingi şi să încerci să-ți dobori jos adversarul.

Condotierul troian se aruncă în mulțime şi se pomeni capturat de masa de oameni. Timpul îşi pierdu sensul. Acționa din instinct, împingând cu putere în călcâie când simțea că era pe punctul de a cădea. În față, bariera făcută de compatrioții lui se rupea, şi foarte curând văzu, peste umărul celui din fața şa, săbiile rotindu-se. În sfârşit, dădu piept cu duşmanul. Îndepărtă corpul unui luptător şi ridică scutul pentru a se putea apăra de loviturile de sabie pe care un uriaş le dădea cu arma sa cu două tăişuri. Simți o puternică lovitură dată în coif şi, neputincios, se clătină. Dar era încă viu. Fără să se mai gândească, se aruncă înainte, cu puterea pe care o mai avea. Îşi izbi adversarul şi nu se opri până ce nu-l văzu prăbuşindu-se în gol. Alți

troieni veniră lângă el. Cineva din fața lui urlă. Gâfâind, se sprijini de o piatră tăiată în patru colțuri, dincolo de care zări coiful argintiu al unui grec. Se priviră uluiți; apoi Hector, cu ultima zvâcnire de energie, îi aplică o lovitură puternică cu spada şi acesta căzu jos.

*

— Eşti rănit?

Vocea prietenoasă îl scoase din starea de inconştiență în care căzuse. Moştenitorul tronului îl văzu pe Enea aplecat deasupra lui.

— Nu. I-am respins?

— Fug ca nişte iepuri îl asigură prietenul. Paris a reuşit să-i surprindă din flancuri în timp ce erau ocupați cu escaladarea zidurilor. I-a măcelărit pur şi simplu.

Hector schiță un surâs, apoi încercă să se ridice. Simți o explozie de junghiuri. Cu un geamăt văzu din nou. Vocea ajunse la el cu insistența unui țârâit.

Îşi smulse coiful de pe cap şi în van încercă să o oprească astupându-şi urechile.

— Ce ai? îl întrebă îngrijorat Enea. Te doare capul?

Dar el nu-l mai putea auzi. Se simți proiectat într-un vârtej ale cărui mâini cu degete ascuțite îi pătrundeau în creier. Nu folosea la nimic să urle. Se zbătu, izbind aerul din jur. În cele din urmă cedă, lăsându-l pe intrus să-i umple mintea cu vorbele lui. Încet, vocea necunoscutului fu înăbuşită de un râs cristalin.

— Casandra! strigă prințul troian.

— Totul este un joc – îi aminti sora, şi apoi se aşternu întunericul.

Capitolul al doisprezecelea

Ceremonia de închidere a anului universitar se desfăşură cu obişnuita înşirare de fraze gata făcute. Vorbi rectorul, vorbi un student, vorbi un funcţionar din partea guvernului, şi în toate aceste discursuri numele lui Stephan fu citat de mai multe ori însoţit de călduroase aplauze. Devenise o celebritate. Însă omul de ştiinţă nu găsi în acele manifestări ale succesului acea satisfacţie interioară pe care o căuta de atâta timp. Desigur, a câştigat bursa de studii A.M.I.S.E.F. şi obţinuse, în sfârşit, o însărcinare oficială în cadrul Consiliului Institutului. Cu toate acestea, simţea în adâncul inimii că obiectul atenţiei generale nu era el, ci Troia. Când studenţii l-au purtat, triumfător prin mulţimea aclamând de o parte şi de alta, el ştia bine că strigau „Trăiască Hoodlige!", dar în realitate ar fi vrut să spună: trăiască bogăţia, luxul, faima pe care Troia şi eroii homerici le aduseseră tuturor. Dar studiile despre Sondă se opriseră. Nimeni nu se mai gândea la descoperirea sa ca la un instrument de vindecare. Triumful său era în realitate un eşec, un eşec sancţionat de blîţurile fotografilor, de interviuri, de strângeri de mână, de bătăile pe umăr. Şi ca o confirmare a acestor senzaţii, erau privirea lui Meade şi înfăţişarea triumfătoare a lui Carpi.

— Comoara mea, de ce nu mă prezinţi colegilor tăi? ciripi Gloria, care se împăuna într-o rochie excesiv de decoltată.

— Desigur – confirmă Hoodlige glacial, şi o însoţi spre

un grup de profesori. Se descurcă repede rostind nişte formule convenționale şi încercă să dispară, lăsându-şi soția pierdută printre mulțimea de noi curtezani. Ajunse într-o sală izolată şi se îndepărtă de gălăgie. Mereu avea nevoie să rămână singur, să mediteze, să se străduiască să înțeleagă cum să iese din acea situație. Se lasă într-un fotoliu şi închise ochii.

Cineva intră în încăpere.

— Vă deranjez, domnule profesor?

Hoodlige îşi ridică fruntea, contrariat, şi întâlni privirea vicleană a ziaristului.

— Nu, deloc – fu constrâns să răspundă.

Celălalt zâmbi şi se aşeză în fața lui.

— Mare şi frumoasă ceremonie – comentă el.

— Sigur, sigur – confirmă Stephan.

— Sunteți cu adevărat un om norocos – continuă Carpi. Aveți o soție frumoasă, o profesie interesantă, succes, bogăție. Mă întreb dacă vă mai puteți' dori şi altceva de la viață.

Omul de ştiință dădu stânjenit din cap.

— Nu este totul atât de plăcut pe cât pare – lăsă el să-i scape.

— Înțeleg – comentă ziaristul. Vă lipseşte ceva, ceva care se află aici înăuntru – şi se bătu cu mâna pe piept la înălțimea inimii. Conştiința dumneavoastră nu este liniştită: sunteți un om de ştiință, nu un politician. V-am văzut când vă purtau cu entuziasm: nu erați deloc în apele dumneavoastră. Doriți să studiați, să luptați cu ignoranța, cu răul. Dumneavoastră sunteți omul clasic care vrea mereu să vadă ce este dincolo de deal.

Hoodlige se pomeni dând din cap în semn de aprobare, în mod prostesc, uluit de acele cuvinte care îl loveau în adâncul inimii.

— Iar eu sunt în mare măsură responsabil de aceste insatisfacții – trase concluzia Carpi cu amărăciune.

— Vă faceți meseria – recunoscu profesorul înțelegător. Este mai ales vina mea: trebuia să vă fi

refuzat ofertele sau să pun clauze foarte clare. Nu ştiam că ziarul dumneavoastră îi plăteşte şi pe studenţi şi pe Martinez, asistentul meu…

— Oricum, intenţia mea este de a repara necazurile pe care vi le-am adus – declară ziaristul. Acum deja am atins culmea interesului. Încă vreo câteva săptămâni, şi de Troia nu îşi va mai aminti nimeni. Încercăm deja să găsim un subiect care să-l înlocuiască.

Hoodlige simţi că renaşte. Îl privi cu alţi ochi pe cronicar.

— Credeţi, într-adevăr, că se va sfârşi atât de repede?

— Desigur, rămâne doar să încheiem cât mai frumos cu putinţă; va fi suficient să faceţi câteva şedinţe mai deosebite – răspunse Ben Carpi.

— Cum? îl întrebă profesorul interesat.

— Trebuie să introducem nişte elemente picante în povestire. Aceşti eroi sunt prea curaţi, nepătaţi, în timp ce publicul nostru vrea agitaţie, sex. Să tulburăm puţin apele cu vreo câteva experimente, ca să le spunem aşa, cu uşile închise.

— Dacă sunteţi sigur că ţine, de ce nu inventaţi dumneavoastră situaţiile care trebuie povestite.

— Nu ar fi acelaşi lucru – bătu în retragere ziaristul Şi, în plus, studenţii dumneavoastră au mai multă fantezie decât mine. Dacă mă autorizaţi să folosesc Sonda în secret, cred că voi reuşi să scot un articol senzaţional.

— Sonda mea a devenit un instrument de spectacol – suspină omul de ştiinţă.

— Pentru încă numai câteva zile – îl asigură celălalt. La urma urmelor anul universitar s-a sfârşit, vă puteţi gândi la concediu. Ne vom descurca, eu şi Martinez, cu şedinţele hipnotice. Când vă veţi întoarce totul va fi terminat.

— Rectorul poate să nu fie de acord – obiectă Stephan.

— Nu, l-am consultat deja şi mi-a condiţionat

aprobarea de obținerea acordului dumneavoastră.

— I-ați cumpărat pe toți! lăsă profesorul să-i scape.

Ziaristul râse diplomatic, evitând să adauge un „şi pe dumneavoastră”.

— Bine, având în vedere că este ultima favoare pe care mi-o cereți, faceți cum doriți – consimți Hoodlige. Dar să nu credeți că mă grăbesc să plec în concediu. Rămân aici: spitalul, este mereu în stare de urgență.

— Prea multe cazuri de nebunie, nu-i aşa?

— Da. Această zăpuşeală începe să mă îngrijoreze. A avut loc o creştere cu zece la sută a internărilor peste maximul înregistrat în această perioadă. Un fapt neobişnuit pentru Europa. Astăzi lumea, trăieşte prea agitată, şi, în felul acesta, mințile mai slabe nu rezistă.

— Prevedeți că Sonda va aduce o inovație în îngrijirea alienaților? îl întrebă Carpi, mai mult din politețe decât din interes.

— Teoretic, da: ar trebui să-l ajute pe pacient să-şi regăsească propriul echilibru; în realitate suntem încă departe de o aplicare practică a ei – admise omul de ştiință. Dar cu fondurile pe care ziarul dumneavoastră ni le-a procurat, poate vom reuşi să ne atingem obiectivul.

— La urma urmelor, Troia a fost utilă – îi aminti cronicarul cu o urmă de răutate.

— Da, la urma urmelor.

Capitolul al treisprezecelea

Sala de cursuri era pustie. Rândurile goale de bănci se înşiruiau într-o alternare de umbre care se degradau spre centru, unde era adunat micul grup de patru persoane care nu se potriveau deloc cu seriozitatea locului.

Bătrânul Esculap, de la înălțimea austerei sale coloane din material asemănător marmurei, protesta prin prezența sa mută împotriva profanării care se petrecea acolo. În semiîntuneric, ochii săi albi şi goi căpătaseră o privire profundă şi acuzatoare la adresa corupției omeneşti. Dar niciunul dintre cei prezenți nu avea chef, nici timp să-l asculte. Dimpotrivă, ca o culme a disprețului, o cămaşă de mătase fusese aruncată prin aer de nişte brațe lungi, şi acoperea fruntea sa mare, atârnând acum, într-o parte pe acel chip demn.

Martinez, singurul care simțea greutatea vinovăției, se întoarse încă o dată să-l privească adânc în ochi pe Carpi care stătea în spatele catedrei profesorului.

— Nu ştiu dacă este permis un experiment de felul acesta – murmură el aproape implorându-l. Profesorul nu mi-a…

— Profesorul Hoodlige, rectorul, toți sunt de acord – îl întrerupse ziaristul, plictisit. Nu vă îngrijorați, dragă domnule doctor, îmi asum toată răspunderea. Dumneavoastră nu aveți de ce să vă temeți.

— De ce, este cineva care îşi închipuie că eu pot să fac rău? ciripi fata blondă aşezată pe marginea patului. Nu muşc! râse, umplând cu vocea ei argintie liniştea

apăsătoare a sălii de cursuri. Se dezbrăcase de bluză şi de fustă fără prea mare dificultate şi acum se arăta privirilor pătrunzătoare ale bărbaților în semigoliciunea unui furou diafan. Cu o înfățişare maternă îşi petrecu mâna pe chipul transpirat al lui Hasley. Acesta, întins pe pătuc şi având capul înfăşurat în casca Sondei, schiță un surâs stânjenit.

— Ți-e cumva frică? şopti răutăcioasă femeia şi începu să descheie cămaşa tânărului.

— Curaj – mormăi Ben către asistent. Faceți-vă meseria.

— Este deja a treia oară când încercăm – observă Martinez. S-ar putea ca nici de data aceasta să nu reuşim – şi, cu amărăciune, gesticulă în jurul comenzilor aparatului.

Paul Hasley se relaxă, cu un suspin, şi închise ochii pe jumătate.

— E rândul tău, Tata – îi ordonă ziaristul nimfei.

Ea clipi şiret din ochi şi începu să mângâie pieptul tânărului.

— Paul, curaj, încearcă să te gândeşti la Troia, sunt atâtea lucruri minunate de văzut, de trăit… – murmură ea pe un ton convingător.

Studentul întredeschise gura fără să emită niciun sunet.

— Hai, dragă, fă-o pentru mine – miorlăi Tata.

— Sunt mulți morți… se simte peste tot miros de lemn ars şi se aud şi plânsete de femeie… – bâigui Paul cu greutate.

— Nu, nu ne interesează; lasă-i acolo pe morți – protestă cu dulceață fata. Suntem sătui de război; luptătorii vor să se distreze. Se bea, se mănâncă, se dansează… Elena, ce face Elena într-o noapte ca asta?

Îi luă mâna tânărului şi o puse pe propriile ei coapse rotunde şi o făcu să alunece de-a lungul pielii catifelate până ce simți că degetele se mişcă singure, lacome de senzații.

— Bravo – îl încurajă Tata. Dar acum nu fi egoist, povesteşte-ne ce se întâmplă... Eşti obosit, te-ai luptat şi ai ucis, acum vrei să te eliberezi, încerci să te îmbeți, vrei sclave, plăceri...

*

Noaptea îşi pierduse liniştea. Peste tot răsunau ciocanele meşterilor care construiau maşinării, făceau spade şi vârfuri de lance. Războiul se ducea nu numai pe câmpul de luptă, dar şi în ateliere, în tâmplării, în păduri pentru a procura noi materiale, în mine şi în îndepărtatele cetăți ale licienilor, ale parților, oriunde se puteau înrola mercenari. Fusese declanşat un mecanism al cărui înțeles se pierdea chiar şi în mintea creatorului său.

Hector privea stupefiat piața ocupată de siluetele zecilor de maşinării miraculoase, bombarde, baliste, alte maşini de război. Atâtea şi atâtea instrumente ale morții pe care le văzuse funcționând, dar pe care încă nu le înțelesese. Cu toate că el era cel care le desena, care le sugera meşterilor constructori...

— Data viitoare vom încerca şi catapulta mobilă.

— Îi aminti Fareclo, singurul care se simțea în largul lui printre acele construcții amenințătoare. Reuşeşte să arunce douăzeci de lăncii la două sute de metri, dintr-o singură lovitură.

Prințul troian confirmă.

— Nu cred că mâine grecii vor ataca din nou; o să avem câteva clipe de răgaz.

Tăcu, izbit de un sunet îndepărtat, viu, ademenitor, un sunet de zurgălăi şi cimbale.

— Fratele tău Paris sărbătoreşte cu noii aliați – îi explică Fareclo. Pandar, regele din Licia, ne-a adus mai mult de două mii de luptători.

— Azi au murit prea mulți prieteni şi prea multe rude pentru a putea benchetui cu mercenarii – şuieră Hector dezgustat.

Constructorul de corăbii îl privi mirat pe interlocutorul lui.

— Dar tu eşti cel care le-ai cerut să pară veseli; tu ai interzis să se plângă în public, pentru că numai dacă ne arătăm siguri de victorie putem să ne procurăm aliați – îi aminti el uluit. Paris ascultă de ordinele tale.

Moştenitorul tronului se clătină. Simți deodată în propriile membre greutatea unei zile lungi. În tăcere se îndepărtă de meşter şi, ajuns în umbra unei străduțe pustii, se sprijini de un zid.

— Iarăşi aud vocea… – gemu el.

Îl încercă dorința de a bea, ascultă muzica îndepărtată, apoi ajunse până la el un alt zgomot, mai apropiat: plânsul înăbuşit, al unei copile, cineva care invoca un nume, un chip care nu va mai apărea.

— Ajunge! imploră Hector. Ajunge!

Şi începu iar să meargă spre stâncă.

Fetele, în centrul sălii, băteau ritmic din picioarele goale pe podeaua acoperită cu piei de oaie. Erau nişte trupuri mlădioase care însoțeau armonia unor mici tobe.

— În sfârşit, eşti al nostru! exclamă Paris văzându-l pe fratele său. N-ai stat destul printre maşinile acelea îngrozitoare? Vino, vino să le conduci pe grațioasele noastre fete în asaltul către valoroşii noştri prieteni.

Hector îşi înăbuşi mânia şi acceptă cu răceală cupa de vin pe care un slujitor i-o întindea. Bău fără să simtă nicio plăcere, numai din dorința de a-şi reprima fierberea propriului suflet.

— Ce față întunecată – observă Pandar, beat. Demnă de condotierul care ne va duce la victorie.

Un cor de urale se ridică dintre comeseni. Un salut călduros pe care prințul troian îl ignoră. Puse să i se umple o nouă cupă şi se aşeză într-o parte, cu ochii ațintiți la zidurile împodobite cu armurile duşmanilor învinşi: platoşe, jambiere metalice, coifuri care arătau ici şi colo semnele loviturilor primite.

— Ospitalitatea Troiei este faimoasă în toată Asia – îi

aminti regele din Licia, contrariat de muțenia lui Hector.

— Nobile Pandar, – încercă să-l îmbuneze Paris –, nu-l lua în seamă pe fratele meu: este prea prins de grija războiului pentru a-şi mai aminti de bunele maniere. Dar mâine va şti să lupte în aşa fel încât i se va uita vina în timpul bătăliei.

Moştenitorul tronului nu reacționă nici la aceste cuvinte. Lăsă ca vinul aromat să-i alunece pe gât în jos pentru a-i mai potoli focul care-i ardea în piept.

Apoi dădu la o parte cupa şi le văzu pe dansatoarele care se roteau printre invitați într-o gălăgie şi râsete din ce în ce mai puternice. În ochii săi totul se încâlci într-un vârtej de imagini.

— Troia nu-i uită pe cei care o ajută! exclamă el ridicându-se în picioare. Aşa cum nu-i iartă pe duşmanii săi!

Izbucni un ropot de aplauze.

— Aceste armuri au aparținut eroilor din Ahaia, din Creta, din Atena... – lovi Hector cu pumnul într-o armură atârnată de zid. Azi e doar o găoace goală. De ce au venit să moară aşa departe de casele lor? De ce?

Bucuria celor de față se stinse, în timp ce muzica încetă, şi toți îl priviră indispuşi pe orator.

— Pentru glorie? Pentru jaf? continuă acesta ducându-se în centrul sălii. Nu, pentru că în scurt timp nu va mai fi loc nici pentru onoare în acest război, şi nu vom mai avea nici aur, pentru că îl vom deşerta în întregime pentru aliații noştri.

Cuiva îi scăpă o replică ce se stinse în zăpăceala generală.

— Atunci, de ce sunt aici? continuă Hector, cu fața străbătută de un tremurat vizibil şi de broboane de sudoare. De ce atâția tineri sunt dispuşi să-şi sacrifice viața şi averea? Ce este mai presus de orice? Tăcu, lăsând ca întrebarea să treacă din gură în gură. Apoi, cu un surâs crud, conchise: Pentru dragoste! Pentru Elena din Troia.

Izbucniră urale şi strigăte vulgare.

— Iar astăzi Troia vă va arăta comoara sa. Elena va fi aceea care-i va întreține pe prietenii noştri.

— Eşti beat! îl mustră Paris, în timp ce publicul exulta.

Hector râse.

— Poate că da. Adu-o pe soția ta aici.

— E normal, să vedem dacă această femeie merită un război – se înflăcără Pandar.

Paris încercă să răspundă, dar întâlni privirea hotărâtă a fratelui, văzu flacăra care se revărsa din ea şi se limită să mormăie:

— Zeii ți-au întunecat mintea. O să dai seama de asta.

Apoi ieşi, însoțit de gălăgia comesenilor.

Elena intră anunțată de îndelungi aplauze. Avea fața străbătută de un freamăt de mânie, o furie care făcea şi mai vie frumusețea ei. Se înclină.

— Ce doresc nobilii noştri oaspeți? întrebă ea.

— Să bei şi să dansezi cu noi – o îndemnă Hector sarcastic. Pentru gloria Troiei!

Femeia îl ascultă. Bău, şi obrajii i se înflăcărară. Apoi îşi dezlegă părul cu reflexe aurii şi-l lăsă să se reverse pe umerii goi. Muzica reînvioră din nou atmosfera, şi ea începu să-şi mişte lin şoldurile în ritmul ei. Alunecă uşoară peste pieile de capră, mlădiindu-se în peplul alb, strâns la solduri de un cordon de aur. Dansă, purtând după ea ochii fascinați ai comesenilor şi, în curând, ceea ce era îngăduit şi ceea ce nu era îngăduit se confundară în acel ritm amețitor, exuberant. Pandar, excitat, prinse o roabă şi o trânti la pământ. Fetişcana se apără doar cu vreo câteva smiorcăieli de conveniență, în timp ce omul îi descoperea pieptul şi îşi îndesa gura în pielea sa caldă. Elena nu mai putu să reziste, se opri din dans şi părăsi sala.

Hector încercă să alunge din minte cercul îngrozitor care-l strângea.

— Vino… Hai, vino… – bolborosi el.

O slujnică picură băutura în timp ce doi invitați se apropiară de ea. Prințul troian privi în jurul lui, pierdut. Unde era Elena? Nu putea să fie aşa: vocile nu aşa au zis. Toți trebuiau să o admire, să se bucure de trupul ei de zână, să aibă un ideal în luptă, ca un steag pentru care să se jertfească. Se ridică destul de greu şi făcu vreo câțiva paşi spre ieşire; se împiedică într-un morman de corpuri. O mână puternică îl prinse. Ridică ochii şi întâlni privirea severă a lui Enea, fiul lui Anchise.

— Opreşte acest dezmăț – îi spuse acesta. Războiul l-am purtat pentru a ne salva onoarea, acum pentru el ne umplem de noroi.

— Vocile… – gemu Hector.

Se depărtă de prezența aceea inoportună şi încercă să traverseze sala. Se lovi de o dansatoare şi căzu la pământ. Înainte de a putea reacționa, se pomeni înlănțuit de brațe ademenitoare şi nu se mai gândi la nimic.

Paul tăcu, suspinând îndelung.

— Foarte bine, mititelule, continuă – şopti Tata încolăcindu-se lângă tânăr. Îi muşcă uşor urechile şi se strădui să-l scoată din toropeală.

El mai scoase încă vreo câteva fraze de neînțeles. Apoi, cu o ultimă zvâcnire, îşi lăsă capul pe pernă.

— Dragă, nu se înțelege nimic… – insistă nimfa, interpretând privirea încruntată a lui Carpi. În sfârşit, dezamăgită, adăugă: Ai transpirat tot, ce ți s-a întâmplat?

— De ce te îngrijorezi? bombăni cronicarul. Încearcă să-l mai scuturi puțin, trebuie să completeze descrierea orgiei.

Fata începu din nou să-l mângâie pe flăcău, dar nu scoase de la el decât gângăveli de plăcere.

— E inutil să mai pierdem vremea – conchise plictisit

Ben Carpi. Întrerupem experimentul, în seara asta este suficient.

Martinez ascultă şi opri Sonda.

— Voi număra până la trei, Hasley – murmură el. Apoi tu te vei trezi… Unu, doi, trei.

Subiectul rămase nemişcat.

— Ce se întâmplă? întrebă impacientat ziaristul. Tata, e bine să te îmbraci.

Ea, îmbufnată, coborî din pat şi începu să se îmbrace.

— Paul, trezeşte-te! repetă alarmat asistentul lui Hoodlige. Dumnezeule! murmură el apoi. Dacă i s-a întâmplat ceva sunt pierdut.

Ziaristul se apropie de tânăr şi îi luă pulsul.

— Ce tot spui? E viu. Eşti sigur că te pricepi să mânuieşti dispozitivul?

— Bineînțeles – se apără Martinez. Generatorul de tensiune a fost oprit; Sonda nu mai are niciun efect.

— Atunci de ce nu se trezeşte? observă Carpi perplex.

Tata se aplecă asupra tânărului şi râse.

— E beat turtă – puse ea diagnosticul. Miroase a băutură!

— Nu spune prostii! i-o tăie ziaristul iritat. Când a mai băut el?

Fata nu renunță.

— De unde să ştiu eu? Pentru mine e clar… Voi puteți să o luați cum vreți, voi sunteți creierele!

Martinez ascultă respirația subiectului.

— Este normală, poate domnişoara are dreptate… Poate fi vorba de un fenomen de autosugestie. Fenomen straniu pentru o şedință de hipnoză, este cazul să vorbim cu domnul profesor.

— Nici vorbă – spuse Ben. Nimeni nu trebuie să ştie nimic, cel puțin deocamdată.

— Şi Hasley? precizează doctorul.

— Îl va duce Tata acasă la ea. Mâine, când se va trezi, va avea ea grijă să-l facă să fie cuminte. Acum să mergem, ziarul trebuie să apară.

Noaptea îi învălui cu zăpuşeala verii continentale. Cu greutate puseră corpul tânărului în automobilul fetei, apoi se despărțiră. Carpi blestemă pentru a nu ştiu câta oară scurgerea neiertătoare a timpului, şi se grăbi să ajungă în interiorul răcoros al automobilului său. Dar asta nu fu suficient să-i înăbuşe un gând care îi tot chinuia mintea din ce în ce mai insistent: autosugestia lui Paul avea ceva ireal, de neînțeles. A crede că eşti beat e una, a avea răsuflarea grea e altceva! Porni motorul şi luă pieptiş traficul nocturn, cu mintea învălmăşită. În cele din urmă totul se contură din nou într-o imagine limpede, exuberantă.

— Mi-a venit o idee! exclamă el. Asta chiar că-i bună.

Vreme de im minut nu mai fu atent la drumul pe care-l făcea, la maşinile care fugeau pe benzile paralele, şi se grăbi să formeze un număr de telefon.

— Alo, cine sunteți?

— Redacția ziarului Tribune City, cine e la telefon?

— Sunt Ben, pregătiți-mi un spațiu pe prima pagină.

— Eşti nebun? replică vocea de la capătul firului. A fost o încăierare de toată frumusețea între colocatarii unui bloc: zece morți până acum. Trebuie să te mulțumeşti cu pagina a treia.

— Dă-mi-l pe şeful – ordonă autoritar Carpi.

Urmă un scurt răgaz şi apoi vocea ursuză a superiorului.

— Ce este, mâzgăliciule?

— O ştire senzațională, de mâna întâi, o bombă... Într-o clipă sunt acolo, opriți totul – afirmă ziaristul, euforic.

— Ascultă, fiule, faptul că Troia a făcut furori nu te salvează de la nenorocirile aduse de tâmpenie. Acum mâncărica e pe terminate, trebuie alte idei.

— Opreşte totul, îți voi vorbi apoi între patru ochi.

— Cum vrei – trase concluzia şeful, cu suficiență. Pregăteşte-ți şi cerea de demisie: în cazul în care nu ai dreptate nu vreau să-mi pierd vremea să te dau afară.

Se aşternu din nou linişte. Pentru cronicar, noaptea căpătase culorile vii ale unui drum care se pierdea în lumina orbitoare a succesului.

Capitolul al paisprezecelea

Ivan Hoodlige se trezi odată cu lumina zorilor. Se mişcase cu multă precauţie pentru a nu fi auzit, dar prudenţa se dovedi inutilă. Mama lui încă nu se întorsese din una dintre vizitele sale tot mai dese la o „mătuşă" puţin cunoscută, iar tatăl avea cu totul altceva în minte pentru a se mai îngrijora şi de fuga lui matinală. Numai cameristul de culoare se ivise, când tânărul spărsese un vas pe coridor. Se priviseră tăcuţi, apoi o bancnotă de zece sterline îşi schimbă proprietarul, şi totul se terminase aici. Aşadar Ivan coborâse la garaj şi se pierduse pentru câteva clipe admirând ultimul dar al tatălui: un munte de crom strălucitor, o capodoperă a tehnicii japoneze, o motocicletă pe care numai lipsa aripilor o împiedicau să decoleze.

Când se sătură de această privelişte, se pregăti de plecare. Îşi luă o haină de piele pe spatele căreia scria cu litere aurii „Aheu", îşi puse mănuşile groase îngreunate de cataramele de bronz, îşi înfăşură gâtul cu un fular alb din mătase, şi în sfârşit, cu seriozitatea unei investituri în funcţie, îşi puse pe cap coiful de plastic argintiu care avea în creştet un smoc în formă de coadă de cal.

Se privi în oglinda retrovizoare: imaginea reflectată dezvălui chipul unui băietan viciat, cu o înfăţişare de om cam tâmpit. Ivan păru satisfăcut de ceea ce vedea, surâse orgolios şi proclamă cu o voce de copil:

— Salve, Ulise, rege din Itaca!

Câteva minute mai târziu alerga pe străzile pustii ale cartierului unde locuia. Motorul, bine ascuns, mormăia un infernal cântec de război, care contribuia, împreună cu aerul rece al dimineții care îi pişca obrajii, la închipuirea că ar călări un vifor demn de o zeitate nordică. La răscrucea care separa zona nobilă de oraşul comercial, se opri. Din umbra unei porți apăru o figură plăpândă înfăşurată într-o mantie din imitație de vizon. Cu un mieunat îi alergă în întâmpinare. Fata îl sărută pe tânărul centaur, urcă pe motocicletă şi îi strânse cu pasiune toracele slab.

— Să mergem, ne aşteaptă – îi aminti ea.

El dădu din cap în semn de aprobare şi porni bolidul de-a lungul asfaltului, până ce casele făcură loc unui parc. Acolo încetini.

Becul fusese spart şi în slaba lumină a unui soare care încă nu se hotăra să apară se vedea cu dificultate o grămadă de motociclete, în jurul cărora se agita o lume de opace figuri somnoroase.

— Cine-i acolo? latră o voce.

— Un aheu – răspunse Ivan îngâmfat.

Din mulțime se desprinse silueta unui băiat hipernutrit.

— Ai întârziat, Ulise, ne pregăteam deja de plecare – bolborosi el.

— Scuză-mă, Agamemnon, nu se va mai întâmpla – răspunse tânărul Hoodlige.

— O.K.! Să mergem. Troienii ne aşteaptă.

La un semn, toți săriră pe motocicletele lor şi porniră. La acea explozie, pământul păru că se cutremură. Agamemnon, cu propria lui *girl* încolăcindu-l, mergea în fruntea lor şi o apucă în zigzag, zbârnâind, pe străzi. Merseră câteva minute până ce oraşul rămase în urma lor ca o amintire de întunecate contururi neregulate. Apoi Agamemnon ridică un braț şi le arătă o pajişte; o întindere aridă de gunoaie şi moloz în luptă cu îndrăznețe smocuri de iarbă. Ivan, plin de orgoliu, fu

printre primii care îl urmară pe şef pe câmpia necultivată, bucurându-se de sinistrul zbârnâit al roților care muşcau cu lăcomie smocurile de iarbă, brazdele din jur.

— Troienii! strigă cineva.

Tânărul Ulise îşi înălță capul şi, prin mărginită porțiune vizuală a căştii protectoare, zări un şir de motociclişti care ajungea până departe. O clipă îi fu frică, privi în jur şi evaluă numărul celor care erau de partea lui: aheii erau cu siguranță mai mulți. Se simți mai bine.

— Pe ei! urlă Agamemnon.

Mâinile înmănuşate apăsam pe acceleraţii şi un zgomot asurzitor acoperi totul. Se lansară la atac cu un cor de cuvinte fără niciun înțeles. Ivan simți cum în trupul lui iau foc senzații violente; rânji, plânse, blestemă şi el ca ceilalți. Spaima şi dorința se uniră într-o singură direcție: voința de a alerga, de a alerga în fața tuturor. Fata îl îndemna cu strigăte isterice şi ținea în mână o bară lungă de metal pe care o rotea deasupra capului.

Distanța dintre cele două grupuri se mistui repede: troieni şi ahei se împreunară şi se îmbulziră într-un carusel de vehicule mânioase. Fiecare motociclist se străduia să se lipească de adversarul cel mai apropiat, în timp ce însoțitoarea încerca să-l lovească. Ivan se feri de un troian care-i tăiase calea, dar nu putu evita o teribilă lovitură dată cu un lanț. Coiful argintiu gemu, iar el, ameţit, se clătină, în timp ce bestia metalică îi scăpă de sub control.

— Ai greşit drumul, cretinule! şuieră prietena lui, înveninată. Hai, pe ei!

Băiatul corectă cu greutate traiectoria bolidului şi lovi în plin o grămadă de moloz care explodă într-un nor de schije. Se întoarse la locul confruntării.

— Accelerează, accelerează! îi cânta prietena cuprinsă de o frenezie sălbatică.

Ivan ascultă, chiar dacă în lumina şovăielnică a dimineții reuşea cu dificultate să distingă figurile care-i fulgerau pe dinainte. Dezorientat, se strădui să țină cu toată puterea ghidonul şi îşi lăsă maşina; să-şi aleagă singură drumul. Urmă o suprapunere de imagini înăbuşite. Simți o izbitură. O motocicletă săltă prin aer răsturnându-şi încărcătura umană, un alt lanț îl izbi în cap. Pentru o clipă nu mai auzi nimic; în tâmple îi răsună o chemare catifelată:

— Ulise, Ulise, unde mergi?

Apoi vocea se stâlci, deveni insistentă, în sfârşit se transformă într-un hohot de plâns. Băiatul deschise ochii: o barieră cenuşie umplu orizontul. Îi închise din nou. Încă o lovitură, şi totul se cufundă în tăcere.

Ivan Hoodlige îşi reveni mult mai târziu, necăjit de țipetele unei fete troiene pe care aheii învingători o chinuiau. Tânărul se ridică în genunchi, buimăcit, cu mintea învârtindu-se. Gândul lui fu la motocicletă: o văzu părăsită pe pajişte, cu grele semne de lovituri.

— Ei, Ulise! îl strigă cineva. Te-a lovit bine! şi urmă un râs de om beat.

Băiatul se apără ridicând din umeri şi se ridică.

Agamemnon îi ieşi în întâmpinare cu un rânjet ironic.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el. Ştii că a trebuit să o consoleze pe păpuşica ta, în timp ce tu pluteai în lumea viselor? Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, sărăcuța… Între camarazi lucrurile astea sunt permise, nu-i aşa?

— Desigur! confirmă Ivan vădit deranjat. Scuză-mă, parcă sunt bătut cu maiul… Mă duc acasă…

— Vrei o injecție cu stimulente? Ai şi tu dreptul să sărbătoreşti puțin – îi propuse şeful. Poți chiar să faci o plimbare cu târfulița aceea troiană care nu a fost atât de iute ca să scape.

— Îți mulțumesc… Dar chiar că nu mă pot ține pe picioare.

Ivan ajunse cu greutate la motocicleta lui, o porni şi,

încet, foarte încet, se întoarse acasă. Intră în camera lui şi se prăbuşi în pat. Pentru el, ziua se sfârşea aici.

*

Profesorul Hoodlige ajunsese în biroul lui, cuprins de o stranie senzație de iritare. Poate că era tulburat de un vis cu luptători antici, dueluri, lupte, sau poate îl făcea să fie nervos o ambiție secretă pe care o cultiva de mult timp: să devină rectorul Institutului. Obținuse premiul A.M.I.S.E.F., era o celebritate: de ce să se mai mulțumească acum cu leafa nenorocită pe care o primea ca profesor universitar, de ce să-şi piardă vremea ca bolnavii lui închipuiți?... Nu, sigur că nu, merita cu totul altceva: rector sau director la o clinică. Dăduse un ultimatum administrației: ori acceptau cererea lui, ori se transfera, măcar într-un spital particular. Sonda îi deschidea multe drumuri...

— Stephan!

Vocea lui Meade îl scoase din gândurile lui. Îi zâmbi colegei şi îi veni în întâmpinare.

— În sfârşit, te arăți şi tu – murmură el, împrospătându-şi proiectele pe care şi le făcea în legătură cu ea.

— Eşti aşteptat în biroul rectorului – adăugă doctorița. A fost convocat Consiliul Institutului fără preaviz: cred că prezența ta este indispensabilă. Din expresia ta intuiesc că nu ai citit încă ziarul.

— A fost bătut un nou record al internărilor? o ironiză Hoodlige. Sau poliția a hotărât să se tragă asupra oricui dă semne de instabilitate mentală?

Ea scutură din cap.

— Prietenul tău Carpi a dat foc la un butoi cu pulbere.

— Nu înțeleg.

Femeia îl luă de braț şi îl conduse spre Universitate.

— Îmi închipuiam că nu ştii nimic. De asta am

preferat să te caut eu însămi: nu voiam să cazi în groapa cu lei fără ca măcar să-ți dai seama.

— Mă îngrijorezi – observă Stephan cu o falsă siguranță.

— Îți aduci aminte că am manifestat o oarecare îndoială în legătură cu adevărata însemnătate a experimentelor tale? începu Meade. Ei bine, drăguțul de ziarist a mers mai departe şi a transformat totul într-o autentică bombă: Sonda cerebrală este o maşină care proiectează mesaje telepatice în timp. Relatările despre Troia nu sunt fructul imaginației, ci realitatea sută la sută, smulsă din trecut şi dezvăluită cu o absolută fidelitate de Tribune City.

Stephan îngălbeni.

— Nu tu i-ai băgat asta în cap? o întrebă el pe un ton acuzator.

— Nu spune baliverne, nu este momentul potrivit – îi răspunse ea sec. Individul a ajuns ia concluzia asta singur şi fără un scop anume. Acum încearcă să te gândeşti la ceva concret pentru a calma spiritele. Te aşteaptă, şi sunt destui care vor să te decapiteze.

În sala de şedințe se instalase o atmosferă apăsătoare. Doctorul Fletcher, rectorul, chinuia insistent lănțişorul de aur al ceasului de buzunar şi, văzându-i pe cei doi sosind, surâse forțat.

— Iată-i, în sfârşit – suspină el, în timp ce mintea sa alerga mult mai departe de frumoasele tapițerii cu arabescuri din sală. Se gândea cu nelinişte la viitoarea campanie electorală în care avea mari speranțe că se va plasa printre primii în cursa pentru Cameră şi se temea că un scandal în Institut ar fi putut să fie un grav impediment.

Lângă el, tânărul Simms, strălucitul director al Laboratorului de cercetări, în aşteptarea unei catedre, dădu din cap în semn de aprobare, cu gravitate, stăpânit de dorința de a răspunde întru totul capriciilor

preaiubitului rector. Într-un colț, aşezat într-o poziție nedemnă pe moalele fotoliu al reprezentanței, Bourley, grasul medic primar al clinicii, îl fixă cu ochi severi pe ultimul venit. Ceilalți, responsabili ai administrației şi profesori universitari bătrâni, păreau impasibili, doar puțin plictisiți din cauza acelei şedințe neaşteptate.

În contrast cu ei era doar prezența lui Martinez: se făcuse mai mic, copleşit de puternicele personalități din jur. Văzându-l pe superiorul lui, păru că renaşte. Sări în picioare să-i ofere locul şi încercă să se adapteze noii situații.

— Cunoaşteți, fără îndoială, situația – începu rectorul cu un suspin.

— Nu tocmai – răspunse Hoodlige, neştiind dacă să se aşeze sau să lase scaunul colegului rămas în picioare lângă el. Ştiu foarte vag ce s-a întâmplat: mi se pare că este vorba de un articol în Tribune…

— Trebuie să citiți mai des ziarele, dragă domnule profesor – interveni Bourley. Dumneavoastră care sunteți atât de interesat de clovneria cu Troia trebuie să o faceți.

Stephan ignoră împunsătura şi continuă.

— Nu ştiu ce o fi scris Carpi, dar eu nici nu l-am autorizat, nici încurajat să aibă inițiativa. Faptul că am apelat la serviciile ziarului Tribune City nu a fost un capriciu de-al meu. Dacă am acceptat să colaborez, am făcut-o pentru binele şcolii noastre… Şi vorbesc şi în numele doctorului Martinez.

— Aşa este – sublinie asistentul speriat.

— Sunt încântat de această confirmare – conveni profesorul Fletcher. Dar trebuie să țineți cont de faptul că declarațiile din ziar pot să ne acopere pe toți de ridicol. Poporul înghite orice găluşcă, şi o să vadă în noi nişte vrăjitori care evocă spiritele, nişte traficanți fără scrupul care se folosesc de interfețele cu trecutul. Ar fi în stare să înceapă o adevărată vânătoare de vrăjitoare… Ştim cu toți cât de mare este nivelul de alienare al

maselor; e suficientă o scânteie, şi devenim ţinta preferată a opiniei publice.

— Trebuie să apărăm prestigiul dobândit după atâţia ani de studii şi sacrificii – se grăbi să adauge Simms.

— O să-l punem să mănânce tot ce a scris, pe acel scribălău. Îi vom impune să dea o dezmințire oficială – declară Bourley. Şi vom pune capăt odată pentru totdeauna acestor neghiobii.

Şeful Institutului se gândi cu groază la refuzul ziarului Tribune City de a-l sprijini în campania electorală.

— Să evităm atitudinile drastice – murmură el. Şi căută cu privirea un ajutor, care veni cu promptitudine, de la strălucitul cercetător.

— Desigur, ar fi o prostie să ne încingem pentru o chestiune fără viitor – le aminti Simms. Vom apăra renumele Universităţii noastre, dar fără cruciade: chestiunile legate de Troia nu au o reală valoare ştiinţifică…

— Să spunem că este nulă – preciză Bourley.

— Să nu uităm însă avantajele economice pe care ni le-a adus – continuă celălalt. Ziarul ne-a făcut o publicitate avantajoasă. Am avut o creştere a numărului de internări cu plată; mulţi vor să fie supuşi hipnozei prin intermediul Sondei.

Lui Bourley nu-i plăcură ultimele cuvinte şi pufni.

— Este ridicol că centrul nostru spitalicesc se bazează pe aceste metode de operetă pentru a dobândi faimă. Toţi ştim bine că Sonda nu are încă o aplicaţie practică în terapia bolilor mintale: este doar o jucărie pentru a distra lumea…

— Nu vă permit să vorbiţi în felul acesta despre invenţia mea! izbucni Hoodlige.

— Invenţia dumneavoastră… – rânji medicul primar.

— Domnilor, – interveni rectorul –, să evităm certurile personale. Să revenim la miezul problemei: cum reacţionăm la fanfaronada acelui ziarist?

— Nu ar fi cazul să vedem întâi dacă este vorba de o fanfaronadă?

Toate privirile se. Întoarseră uluite spre Berry, care pronunțase acele vorbe. Fletcher, după câteva clipe de ezitare, îşi încreți buzele într-un surâs ironic.

— Da, dragă doctoriță, chiar vă gândiți în mod serios că Sonda este maşina timpului?

Meade simți ridicolul care o înconjurase, dar nu se dădu bătută.

— Eu nu intenționez să atribui etichete, ci să analizez fenomene, dar nu sugestii, ci fapte reale care au însoțit Sonda şi care cer un răspuns ştiințific – afirmă ea hotărâtă.

— De exemplu, cazul acelui tânăr care îşi închipuia că este beat şi se comporta ca atare? observă Simms, schimbând priviri pline de înțelesuri cu vecinii lui.

— De exemplu, replică imperturbabilă femeia – cazul crizelor colective ale pacienților noştri, în perfectă concordanță cu şedințele hipnotice; aparițiile tulburătoare de persoane necunoscute, străine Institutului nostru; bolnavi care vorbesc o limbă de neînțeles.

— Toate astea nu sunt citate în articol – murmură rectorul gânditor.

— Un motiv în plus pentru a căuta o explicație – trase concluzia Meade, indiferentă la îndoielile pe care le suscitase.

— Ziaristul acela este împins de dorința de a prezenta ştiri, şi îşi poate permite să spună minciuni. Noi, nu. Înainte de a cere vreo dezmințire, trebuie să acționăm ca nişte oameni de ştiință şi să găsim un răspuns sigur.

Fletcher suspină obosit.

— Fiecare poate să-şi spună părerea – spuse el sentențios. Dar este de datoria noastră să cerem ziarului Tribune City să publice o reconsiderare a Institutului nostru. Se va îngriji profesorul Hoodlige, care este primul interesat, să ia măsurile necesare. Dacă doctorița

Berry a observat unele lucruri ciudate, nimeni nu o împiedică să le studieze, mai ales că asta nu face niciun rău ajutorului dat de noi colectivității şi nici renumelui nostru. Dacă nu aveți nimic împotrivă, voi permite continuarea experimentelor în legătură cu Troia: acum face parte din cotidian; a le întrerupe ar însemna să provocăm suspiciuni. Însă pentru toți – şi o privi mai ales pe femeie – fie clar că rezultatele sunt fructul imaginației subiecților.

Şedința se termină. Fiecare se întoarse la propriile probleme, iar Hoodlige, înseninat de concluzii, profită pentru a o ajunge pe Meade.

— Chiar era cazul să intervii cu absurdițile alea? o dojeni încetişor. Te-ai umplut de ridicol.

Ea ridică din umeri.

— Poate că da. Însă tu ai fi putut să-ți aminteşti întâlnirea de pe scările pavilionului doi. Poate ar fi fost altceva.

— M-ar fi sfâşiat – se scuză Stephan.

— Şi apoi mai este şi renumele Institutului – se miorlăi femeia. S-o lăsăm baltă…

Cineva le atrase atenția.

— Profesorul Hoodlige este chemat de urgență.

Stephan dădu din cap şi se duse la telefonul cel mai apropiat.

— Sunt Hoodlige – spuse el.

— Aici secția de reanimare, domnule – murmură vocea anonimă a unui îngrijitor. Îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste rea. Fiul dumneavoastră a fost internat… Se pare că este vorba de o traumă craniană.

Capitolul al cincisprezecelea

— Dragi telespectatori şi adoraţi barnabini, bine aţi venit la super-episodul lui Barnaby show! Spectacolul spectacolelor, arena superexcitaţiei mondiale, momentul cel mai aşteptat al săptămânii. Prietenul vostru Moren Mori vă salută şi vă zice: „Ochii la Ciop Croks", gustarea delicioasă, apetisantă, exaltantă care merge în pas cu timpul nostru, un timp în slujba ritmului, a fericirii!

Un ropot de aplauze acoperi ultimele cuvinte; prezentatorul de televiziune (unul dintre cei mai bine cotaţi în acel moment) deschise gura spre camerele de luat vederi, cu un surâs, şi reluă:

— Iată, pentru voi, aceste Barnaby girls!

Animatorul se deplasă spre centrul scenei şi începu să se mlădieze ca un fir de trestie, în timp ce în jurul lui un vârtej de fetişcane surâzătoare săltau şi băteau ritmic din mâini. O muzică asurzitoare însoţi dansul până când o bătaie insistentă de tobe puse capăt deschiderii transmisiei. Luminile se stinseră şi un reflector solitar ilumina o micuţă cortină din care ţâşniră, într-o strălucire de culori, tineri voinici îmbrăcaţi în armuri aurii şi mantii excentrice. Din nou aplauzele făcură să se cutremure teatrul. Se aprinseră iar luminile.

— Ei bine, da! spuse Moren exultând. În acesta seară Barnaby vă dedică un întreg episod despre Troia. Iată-i aici pe eroii voştri, pe eroii noştri: Agamemnon, Menelau încornoratul... – şi se întrerupse pentru a lăsa spaţiu să se râdă. Ulise, Aiax, Ahile, Patrocle... Iar aici vitejii

troieni: Hector, Paris, Enea, Pandar spurcatul, – (râsete) – Chebrion şi atâția alții. Toți sunt aici în această seară pentru că Barnaby vă iubeşte şi răspunde dorinței voastre de a-i întâlni în carne şi oase. Au renunțat la luptă pentru a veni să petreacă o seară cu noi, împinşi şi de dorința de a gusta Ciop Croks!

Orchestra atacă o melodie lină, care, în viziunea autorilor, trebuia să fie tipică vremurilor homerice. Luptătorii se dispuseră sub formă de evantai şi scoaseră spade argintii cu gărzile cizelate. În centrul acestei formații apăru o blondă înfăşurată într-un peplu subțire care lăsa să se întrezărească, prin tăieturi bine croite, nişte picioare lungi.

— Elena! exclamară în cor soldații şi începură un dans care imita o luptă.

Ea zâmbi şi îşi aruncă încet haina în timp ce intona un cântec antic monoton. Cum rămase pe jumătate dezbrăcată, începu să danseze. Publicul se maimuțărea, înnebunit. Exhibiția dură un sfert de oră; la sfârşit, toți eroii se aflau la pământ, iar Elena, rămasă singură, triumfătoare, în picioare peste grămada de soldați. Moren veni lângă ea şi îngenunche la picioarele sale, horcăi de vreo câteva ori şi se prefăcu mort.

Cortina căzu în ovații. Vampa, chemată cu strigăte, reapăru puțin după aceea împreună cu prezentatorul pe care îl îmbrățişă spre marea bucurie a publicului.

— Dragi barnabini, – spuse în cele din urmă Moren Mori –, mulțumesc pentru freneticul vostru entuziasm, dar vă rog, nu vă consumați prea repede toate resursele de excitație, la fel cum nu trebuie să rămâneți fără Ciop Croks, singurele gustări, singurele apetisante pentru orele de desfătare. Spectacolul continuă! Barnaby show are acum plăcerea de a vă prezenta omul care a avut meritul de a da lumii indimenticabila experiență homerică: domnul Ben Carpi, cronicar la Tribune City, ziarul în care puteți găsi în fiecare zi reportajele cele mai excitante despre războiul Troiei. Aplaudați, barnabini,

aplaudați-l pe oaspetele nostru de onoare!

Cortina se întredeschide şi ziaristul îşi făcu intrarea în scenă însoțit de dansatoare țopăind. Cei doi bărbați îşi strânseră mâinile.

— Bine ai venit printre noi – îl primi prezentatorul.

— Mulțumesc – se mărgini să răspundă Carpi cu o uşoară plecăciune către camerele de luat vederi.

— Suntem încântați că tu ai acceptat invitația lui Barnaby: tot publicul televiziunii era nerăbdător să te cunoască.

— Mă măguliți, – murmură el cu un zâmbet de modestie –, sunteți prea amabili. Dar aş vrea să fac o precizare în legătură cu ce ai spus înainte…

— Poți vorbi în voie, microfonul este al tău – îl încurajă Mori.

— Iată, aş vrea să vă amintesc că nu eu sunt creatorul secvențelor despre grecii antici, eu nu am făcut ceva deosebit. Aş dori foarte mult să fie aici şi omul căruia îi datorez succesul de care mă bucur; savantul care cu studiile sale puse în slujba omenirii a proiectat Sonda mentala: profesorul Stephan Hoodlige.

— Suntem împreună cu tine, strâns uniți în aceste aplauze pe care publicul lui Barnaby le oferă ilustrului om de ştiință – adăugă Moren cu o înfățişare solemnă, şi bătu cu delicatețe din mâinile pline de bijuterii.

— Astăzi ilustrul profesor nu poate să fie cu noi din cauza unui accident pe care l-a suferit fiul său căruia eu personal îi urez să se vindece cât mai repede – murmură îndurerat cronicarul.

— Desigur, – adăugă celălalt –, în acest moment ne simțim cu toții părtaşi la suferința ilustrului om de ştiință şi ne dorim să-l avem cât mai repede cu putință printre noi. Se întrerupse pentru o clipă, pentru a se risipi atmosfera de tristețe care se aşternuse.

Apoi reluă:

— Acum, Ben răspunde la frământările noastre. Am citit cu atenție ultimul tău articol senzațional şi suntem

peste măsură de entuziasmați. Este adevărat că ai scris? Cu ajutorul Sondei putem, într-adevăr, să ne proiectăm gândurile în trecut? Suntem în stare să ştim cum se comportau Robin Hood, regina Victoria, Hitler?

Carpi se eschivă, cu un zâmbet de satisfacție.

— Este încă prea devreme a da un răspuns sigur – declară el. Eu cred în ceea ce am publicat, şi cât mai repede cu putință contactele cu antichitatea vor fi posibile. Dar până acum sunt singurul care sunt convins de acest lucru. Poate că dezvăluirile mele au fost premature. Institutul Central pentru Boli Nervoase a cerut şi a obținut ca ziarul Tribune City să dea o dezmințire. Trăim într-o țară liberă şi atât eu cât şi ei putem spune tot ceea ce credem că este necesar în legătură cu subiectul respectiv.

— Este şi pericolul să se întrerupă şedințele despre Troia? se informă prezentatorul, alarmat.

— Nu. Dincolo de diferențele de opinie care ne separă, colaborarea dintre ziarul meu şi profesorul Hoodlige continuă. Suntem încă buni prieteni, ce dracu! În plus, atât eu cât şi oamenii de ştiință din Institut dorim să ajungem cât se poate de limpede la adevăr.

— Excelent! exultă Mori făcând un mic salt. Tocmai asta voiau barnabinii să audă. Dar acum să nu-i facem pe telespectatorii noştri să sufere şi mai mult: să-l anunțăm pe fericitul câştigător al concursului Ciop Croks, jocul care vă face părtaşi la destinul zeilor.

O bătaie uşoară de tobe spori tensiunea momentului.

— Ai cinstea, Ben, să pronunți numele fericitului.

Ziaristul dădu din cap aprobator şi scoase din buzunarul hainei un bilețel pe care-l citi cu mult calm, scandând lent silabele:

— Milena Molny, de la South Kerson.

Un ropot de aplauze însoți numele. Din fundul teatrului, doi luptători escortară pe scenă o doamnă vizibil emoționată. Când cel ce o anunțase îi întinse brațele, ea se agăță de ele şi aproape că leşină.

— Doamnă Molny, bine ați venit – îi şopti îmbietor Mori. Sunteți o barnabină?

— Oh, da… de ani de zile – bolborosi ea roşie la față.

— Vi-l prezint pe domnul Ben Carpi, – continuă prezentatorul –, omul de care depinde soarta atâtor eroi ai antichității. Mulțumită gustărilor Ciop Kroks, cele mai apetisante pentru orele de plăcere, draga mea barnabină, Ben Carpi este complet la dispoziția dumneavoastră. Vă plac gustările Ciop Kroks?

— Foarte mult, mănânc întruna…

— Magnific! Barnaby v-a ales dintre milioanele de telespectatori pentru a interveni cu propria dumneavoastră prezență în războiul troian: ca o nouă divinitate veți hotărî asupra destinului luptătorilor care în fiecare zi se luptă pentru onoare şi glorie. V-ați gândit deja ce să-i cereți oaspetelui nostru?

— Sunt foarte emoționantă – suspină femeia. N-aş fi crezut niciodată că voi fi eu învingătoarea…

Mori o cuprinse cu brațul şi o încurajă.

— Barnaby te înțelege, draga mea, – ciripi el înțelegător. Şi mă aflu aici pentru a te ajuta. Să vedem puțin… țineți cu grecii sau cu troienii?

— Cu grecii – răspunse Milena înflăcărându-se. Vina pentru război o poartă troienii: nu este cinstit să furi soția unui rege; este la mijloc demnitatea unui popor. Imaginați-vă: dacă vreun filfizon sud-american sau vreun negru african ar răpi-o pe regina noastră…

— Înțeleg – o întrerupse prompt Moren. Alegerea dumneavoastră este categorică şi o împărtăşesc cei mai mulți dintre barnabini. Deci mi se pare drept să pedepsim un troian.

— Nu numai să-l pedepsim, aş vrea să-l facem să moară – afirmă femeia.

— Cum doreşti, draga mea – surâse prezentatorul. Şi pe cine vreți să-l eliminați? Pe Paris? Pe Hector? Pe Pandar? Sau preferați cumva un măcel?

— Nu, eu m-am gândit la Chebrion. Nu are vlagă, e

mereu lângă Hector, fratele sau, şi nu participă niciodată la lupte. E un laş – trase concluzia Milena. Trebuie să moară!

— Foarte bine! ciripi prezentatorul. Aşa a hotărât zeița noastră şi aşa va fi. Eşti de acord, Ben?

— Desigur, – confirmă serafic ziaristul –, nu cred că vor fi probleme pentru a realiza dorința doamnei.

— Perfect. Barnaby, ca întotdeauna, se ține de cuvânt: voința credincioşilor săi este imediat satisfăcută. Iar dumneavoastră, dragă doamnă Milena, în afara dreptului de participare la viitorul spectacol, ați mai câştigat şi o călătorie pentru două persoane în Turcia, în acele locuri care au fost martore la atâtea şi atâtea vitejii. În plus, Ciop Kroks vă dăruieşte o autentică tunică grecească, ale cărei catarame sunt de aur, şi o garnitură de o sută de cutii din noua formulă nutritivă „Greutate şi Formă”.

— E minunat! exultă Molny. Mă simt fericită… foarte fericită.

— Barnaby îți doreşte numai fericire – surâse Mori cu un gest larg al brațelor. Iar acum, în timp ce ne luăm rămas bun de la încântătorii noştri oaspeți, iat-o aici pe grațioasa Elena în persoana Goldei Gane pe care o veți vedea în baletul „Atena, prima mea iubire”.

Capitolul al şaisprezecelea

A fost o vreme când femeia îl însoţise credincioasă pretutindeni, la fel făcuse şi frigul în nopţile de iarnă, urmat de vântul care intra şi ieşea prin plăpânzii pereţi din crengi ai colibei, precum şi de şiroaiele de apă rece ca gheaţa care apăreau prin crăpăturile podelei din pământ bătătorit. Au mai fost şi bătăile cu vâna de bou pentru lucrările prost executate, umilinţele, pericolele… Da, Miron trăise toate acestea; iată de ce găsea mult mai plăcută viaţa dusă în acele luni.

„Trebuie să cunoşti întunericul pentru a aprecia lumina", medită robul lui Ulise, în timp ce savura caldul contact cu sclava care zăcea lângă el." Ah… dacă Cresus m-ar putea vedea aşa, îmbrăcat şi hrănit ca un stăpân… ar crăpa de invidie. Pe de altă parte. nimic nu e prea mult pentru preferatul Iunonei!" Se destinse şi întinse mâna spre vasul cu mâncare ce se afla nu departe de culcuş.

— Tot peşte! protestă cu voce tare. Nu-i posibil să trăieşti numai cu peşte!

Sclava tresări din amorţeala care o cuprinsese şi îngenunche în faţa lui.

— Iartă-mă, stăpâne, dar nu a mai rămas altceva, Nici Agamemnon nu mănâncă mai bine… Dar în curând vor veni corăbiile trimise să jefuiască Licia. O să fie carne pentru toţi.

El mormăi şi se puse să mestece un barbun afumat. „Femeile sunt nişte naive", se gândi el. „Cum îşi poate închipui că Agamemnon se mulţumeşte cu asemenea

porcării... Cine ştie ce bucăți de berbec rumenite pe jar îşi pregăteşte el! Iar eu, eu, Miron, trimisul zeilor, singurul, în afară de Menelau, care pot auzi şi înțelege vocile, omul căruia i se datorează atâtea victorii, sunt tratat ca un oarecare" – mormăi iar indispus. Iscodi lumina zilei care se strecura prin perdele şi râgâi. „Măcar de s-ar grăbi să câştige războiul ăsta blestemat." Puse la loc mâncarea neconsumată şi se întinse.

Chemarea o auzi în timp ce încerca să adoarmă din nou. La început fu doar o senzație: apoi, în timp ce se relaxa, percepu cu claritate mesajul. Acum era deja obişnuit cu acele voci care bâiguiau prin mintea lui, şi nu se sperie. După ce ascultă tot ce i se spuse, se ridică iute în picioare.

— Repede, cheamă-l pe stăpân! ordonă el forțându-se să nu uite ce aflase.

Sclava îl ascultă, şi puțin după aceea Ulise intră în încăpere.

— Ce este, Miron, alte maşini de construit? întrebă el.

— Nu, stăpâne, Iunona a fost foarte zgârcită cu vorbele – răspunse celălalt cu un zâmbet ceremonios. Dar puține cuvinte la momentul potrivit fac cât o mie.

— Atunci?

— O mână de troieni va încerca să dea foc taberei noastre...

— Dar cum vor face? insistă nobilul grec. Tabăra e ticsită de soldați.

— Nu şi în timpul luptei – îi aminti Miron şi, ca o confirmare a celor spuse de el, răsună în depărtare o chemare. Cei doi surâseră. Ulise îl bătu cu palma pe umăr pe slujitor, care se rostogoli cu plăcere în culcuş.

— Eşti foarte norocos – admise Ulise părăsind încăperea.

Miron se relaxă, cu un suspin.

— Vino, femeie, că am chef... – o imploră; apoi se gândi din nou la voci, dar nu prea mult timp.

Ea se întorsese să se culce lângă el.

*

Pământul, rănit de mii de ori de roțile carelor de luptă, de încălțămintea soldaților şi de incendii, nu mai opunea nicio rezistență la ploile care îl rodeau după capriciile vântului. Nu mai era câmpia cu ierburi înalte de altădată, nici smocurile lemnoase de moloură sălbatică, miresmele tari ale anasonului; numai brazde goale, bălți urât mirositoare. Şi pădurile dispăruseră. Războiul consumase tot: oameni, animale, vegetație… şi, cu toate acestea, continua. În fiecare zi meşterii cereau lemne, piei pentru maşinile lor; căpitanii voiau alți soldați; mercenarii doreau aur şi argint; şi carne la masă, şi produse ai căror nume era cunoscut doar vrăjitorilor veniți de pretutindeni. În fiecare zi trebuia să se verse o contribuție de sânge şi de onoare.

Hector îşi luă privirea de la ceea ce se afla în jurul lui şi se gândi la trecut: imagini îndepărtate de ierni petrecute în pace; altarele improvizate pe câmpuri; rugăciunile preoților; strigătele copiilor care păzeau oile printre stânci; lungile seri când lenevea lângă foc în casa tatălui său; cântecele poeților…

O mână delicată îl trase de mantie. Întoarse capul şi întâlni chipul palid al surorii lui.

— Casandra, ce faci aici? Nu vreau ca tu să stai în mijlocul soldaților: nu mai sunt copiii de altădată cu care să te poți juca. Sunt bărbați… – şi tăcu pentru a nu pronunța cuvinte mai dure.

Fata dădu din cap aprobator şi îl întrebă:

— Unde este Chebrion?

Hector rămase surprins; ceva în acele cuvinte îl tulbură.

— A ieşit în dimineața aceasta devreme într-o misiune. De ce mă întrebi?

Fata lăsă să-i scape o lacrimă.

— Nu se va mai întoarce niciodată – afirmă ea cu

tristețe.

— Nu trebuie să zici aşa, surioară. Chebrion este un bun soldat, şi când îşi mână carul nimeni nu-l poate ajunge, nici măcar moartea – murmură prințul troian indispus.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! hohoti ea. Nu se va mai întoarce niciodată… Tu l-ai trimis la moarte – şi fugi urmărită zadarnic de chemările fratelui.

Hector rămase singur, cuprins de deznădejde. Cu toate acestea, vocile îi preziseseră o mare victorie poate decisivă; îi sugeraseră să trimită în spatele grecilor o mână de luptători care să distrugă tabăra duşmanilor în timpul bătăliei… Cum ar fi putut să nu se încreadă în ele? Avu o presimțire îngrozitoare: prea multe lucruri îi scăpau printre degete, prea multe gânduri nu erau ale lui. Propriile lui acțiuni erau de neînțeles, străine ca acelea ale unei marionete mânuite de mâini îndepărtate…

— Suntem gata! tună o voce în spatele lui.

Hector şovăi.

— Nu… astăzi nu luptăm… – lăsă el să-i scape.

— Cum? protestă Pandar. Şi planul? Trebuie să ieşim şi să-i atacăm pe ahei, dacă vrem să surprindem tabăra şi să o prădăm. Unii dintre oamenii noştri sunt deja ascunşi, gata să intervină.

— Aşa este – interveni Paris, surprins de acea ezitare. Nu putem amâna. Acesta este momentul ideal: fără corturi şi fără hrană grecii nu vor supraviețui iernii.

Moştenitorul tronului dădu din cap că aşa este, dar fără să fie convins.

— Fiecare să-şi urmeze soarta – murmură el. Puneți oamenii în mişcare.

Sunară câteva trompete; fiecare comandant se duse la oamenii lui; se auziră ordine seci şi, în ritmul cadențat al paşilor, companiile troienilor începură să iese din cetate, defilând prin fața condotierului. Hector fu absorbit de priveliştea rândurilor perfect aliniate ale

tinerilor. Şi ei se schimbaseră; nu mai râdeau, nu mai strigau să provoace duşmanul, nu se mai producea acea veselă dezordine pentru a ocupa primele rânduri, erau doar o masă de piepturi unele lângă altele. Fiecare soldat îmbrăca o mantie albă care acoperea armura şi podoabele de pe ea, şi era imposibil să-i distingi unul de altul. Steagurile din fruntea fiecărui detaşament îi strângea pe toţi într-o fiinţă unică. Individul ca atare nu mai exista. Prinţul, dând din umeri, se eliberă de gânduri, intră în spaţiul dintre două rânduri de soldaţi, imitat de statul major. Ajunse în câmpia din faţa zidurilor şi începură să se alinieze. În spatele lor răsunau blestemele sclavilor care se luptau cu noroiul târând maşinile de război.

— Iată-i pe greci!

Hector îşi ridică privirea spre dealuri şi zări o pâlpâire de steaguri roşii.

— Au ajuns repede – comentă el. Ca şi cum ne-ar fi aşteptat.

— Nu ştiu ei ce le-am pregătit! adăugă Antenor.

— Să-i determinăm să coboare pentru a se îndepărta de tabără – hotărî condotierul. Vom face o manevră care să le dea impresia că am greşit poziţia şi că ne aflăm în dificultate. Tu, Pandar, vei veghea ca totul să se desfăşoare după cum am stabilit. Iar Enea va rămâne în rezervă la comanda companiilor Apei şi Soarelui.

Cei doi confirmară cu un semn din cap şi ajunseră pe poziţiile desemnate. A fost un început greoi, aşa cum cereau regulile strategice impuse de voci. Aheii se dispuseră la poalele dealului în formaţie ternară, grosul armatei în centru, iar formaţiile uşoare pe margini, în timp ce arcaşii împreună cu bateriile de catapulte se aşezaseră în linia a doua.

Începu lupta. Şi de o parte şi de alta căzură, ca o ploaie, săgeţi şi pietre însoţite de strigăte de durere. Pe măsură ce loviturile deveneau tot mai precise, rândurile lovite se deplasau pentru a rămâne în afara bătăii

armelor.

— Acum trebuie să atace Chebrion – îi aminti Antenor, scrutând linia întunecată a dealurilor.

— Priveşte, aheii îşi retrag armele grele – observă un căpitan.

— Trebuie să-i ținem pe loc – ordonă Hector. Dacă se retrag, oamenii noştri vor fi încercuiți. Să atacăm din toate părțile.

Un cor de trâmbițe răsună la cuvintele lui. Companiile albe se uniră într-o unică falangă care îmbrățișa întreg frontul şi se mişcară în linişte către adversar. Când ajunseră la vreo treizeci de metri, cei din primul rând făcură vreo câțiva paşi şi aruncară sulițele. Se întoarseră la locul lor, şi cei din al doilea rând făcură acelaşi lucru. Dar formația roşie nu reacționă. Golurile care se creau în bariera de scuturi era umplut imediat de cei din apropiere.

Troienii se întoarseră pe propriile poziții pentru a se înarma cu noi suliți şi reluară atacul în linişte, o linişte care părea că înăbuşă până şi gemetele răniților, şuierul săgeților, bufniturile cadențate ale pietrelor care se cufundau în noroi. Niciun îndemn, niciun strigăt de luptă: războiul revenise o muncă, o ocupație monotonă, continuată zi de zi fără entuziasm. Se mărşăluia umăr lângă umăr, cu scutul înainte, în contact cu cele ale vecinilor. La ordinul căpitanului alergau, aruncau sulița, se retrăgeau străduindu-se să nu împiedice acțiunile celor din rândul următor. Prindeau sulițele pe care servitorii le întindeau şi intrau cât mai repede cu putință în formație: erau paşii unui dans fără muzică. Din când în când câte unul cădea la pământ străpuns de vreo săgeată. Era singura improvizație admisă.

Hector încetă să mai privească jocul acela absurd. Era dezgustat. Ce spuneau vocile acum? De ce nu se mai auzeau?

— Priviți, un car de luptă troian!

Trăsura zbura în jos pe pantă în spatele a patru cai

înnebuniți; un vizitiu abia-abia reuşea să țină frâiele. Când fu destul de departe de armata grecilor, se strădui să domolească armăsarii şi să-i îndrepte spre cetate. Îi văzu pe nobilii troieni şi se duse la ei. O tăietură adâncă la umăr lăsa să se reverse un fir de sânge care se pierdea printre cutele hainelor.

— Unde sunt ceilalți? îl întrebară.

— Au murit toți – răspunse el speriat. Ne aşteptau ascunşi în spatele palisadei... Când am intrat în tabără ne-au înconjurat...

— Şi Chebrion?

— A căzut printre primii.

— Cineva a trădat! spuse Paris cu mânie. Vreun nemernic, sau vreo iscoadă.

Moştenitorul tronului nu mai adăugă nimic. Ar fi vrut să strige că vocile au trădat, numai ele erau responsabile de tot ce se întâmplase. Dar şi el avea partea lui de vină.

— Să ne retragem. Pentru azi şi aşa au murit prea mulți – murmură el cu o voce înăbuşită de mânie.

— Nu, nu putem! îl imploră fratele său, furios. Trebuie să-i căsăpim pe blestemații ăştia... Vom continua să-i atacăm, mai devreme sau mai târziu vor ceda. Vocile ne-au promis victoria...

— Au mințit – admise cu tristețe condotierul. Totdeauna ne-au mințit. Iar acum tac.

— Pentru că tu nu ai încredere – răspunse Paris. Dar mai sunt şi alți troieni care le aud. Cum este Muner, astrologul oriental: pretinde că este în legătură cu zeii. Să-i cerem sfatul.

Hector nu-l mai ascultă. Dădu ordin ştafetelor să transmită dispozițiile sale către detaşamente şi, în tăcere, se întoarse în cetate. O mulțime mută îl aştepta pe cele două laturi ale drumului: soții, mame, părinți în neliniştita aşteptare a întoarcerii soldaților. Cineva îl strigă. Se opri şi se duse să-şi întâmpine tatăl.

— De ce ne-am retras? întreabă Priam, înconjurat de

o mulțime de bătrâni. Toți se aşteptau la o victorie, şi voi aţi încetat să vă mai luptaţi.

— Azi nu va fi nicio victorie – suspină fiul. Atacul asupra taberei a dat greş.

Atunci în ochii bătrânului se ivi un fulger, o strălucire de rătăcire.

— Chebrion?

— A murit – îi răspunse Hector.

Se clătină, dar nu plânse cum ar fi vrut: era un rege, în jurul lui se afla adunat poporul, şi mulți alții aveau şi ei dreptul să plângă.

— Era aşa de tânăr – şopti el luând mâna pe care moştenitorul tronului i-o întindea. Va trebui să-i spun mamei tale, acum.

Îl chemă mai la o parte spre terasă de unde se zărea câmpia împânzită de pete roşii şi albe şi continuă:

— E un război ciudat. Am impresia că zeii vor să se joace cu noi. Eu nu mai înțeleg nimic, totul s-a schimbat... Cu toate acestea, e important să crezi în ceva, nu-mi pot închipui că toate astea sunt fructul hazardului. Mă înțelegi, nu-i aşa? Când eram tânăr, şi eu am avut o bătălie în această cetate cu Hercule. Era un duşman îngrozitor, însă i-am răspuns pe măsură. Am pierdut şi am acceptat destinul pe care zeii mi l-au impus. Am reconstruit Troia, şi când grecii au atacat am crezut că este oportun să mă opun... Înțelegi, nu din cauza lui Paris şi a Elenei, nu pentru un prostesc simț ai onoarei... La mijloc este destinul pe care niciun om nu-l poate schimba. Astăzi mi-am pierdut unul dintre fii, probabil înainte de a se termina voi mai pierde alții, mi se va rupe inima... dar nu voi spune niciodată să dăm înapoi. O să lupt, nu voi încerca să fug. Într-o zi tu îmi vei lua locul, şi va trebui să faci ca mine pentru binele poporului nostru. Să-ți aduci aminte de asta.

Hector dădu din cap cu tristețe.

— Nu, tată, iartă-mă, dar nu pot. Vocile ne-au trădat, zeii ne-au trădat. Trebuie să avem puterea de a

schimba. Dă-mi voie să vorbesc cu aheii, să tratez cu ei. Trebuie să punem capăt acestui război, nu mai este războiul nostru, nu mai suntem noi cei care îl vrem, nici poporul, nici duşmanii noştri…

Priam lăsă ochii săi strălucitori în jos.

— Dacă viața mea este necesară pentru a opri acest măcel, iat-o… Dar nu îmi cere să merg împotriva Destinului – afirmă el şi se îndepărtă de moştenitorul tronului încet, cu gravitatea unui gest care însemna o ruptură definitivă.

Prințul rămase singur. Îl urmări cu privirea pe bătrân şi îl încercă o puternică senzație de mâhnire, o durere care irupse în el şi pătrunse încet-încet întregul său corp. Căută cerul cu privirea, îşi închipui norii plini de ploi, şi în ei chipul Olimpului, şi rosti în gând un blestem.

„Când o să vă săturați de acest măcel?" – se gândi el furios. „Când?"

Îi răspunseră doar vântul şi recele contact cu picături solitare de pe chip. Omul mai aşteptă încă puțin un fulger care să pună capăt sacrilegiului său, apoi ridică din umeri şi o apucă spre palatul regal.

Capitolul al şaptesprezecelea

— Ascultă, Bart, nu poți să aduci în bodega asta un sistem de aer condiționat? Se moare de căldură aici.

— Ar fi dispus să sufle cu gura decât să dea vreun ban!

— Aşa este, dar cu altă gură!

Râsul se risipi şi, rând pe rând, cei prezenți în berărie se luară la întrecere în replici, de o vulgaritate crescândă. Bart nu se schimbă la față; continuă să frece tejgheaua, cu mişcări lente, cu o zdreanță şi să cântărească, cu ochii săi inexpresivi, nivelul lichidului spumos din paharele clienților. Schimonoselile continuară încă multă vreme, dar tot mai potolite. Zăpuşeala înăbuşea orice inițiativă, într-o mare de sudoare, al cărei miros lâncezea în aerul plin de fumul de țigări. Într-un colț al localului, un televizor deschis revărsa peste indiferența generală valuri de imagini publicitare.

— Cât mai este? întrebă Albert pe vecinul său de masă.

Acesta îşi sprijini pentru a nu ştiu a câta oară paharul de sticlă rece de frunte şi dădu din cap.

— Mai e puțin, după bazaconiile astea.

Ca o confirmare a celor spuse, pe ecranul televizorului apăru chipul unui crainic care spuse:

— ...Transmitem în direct de la Institutul Central de Boli Mintale şi, beneficiind de colaborarea ziarului Tribune City, vă oferim câteva considerații care au un caracter de anticipație în legătură cu războiul troian.

Prezintă Milmes Aufer.

— Salve, oameni, aici este Milmes al vostru care vă vorbeşte. În spatele acelor ziduri luminate cu sisteme fotoelectrice, Ben Carpi şi câțiva studenți de la Universitate execută unul dintre fascinantele lor experimente. După senzaționalele dezvăluiri ale ziaristului şi în ciuda dezmințirilor oamenilor de ştiință, toți suntem convinşi că acolo a fost stabilit un contact telepatic cu oameni care au trăit cu mii şi mii de ani în urmă…

— Încetează cu porcăriile astea! strigă Albert agitându-se pe scaun. Vrem să ştim cum continuă bătălia. Nenorociții ăia de greci trebuie să cedeze, mai devreme sau mai târziu.

— Taci, prietene, pe mine mă interesează ce spun – protestă cineva de la o masă din spate.

— Să tacă să-i spui tu lu' soră-ta, nu mie! replică celălalt înflăcărându-se. Apoi, calmat de observațiile vecinilor, continuă să urmărească transmisiunea.

— …Dar iată expunerea de astăzi: pe moment cele două armate sunt pe poziție de apărare în reşedințele lor de iarnă. Se poartă o enervantă luptă de gherilă, în timp ce, mulțumită sugestiilor unor studenți şi ale unor experți militari, se proiectează noi arme şi noi strategii. Pentru informații mai amănunțite vă invităm să citiți ziarul Tribune de mâine…

Un moment, vă rog, mi se semnalează ceva de la regie…

În local căzu o linişte grea, în timp ce pe ecranul televizorului prezentatorul citea un bilet.

— Mi-au comunicat că Pandar a fost ucis într-o cursă. Se pare că aheii au introdus pentru prima dată săgețile otrăvite…

— Nenorociții! urlă Albert ridicându-se în picioare. Mereu aceiaşi nenorociți!

— Fii calm! îl mustră acelaşi necunoscut, ca şi puțin mai înainte. Şi troienii nu se lasă mai prejos cu

neruşinarea...

Cel vizat scrâşni din dinți şi răsturnă masa cu un zgomot puternic. Nimeni nu mai înțelese ce urmă după aceea. Înainte ca cineva să-l poată opri scosese din buzunar un cuțit şi, cu furie, se năpusti asupra interlocutorului său. Albert lovi cu forță şi se bucură când văzu lama intrând în pieptul adversarului. Sângele țâşni în jur şi, la apariția lui, totul se transformă într-o dezlănțuire de furie.

Bart îşi privea îngrozit clienții care aruncau unii. În alții cu scaune, mese, bucăți de sticlă. În mâinile lor totul se transforma în arme sângeroase. În ciuda celor ce se întâmplau, barmanul continua să frece tejgheaua, care oricum sclipea, cu bucata acea de cârpă veche. Nu luă în seamă gemetele de durere, spargerea mobilierului, nu acordă atenție nici măcar obiectelor care, şuierând prin aer, se loveau de oglinda din spatele său. Când ajunse poliția, el era tot acolo, curățând şi tot curățând, cu ochii stinşi privind în gol.

Capitolul al optsprezecelea

Străduța urca în zigzag o cale făcută din trepte neregulate de resturi de pavaj, de pământ, de pietre provenite din degradarea dealului, şi ducea spre marginea zidurilor dinspre nord. Pe marginile ei se înşirau cartierele cele mai sărace ale cetății. Locuințele aflate de-a lungul pantei aveau intrările lipsite de orice fel de protecție: ochiuri goale, rareori însufleţite de luminițe de la lămpile cu ulei. Erau locuințe făcute din pământ încleiat şi crengi, bordeie unde trăiau şi mureau dezmoşteniții din Troia: o populație formată din tâlhari, sclavi fugiți din regatele vecine, prostituate fără resurse, vagabonzi, dezertori. Hector îşi aruncă o privire asupra locului, scrută umbrele incerte ale înserării şi îl privi întrebător, țintuindu-l cu ochi severi, pe slujitorul care-l însoțea.

— Ea este acolo, stăpâne – se grăbi să confirme acesta. În casa lui Teon.

— Pentru ce, să fi venit sora mea într-un loc ca acesta? se întrebă neîncrezător luptătorul.

— Nu ştiu, stăpâne. Ea mi-a poruncit să vă aduc la acel om. Teon este un vrăjitor foarte puternic; ştie să facă minuni, să vindece boli şi să interpreteze visele.

— Ăsta nu a apărut deloc la curte. Cum poate să fie atât de faimos pe cât susții? observă iritat Hector.

— Disprețuieşte bogăția… – lăsă să-i scape însoțitorul şi imediat după aceea lăsă în jos capul, speriat de propria franchețe.

Dar condotierul nu îi dădu atenție şi începu să

meargă pe străduță, străduindu-se să ocolească gunoaiele care se îngrămădeau ici şi colo printre pietrele pavajului. Rarii trecători se arătau speriați de figura impunătoare pe care o întâlneau în drumul lor. Câte unul făcea plecăciuni şi rostea diferite urări, dar nobilul troian nu lua în seamă nici pe unii, nici pe alții. Continuă să meargă pe străduță până ce călăuza îi atrase atenția asupra unui acoperiş ascuțit care apăra intrarea într-o cocioabă din al cărei interior ieşea afară o subțire dâră de fum şi o pâlpâire de flăcări tremurătoare. Hector, fără să se lase anunțat, îl depăşi pe slujitor şi intră.

— Casandra – spuse el înainte de a putea distinge umbrele care se pierdeau pe pereții de pământ.

— Hector – răspunse vocea fetei.

Se îmbrățişară, apoi el o îndepărtă de la sine.

— Ce faci aici, micuțo? o întrebă el cu un aer de dojană. Nu este un loc potrivit pentru fecioare.

— De ce? se apără ea uluită.

Dar nu mai aşteptă răspunsul, îl luă de mână şi îl constrânse să se apropie de focul care ardea sub un mare ceaun murdar de funingine. Vino, vreau să-mi cunoşti prietenii.

Şi îi arătă două figuri umane aşezate pe pietre grosolan cioplite, care împreună cu o rogojină înfăşurată şi câteva vase de teracotă formau singurul mobilier din cameră. Unul dintre ei era bătrân. Era îmbrăcat în zdrențe şi lăsa impresia că ignora prezența ilustrului personaj. Fața întinsă, marcată de trecerea anilor, avea deasupra frunții un păr bogat şi alb care cobora de-a lungul obrajilor şi se continua cu o barbă neîngrijită, murdară de cenuşă. Singura lui preocupare părea să fie doar aruncarea de lemne în focul lacom. Cealaltă persoană, în schimb, un tânăr cu nişte ochi mari şi speriați, nu ştia să-şi ascundă profunda emoție pe care oaspetele neaşteptat i-o inspirase. Îşi răsucea în mâini marginile hainei şi căuta la tovarăşul său să-i indice ce

să facă.

— Acesta este Hector, fratele meu – îl prezentă Casandra. Ei sunt Teon şi Bibetus – adăugă apoi, adresându-se noului venit. Aşază-te aici, cu noi, peste puțin timp o să fie gata supa de ierburi pe care le-am cules din păduri: e foarte bună.

— Nu trebuie să ieşi din cetate— o dojeni fratele ei. Eşti fiica unui rege şi ai o datorie.

— E vina mea – spuse în cele din urmă bătrânul. Nu ar fi trebuit să-i îngădui să mă urmeze, dar este o copilă încăpățânată.

Luptătorul nu-l luă în seamă şi continuă să se adreseze Casandrei, cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Vocile ți-au prezis moartea lui Chebrion?

— Da. Dar eu nu le înțeleg întotdeauna – îi explică fata. Teon mă ajută să le interpretez. Sunt multe…

Hector căută pe fața aceea evanescentă un secret care îi scăpa. Îl țintui apoi cu privirea pe bătrân şi, cu un suspin, se aşeză lângă el. Bibetus fu gata să-i ofere propriul său taburet improvizat, şi în timp ce se înclina pentru a-l ceda, revelă o lungă cicatrice la tâmplă.

— Ai fost rănit în luptă? îl întrebă prințul troian.

— Da… da… în luptă – se bâlbâi el intimidat.

— Din ce companie faci parte?

— Nu ştiu… acolo nu mă acceptă: eu nu voiam să mă duc, mi-era frică… Nu erau decât nişte chestii mici ca stelele… Dar foarte aproape… – bâigui Bibetus speriat.

— A primit o puternică lovitură în cap – interveni Teon. A stat fără cunoştință vreo câteva zile, şi de atunci a rămas cu mintea zguduită. A fost un moment când a urcat până în Olimp.

— Cum poți face o asemenea afirmație? întrebă luptătorul, ironic.

— Mi-a vorbit despre palate splendide strălucind în noapte, de ființe îmbrăcate în alb, de scări fără sfârşit cu trepte din marmură albă, de muzici ireale, de păduri şi

grădini înmiresmate; de ierburi verzi; de zgomote monstruoase... Eu nu am mai cunoscut un asemenea loc, la fel cum nu am văzut nici Olimpul – îi explică bătrânul.

— Şi dacă o fi mințit?

— Eu am citit în el ceea ce era adevărat, şi asta îmi este suficient: oamenii nu comunică numai cu gura – afirmă Teon şi începu să mestece în ceaun cu un mestecău.

— Ce citeşti în mine? insistă Hector pe un ton provocator.

— Că vrei să ştii adevărul. Adevărul despre moartea lui Chebrion, vocile care te urmăresc, războaie şi zei.

Descurajat, fiul lui Priam privi în jurul său. Întâlni zâmbetul enigmatic al Casandrei. Atmosfera ireală a acelui bordei îngropat în pământul dealului atenuase mult voința lui de a descoperi adevărul. Încercă să alimenteze atitudinea ironică de la începutul dialogului, dar înțelese că, la urma urmelor, în adâncul ființei sale îi era frică. Luă cana ciobită pe care Bibetus i-o întinse. Aşteptă apoi ca stăpânul casei să i-o umple cu o zeamă aburind în reflexe verzui şi ca toți să fie serviți.

— Tu ştii de ce Chebrion a fost ucis? întrebă el în cele din urmă, învingând ultimele îndoieli.

— Da, – afirmă Teon –, cel puțin parțial.

Pentru o lungă clipă se auzi numai foşnetul focului şi răsuflarea uşoară a fetei care sufla peste lichidul aburind.

— Există creaturi vii care percep lumea din jur cu ajutorul simțurilor: auzul, pipăitul, mirosul şi văzul. Dar altele au ceva în plus. Animalele, de exemplu, sunt în măsură să intuiască apropierea cutremurului sau a furtunii. Asta intră în ordinea naturală a lucrurilor. Iată de ce sora ta, de când s-a născut, aude voci care pentru alții nu există. Preoții susțin că este voința lui Apollo; eu zic că este un alt simț. Zeii sunt adesea concretizarea ignoranței noastre... Am fost alungat din templu când

am afirmat că statuia lui Jupiter este doar rodul fanteziei unui sculptor şi nimic mai mult. Eram tânăr pe atunci… Dar văd că am început să divaghez. Într-o zi s-a petrecut ceva nou în această cetate, altcineva a început să audă voci şi în tabăra grecilor. Nu mai erau fraze fără sens, strigăte, suspine, ci indicații precise despre cum să se ducă lupta, cum să se ucidă…

— Ştii de unde provin? îl întrerupse Hector.

— Nu, încă nu – reluă bătrânul. E ca şi cum pământul s-ar fi despicat în două, făcând loc unei deschideri prin care au intrat în contact două universuri diferite. Este ca o fereastră prin care ajung până la noi gânduri, lucruri şi demoni care ne impun voința lor.

— Demoni?

— Demoni, oameni sau zei, nu este prea mare diferență – îi explică Teon. De altfel şi tu ai dat peste unul.

— Erai la templul lui Apollo în noaptea aceea? îl întrebă luptătorul.

— Da. Percepusem că ceva este pe punctul de a se întâmpla, ca şi cum ar fi fost vorba de o prezență supraomenească amenințând întreaga cetate… Ajutat de Casandra m-am deplasat acolo, unde părea că infernul îşi implântase rădăcinile. Apoi ai venit tu. A doua oară am fost acolo când a apărut Bibetus, şi, în sfârşit, am fost de față la apariția unui monstru care scotea nişte răgete îngrozitoare… a fost însă o viziune fugară.

Hector sorbi încet lichidul din cană şi încercă zadarnic să-l privească în ochi pe interlocutorul său. Acesta părea concentrat numai asupra focului care continua să ardă.

— Ce vor de la noi aceste ființe? îl întrebă nobilul troian.

— Nu ştiu, dar un lucru e sigur: au vrut moartea lui Chebrion – răspunse Teon.

— Eu l-am ucis! gemu Hector. Nu trebuia să-l trimit în misiunea aceea. Câteodată mă comport ca şi când nu

mai ştiu ce fac.

— Războiul acesta este în întregime o nebunie – comentă bătrânul înțelept. Trebuie să se termine.

— Tu ştii cum trebuie să fac?

— Când va veni vremea, o să ştiu.

— Vino cu mine la palat – îl invită luptătorul. Vei trăi într-un mediu mai demn.

Teon îşi ridică fruntea, arătând doi ochi fără viață, apoi zâmbi.

— Priam, tatăl tău, m-a alungat din casa lui şi a ordonat să fiu orbit pentru impietatea pe care am făcut-o. Ar fi neplăcut pentru amândoi dacă acum m-aş întoarce. Du-te, acum. Vei şti când va sosi momentul să ne întâlnim.

Capitolul al nouăsprezecelea

Ordinul guvernamental de a se întrerupe experimentele cu Sonda temporală nu veni pe neaşteptate, şi totuşi provocă un mare scandal. După tot mai desele afirmaţii ale lui Ben Carpi în legătură cu stabilirea unui contact cu trecutul, şi tot atâtea dezminţiri din partea Institutului, mai devreme sau mai târziu era normal ca problema să fie examinată de o Comisie ministerială. Dar, ca urmare a denunţurilor făcute de Berry despre coincidenţa dintre şedinţele hipnotice şi cazurile de nebunie colectivă, timpurile se schimbaseră din nou. Şi asta a fost o nouă ocazie pentru a face din nou publicitate despre întâmplările din Troia.

În aceeaşi zi în care a fost pus sigiliul pe magazia subterană a şcolii, unde se aflau cele două exemplare ale Sondei, strada din faţa intrării în Universitate era ticsită de o mulţime care agita pancarte dedicate libertăţii cercetării. Când începură să ajungă acolo automobilele cu membrii componenţi ai Comisiei, câţiva începură să scandeze sloganuri, dar apoi se mărginiră să murmure în dezordine şi să împingă în cordonul de poliţişti care menţinea liber un spaţiu suficient pentru a le permite accesul. Între membrii comisiei numai unul, deputatul Moore, arătă că se bucură de acel pacific asediu. Coborî din maşină şi strânse câteva mâini la întâmplare, asigurându-i pe cei prezenţi, cu zâmbete largi, că echivocul va fi clarificat.

Carpi sosi mai târziu, pe jos. Se cufundă în masa de

oameni aproape cu plăcere, făcând în aşa fel încât toţi să-i ridice osanale, să-l aclame, să-l încurajeze. Când ajunse lângă gardul Universităţii, cu hainele în dezordine, radia. Se mai opri să dea autografe şi, în sfârşit, cu un amplu gest din mână. se îndreptă spre Institut.

În schimb, nimeni nu dădu impresia că-l observă pe profesorul Hoodlige. Omul de ştiinţă, cu faţa palidă, cu cearcăne la ochi, trecu prin indiferenţa generală. Numai Ben îl recunoscu şi îl aşteptă. Omul de ştiinţă se prefăcu a nu observa mâna pe care ziaristul i-o întinsese, şi îl urmă în Institut.

Aula magna fusese transformată cu acea ocazie în tribunal: la o masă se aflau membrii Comisiei, iar pe margini erau rânduri de scaune ocupate de public. Stephan ajunse la locurile rezervate pentru profesori; Ben, în schimb, ignoră sectorul rezervat presei şi se aşeză printre studenţi, copleşit de semne de prietenie.

— Dragi prieteni, – începu deputatul Moore pe un ton de falsă prietenie –, în calitate de preşedinte al acestei prestigioase reprezentanţe a lumii ştiinţifice şi politice, declar deschisă ancheta asupra Sondei mentale şi asupra experimentelor făcute până acum. Scopul nostru este de a proteja, pe de o parte, interesele colectivităţii şi ale democraţiei, iar pe de altă parte, de a nu aduce daune bunului mers al ştiinţei.

Sper ca toţi să colaboreze cu scopul ca, aşa cum se întâmplă totdeauna, adevărul să triumfe.

Tăcu şi aşteptă aplauzele, care nu veniră. Atunci se aşeză, fără să renunţe la zâmbetul radios, cu capul întors spre aparatele de fotografiat.

Hoodlige fu unul dintre primii interogaţi. Explică succint modul de funcţionare al invenţiei sale, procesele empirice de stimulare a creierului, şi concluzionă spunând:

— Efectul hipnozei obţinute este limitat de tendinţa subiectului de a se întoarce în trecut. Niciun fel de

forțare nu poate să fie impusă, având în vedere şi puterea redusă a maşinii, care sigur nu este în stare să acționeze şi asupra minților celor din jur, nici să proiecteze vreun mesaj telepatic în timp.

— Bine, bine – îl întrerupse plictisit preşedintele. Noi suntem cei care vom trage concluziile.

Stephan rămase interzis, aproape pierdut.

— Mă scuzați – bâigui el. Am terminat: Numai dacă nu doriți să mai ştiți şi altceva…

Răspunsul fu doar un zid de tăcere; dezorientat, se ridică de pe scaun şi se întoarse la locul lui, cu fruntea plecată în pământ, cuprins de o stranie senzație de vinovăție. Se simțea distrus: după nenorocirea cu Ivan, totul îşi pierduse orice înțeles: succes, bogăție, studii. Iar acea anchetă se desfăşura în indiferență, o indiferență din care străbătea până la suprafață incerta senzație că ceva îngrozitor putea încă să se întâmple.

Cineva îl chemă pe ziarist. Ben Carpi ajunse la locul indicat.

— Domnule Carpi, ne puteți spune cum ați ajuns la concluziile dumneavoastră? îl întrebară ei.

El zâmbi cu siguranță şi le arătă un teanc voluminos.

— În acest memoriu eu şi doctorița Berry am încercat să strângem toate dovezile posibile. În ceea ce mă priveşte, trebuie să precizez că nu sunt un om de ştiință şi, aşadar, aş putea să mai adaug verbal foarte puțin. Când am venit în contact cu Sonda mentală a domnului profesor Hoodlige mi-am dat seama în mod intuitiv că ceva nu era la locul lui, ceva care îi scăpa printre degete şi propriului ei creator. Memoriul conține, în afară de multe aspecte inedite, şi vreo câteva care au fost ținute sub tăcere în mod voit de persoanele de răspundere din Institut, în numele unui excesiv simț al rațiunii. Este de reținut şi faptul că însuşi profesorul Hoodlige a fost victima unui fenomen dezolant. Toate aceste simptome m-au făcut să ajung la concluzia că aparatul examinat acum poate revoluționa toată istoria omenirii. Este un

eveniment măreț, excepțional, în fața căruia trebuie să ne arătăm deschişi, disponibili, şi să ne învingem teama. Ceea ce noi toți cerem nu este numai o recunoaştere a geniului omenesc, dar şi o continuare a studiilor şi a cercetărilor, cu scopul de a da lumii dreptul de a înainta pe calea progresului, iar nu o revenire la anacronismele medievale.

Stephan, la auzul acelor cuvinte, simți o senzație de greață. Cu amărăciune observă că deputatul Moore împărtăşea aceleaşi gânduri cu ziaristul şi, în adâncul inimii, simți că rezultatul anchetei putea fi de pe acum anticipat.

Deocamdată Ben se complăcea într-o lungă argumentare care suscita o profundă stare de indispoziție rectorului Fletcher care, din ce în ce mai jignit, o privea amenințător pe Meade, care stătea mai la o parte, izolată de toți, inclusiv de studenții care erau în mod deschis de partea cronicarului.

Când, în sfârşit, ziaristul încetă să mai vorbească, dimineața deja trecuse, şi şedința fu amânată. Hoodlige, cu un suspin de uşurare, părăsi sala şi se îndreptă spre parc. După puțin timp auzi la gardul institutului aplauzele mulțimii. Îşi închipui că sunt adresate lui Carpi. Mai demult ar fi fost încercat de o senzație de invidie, acum însă nu dorea altceva decât să ajungă în sălița din pavilionul traumatizaților, unde zăcea fiul său.

O voce îl ajunse din urmă. Se opri pentru a o aştepta pe Meade, care îl urmărea.

— Mergi la Ivan? îl întrebă ea.

— Da.

— Te însoțesc.

— Cum vrei – murmură Stephan şi îşi reluă drumul.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă alătur acelui balon umflat – spuse femeia. Dar tu ştii rezervele mele… Trebuie studiată în profunzime importanța reală a descoperirii tale.

— Tu chiar îți închipui că ei vor să aprofundeze în

mod serios problema? o întrebă cu amărăciune omul de ştiinţă. Moore a venit aici doar să se mai aleagă cu nişte voturi fără să-l coste nimic... Iar ceilalţi membri ai Comisiei? Niciunul nu este expert în domeniul nostru de activitate, sunt numai sociologi, tehnicieni, indivizi care nici măcar nu pot să facă diferenţa între psihanaliză şi psihiatrie.

— Poate că ai dreptate, dar nu puteam să tac – afirmă Meade. Poate să fie periculos să foloseşti Sonda ca pe o jucărie, fără să reflectezi la consecinţe. Gândeşte-te la biata lume a trecutului, pradă capriciilor unor studenţi...

— Dar cum poţi să susţii că Sonda este o maşină a timpului? Este absurd! sări profesorul iritat. Şi ce legătură poate să aibă cu crizele isterice ale unor nevrotici? Este inofensivă la fel ca orice aparat de radio.

— M-am bazat pe elemente concrete – replică ea hotărâtă. Eu am adunat datele, în timp ce tu te gândeai la premiul A.M.I.S.E.F... Scuză-mă, n-am vrut să spun asta.

Omul clătină din cap fără să arate niciun resentiment.

— Poate că ai dreptate – adăugă el liniştit. Dar să fii atentă, Carpi nu este omul care să se lase impresionat de chestiuni umanitare, el vrea ca experimentele să fie reluate cât mai curând cu putinţă. Ştii că ultima dată a introdus în mintea aheilor şi a troienilor noţiuni despre praful de puşcă?

— Nu-mi fac iluzii în legătură cu intenţiile lui. El se gândeşte doar la tirajul ziarului, iar eu îmi văd de drumul meu, chiar dacă asta înseamnă să mă alătur unui arivist fără scrupule – murmură ea.

Ajunseră în pavilionul clinicii. Stephan îşi pierdu interesul pentru discuţie. Începu să urce scările lungi care duceau la secţia repartizată traumatizaţilor şi, fără să vorbească, se îndreptă spre camera unde era fiul lui.

Ivan era întins pe pat, cu faţa îndreptată în sus, cu

privirea goală. La intrarea lor rămase nemişcat, insensibil. Tatăl îl chemă pe nume, încet, ca şi cum ar fi vrut să-l scoale cu delicatețe din somn. Nu obținu nicio reacție. Se aplecă asupra lui, străduindu-se să se aşeze în fața pupilelor dilatate.

— Sunt eu – şopti neîncrezător. Tatăl tău.

Apoi îi luă pulsul, netezi cearşaful, verifică fişa clinică aşezată pe o măsuță şi clătină din cap.

— E ca o plantă: trăieşte din punct de vedere fizic; dar creierul său este complet stins…

Meade se apropie şi îi puse o mână pe umăr.

— Există posibilitatea de a interveni printr-o operație, chiar numai pentru o reabilitare parțială? întrebă ea.

— Bourley a exclus o asemenea posibilitate, acum se află într-o stare de comă ireversibilă.

— Am văzut rezultatul encefalogramei – insistă femeia. Se înregistrează impulsuri, chiar dacă sunt rare. Mai sunt încă speranțe. Vrei să facem câteva încercări împreună, folosind Sonda?

Hoodlige rămase perplex timp de câteva clipe. Era o idee la care se gândise de mai multe ori, dar nu avusese curajul să o ducă până la consecințele sale extreme.

— Sonda – comentă el nesigur. Suntem într-o fază experimentală… Nu aş şti cum să acționez pe un subiect ca Ivan.

Femeia fu cuprinsă de o furie pe care nici măcar nu încercă să şi-o ascundă. Făcu nervoasă vreo câțiva paşi încoace şi încolo, iar în cele din urmă exclamă:

— Cum de este posibil să fiți atât de orbi! Sonda este pe punctul de a fi cea mai senzațională a secolului, deschide ştiinței nebănuite orizonturi de cunoaştere, iar tu, tu care ai realizat-o, nu reuşeşti încă să înțelegi acest lucru. Acel dispozitiv, dragul meu, dintr-o rațiune încă necunoscută, a violat dimensiunile spațiului şi ale timpului, a proiectat gânduri, persoane şi lucruri din două lumi separate de mii de kilometri şi de ani, şi a fost nevoie să intervină un ziarist ignorant pentru a-i

constrânge pe specialişti să reflecteze asupra ei. Este de neconceput, nu-ți dai seama?

Hoodlige rămase descumpănit din cauza acelei reacții. Se lăsă pe un scaun şi o țintui cu privirea pe femeie.

— Ce tot spui? bâigui indecis. Să proiectezi obiecte… persoane?

Meade se postă în fața lui, cu un aer provocator, şi îi întinse un obiect.

— Este o fibulă de aur, un fel de agrafă care se folosea în antichitate pentru a fixa hainele. Pare că abia a fost lucrată, cu toate acestea nu are marca fabricii, nicio marcă pentru a indica procentul în care a fost combinat metalul prețios. Dacă mergi la British Museum, poți să mai vezi şi altele asemănătoare, puține uzate, dar asemănătoare. Iar pe inscripția de alături poți citi „Secolul al XI-lea înainte de Cristos". A fost găsită asupra unui pacient de-al meu, un schizofrenic periculos care de ani nu mai primeşte nicio vizită şi nu are contacte decât cu personalul clinicii. În plus, dacă te îndeletniceşti să citeşti lista persoanelor dispărute în ultima vreme, vei observa că numărul acestora a crescut cu două sute la sută. Multe din aceste cazuri se referă la indivizi care locuiesc pe o rază de patru mile în jurul clinicii. Domnule profesor Hoodlige, este cazul să vă treziți!

— Carpi nu a dezvăluit nimic din toate astea… – murmură bărbatul.

— Vrea să păstreze câteva cartuşe pentru marele final – îi explică ea. Dar nu te lua după ce spune arivistul acela. Este sarcina noastră, a oamenilor de ştiință, să descoperim adevărul, e de datoria noastră. Înainte de a se termina ancheta trebuie…

— Totul e o nebunie – suspină Stephan. Nu există o explicație, o bază ştiințifică… Ce se poate pretinde de la un neurolog? Să merg în fața acelor domni şi să urlu că a venit sfârşitul lumii? Că am distrus dimensiunea timpului?

— Gândeşte-te la Ivan.

— Ce s-ar putea face? murmură el. Doar nu crezi că Sonda poate să-l vindece?

— Cine ştie? A demonstrat că poate acționa asupra minților cele mai slabe, a produs crize celor internați, nebunii neaşteptate asupra unor persoane instabile din punct de vedere emotiv; cunoaştem încă puțin în legătură cu posibilitățile reale ale Sondei, şi avem prea puțin timp la dispoziție pentru a le studia; putem numai să încercăm – îl încurajă Meade.

— Sonda a fost sigilată – murmură Hoodlige dezamăgit. Şi toate experiențele sunt interzise.

— Nu îți va fi greu să obții permisiunea, – anticipă doctorița –, la urma urmelor tu eşti inventatorul, şi este vorba de a salva un copil.

— Nu am suficientă forță să rezist – răspunse Stephan.

Ea zâmbi.

— O să vezi ce va ieşi.

Puțin după aceea părăsi clinica. Traversară din nou în tăcere parcul. Ajunşi la ieşire, Stephan îi oferi un loc în maşină, dar ea refuză.

— Vreau să-mi pregătesc cu grijă intervenția mea în fața Comisiei – se eschivă ea. Deja mulți dintre dragii noştri colegi mă consideră totuna cu pacienții mei; vreau să le fac viața mai grea.

— Ar trebui să am eu grijă de asta – observă cu amărăciune omul de ştiință. Şi când colo…

— Ai încă timp – îi aminti Meade.

Omul clătină din cap, cu un surâs de nesiguranță, urcă în maşină şi porni, urmărind în oglinda retrovizoare figura plăpândă care se îndepărtă până ce dispăru. Îşi dădu seama că o doreşte. Rătăci o clipă în visul unei iubiri imposibile, apoi ea dispăru complet şi el rămase singur într-o realitate făcută din zgomote, mulțime, gol.

Străzile oraşului i se părură străine. Trecătorii erau

pete cenuşii care zăboveau pe o scenă anonimă, demodată. Fără să vrea, încercă să-şi închipuie cum arătau străzile din Troia. De câtva timp încetase să se mai intereseze de şedinţele hipnotice, iar acea lume îi era familiară şi necunoscută în acelaşi timp. Se gândi din nou la cuvintele lui Meade: dacă avea dreptate, provocase daune incalculabile. Îi revăzu pe tânărul gol care cobora pe scările clinicii, ochii lui speriaţi... Totul era absurd şi neliniştitor. O barieră de automobile îl constrânse să se preocupe de lumea lui. Instinctiv apăsă pe claxon pentru a cere să i se facă loc. Apoi observă că maşinile erau goale şi că oamenii se îngrămădeau în centrul străzii, cu ochii îndreptaţi spre un punct îndepărtat. Hoodlige se hotărî să schimbe drumul, dar îi fu imposibil: alte vehicule veniseră în spatele lui şi se pomeni prins într-o bulboană care creştea mereu. Descurajat, renunţă. Se lăsă pe spate şi se strădui să reflecteze.

Ţipetele mulţimii nu-l lăsară. Îşi ridică privirea: o ploaie de săgeţi căzu pe capotele automobilelor. Îngrozit, Stephan coborî şi se pomeni în mijlocul unei mase de oameni vociferând şi grăbindu-se să culeagă săgeţile multicolore. Păreau înnebuniţi, dar nu era nici groază, nici ură în ochii lor.

Profesorul se strădui să vadă dincolo de cortina de capete agitate. Nu zări decât nişte pene roşii. Înaintă printre oameni, împins de curiozitate. Zburară alte săgeţi. Urmară urlete, frenetice mişcări de persoane în căutarea trofeelor. Hoodlige fu realmente răvăşit. Căzu rău şi se pomeni stând pe asfalt, trântit între două automobile. Protestă spunând un blestem pe care nu-l auzi nimeni. Un sunet metalic de clopoţel, foarte aproape, îl determină să se întoarcă. Întâlni privirea întunecată a unui chip ascuns sub un coif de bronz: doi ochi duşmănoşi fulgerau prin orificiile măştii de pe faţă. Luptătorul se adăpostea în spatele unui scut enorm şi rotea în aer o spadă cu reflexe aurii. Lui Stephan i se

făcu frică. Încercă să se ridice, dar celălalt îl domină cu statura lui şi îl imobiliza. Apoi ridică încet brațul înarmat. Omul de ştiință ceru ajutor: nu întâlni decât privirile amuzate ale unor spectatori. Se întoarse să-şi privească agresorul şi, pentru o clipă, fu orbit de soarele care strălucea în spatele tăişului ridicat deasupra capului.

— Nu! imploră el îngrozit.

Luptătorul se opri, râse, ridică scutul şi îl scutură lăsând să cadă o mulțime de afişe.

— În această seară, la ora nouă, la Palatul Sportului, mare întrecere de lupte libere între campionii troieni şi cei greci. Pe deasupra, vor mai fi dueluri de spadă, lupte pe grupe... Poate iese vreun mort. Între oaspeții de onoare, Ben Carpi! Nu uitați! spuse el şi se îndepărtă, dispărând printre caroseriile automobilelor.

Omul de ştiință rămase nemişcat timp de câteva minute, apoi, liniştindu-i-se bătaia inimii, se ridică greoi şi se târî spre automobilul său. Săgeții multicolore continuau să cadă ici şi colo. Şi unde cădeau, se îngrămădeau grupuri de oameni care şi le disputau țipând. Spectacolul publicitar se prelungi o oră întreagă, până ce interveni poliția pentru a elibera strada. Bulboana căpătase acum proporții colosale, nelipsind insultele şi scenele neprevăzute de violență. Hoodlige, închis în automobilul său, asista la acel spectacol fără să înțeleagă, năucit de zgomot şi de soarele care bătea cu putere în învelişul metalic. Un agent îl făcu atent cu o înjurătură şi îi arătă o ieşire pe drumul lateral. El ascultă şi fu îndrumat spre o stradă secundară. Puțin după aceea se pomeni într-o zonă necunoscută a oraşului.

Conduse vreme de câteva minute, străduindu-se să observe vreun element cunoscut. Cartierele deveneau tot mai sărace, străzile mai strâmte şi murdare. Nu reuşea să se descurce. Se hotărî să întrebe pe cineva. Trase maşina lângă trotuar, lăsă în jos geamul de la portieră şi

strigă la o fată cu un aer mai dezgheţat.

— Ascultă, – îi spuse el –, ştii să-mi arăţi care-i drumul cel mai scurt spre Sampson Square?

Ea cântări cu un ochi de expert maşina, se opri asupra stratului de crom, asupra huselor de piele din interior şi trase concluzia în gând că merită să răspundă.

— Da – ciripi ea.

— Vrei să câştigi o sterlină? râse Hoodlige înţelegând.

— Nu, cinci – afirmă hotărâtă micuţa.

— Informaţiile costă! observă Hoodlige, ducând mâna la portofel. Sau e inflaţie?

— E preţul unui costum ca al Elenei din Troia – replică fata.

Apoi, după ce strânse în mâna ei importanta bancnotă, îi explică:

— Iată, domnule, trebuie s-o. luaţi pe prima la dreapta, treceţi de două semafoare, iar la cel de-al treilea veţi vedea un indicator. Eu nu ştiu să citesc, dar sunt sigură că veţi găsi unul care ştie.

— Şi dacă nu găsesc?

— Atâta timp cât aveţi sterline în buzunar, ajungeţi unde doriţi – conchise filosofic fata. Şi se îndepărtă fericită, strângând în mână banii. Înainte de a putea să dispară după o poartă, fu oprită de doi tineri cu haine de piele. O pălmuiră şi îi luară banii. Stephan rămase îngrozit ascultând ţipetele fetei. Căută cu privirea pe cineva care ar fi putut interveni, dar nu văzu altceva decât nişte chipuri indiferente. Apoi îi fu frică şi se ascunse în automobilul său, pierind repede.

Vru să uite totul: Troia, Institut, anchetă. Nu mai conta pentru el decât să fugă, sa se izoleze într-un loc unde nici gândurile nu l-ar fi putut deranja. Acceleră instinctiv şi se năpusti în traficul care devenea tot mai intens. După foarte mult timp recunoscu zona în care se afla, şi se relaxă. O luă în jos pe panta care ducea la propriul garaj şi, când închise uşa, după ce intră în

casă, îşi dădu seama că este îngrozitor de obosit.

Gloria era întinsă pe divan, cu ochii ațintiți asupra televizorului şi cu o mână strângând un pahar mare de cristal. Văzând-o, soțul zâmbi; o grimasă care voia să însemne milă pe un chip inexpresiv.

— Ivan cum se simte? îl întrebă ea.

— Ai putea să mergi să-l vezi, măcar o dată – o dojeni Stephan.

Ea se întristă şi începu să scape lacrimi mari pe obrajii fardați.

— Nu reuşesc să o fac – se tângui ea. Ştii cât de mult mă impresionează spitalele… Nu este vina mea.

— Dacă ai bea ceva mai puțin, ai găsi forța necesară. Ar fi suficient să nu te atingi de sticlă o dimineață.

— Nu pot… – murmură soția. Nu pot.

— Dar pentru aventurile tale galante poți să faci anumite sacrificii.

Gloria resimți din plin lovitura. Puse paharul pe covor şi se ridică provocatoare.

— Ce vrei să spui? şuieră ea.

— Las-o baltă – replică el. Eşti beată.

— Nu într-atâta încât să nu înțeleg – insistă femela. Vorbeşte clar: vrei să divorțezi? Acum dacă eşti bogat nu-ți mai convine o femeie urâtă şi alcoolică, nu-i aşa? Ți-ai găsit alta, acum…

— Stephan nu-i răspunse şi-i întoarse spatele vrând să plece.

— Domnule profesor Hoodlige! continuă ea ironic, luându-se după el. Când erai fără bani îți convenea de minune leafa mea pentru a termina studiile… Dar acum eşti celebru, îți trebuie o femeie cu cel puțin o diplomă serioasă, una care să ştie să vorbească la fel ca tine. Ți-e scârbă de mine… Spune-mi că ți-e scârbă!

Stephan se retrase în biroul lui şi închise uşa cu cheia. Rămânerea în casa aceea era din zi în zi tot mai neplăcută. Ignoră hohotele de plâns şi insultele Gloriei şi încercă să găsească puțină linişte interioară. Femeia

mai continuă vreo câteva minute, apoi încet, încet renunță şi se aşternu liniştea. Dar nu fu decât o scurtă pauză, întreruptă de țârâitul telefonului. Hoodlige, plictisit, ridică receptorul şi îşi anunță numele.

— Sunt Carpi – declară interlocutorul. Sper că nu vă deranjez.

Stephan fu atunci tentat să închidă.

— Trebuie să vă întâlnesc urgent – continuă celălalt. Trebuie să discutăm nişte probleme care ne privesc. Ați mâncat?

— Nu.

— Perfect. Ce ați spune dacă ați accepta să fiți oaspetele meu la Jason Club? îi propuse ziaristul.

— Nu sunt membru – îi aminti Stephan.

— Dar eu sunt – îi preciză Carpi. Vă convine peste un sfert de oră?

Profesorul mai zăbovi câteva clipe, neştiind ce să facă. Într-o altă situație ar fi refuzat, dar după scena Gloriei, atmosfera din acea casă devenise prea apăsătoare. Aşa că acceptă.

Capitolul al douăzecilea

Jason Club era localul cel mai luxos din întreaga regiune. Se înălța în centrul unui parc, pe culmea cea mai înaltă a dealurilor care înconjurau oraşul. Edificiul se născuse din unirea unui castel şi a unei reşedințe cavalereşti din epoca victoriană, care formau împreună un ansamblu fermecător şi auster în acelaşi timp, împodobit cu unele ornamente de marmură de culoare închisă, de o factură ceva mai modernă. Totul era înconjurat de un brâu de ziduri care urma cu neregularitate contururile pantelor şi se deschidea cu o mare poartă de bronz, supravegheată de un splendid exemplar al rasei umane împopoțonat cu o uniformă roşie ca focul. Acesta opri automobilul profesorului şi, pe un ton glacial, îi ceru legitimația.

Stephan, stânjenit, murmură că este aşteptat de Carpi, iar gardianul, după ce consultă repede un telex aflat în interiorul unei gherete, îi făcu semn să intre, cu un gest ceremonios. După câteva minute Hoodlige ajunse la nişte scări pe jumătate ascunse de o cascadă de iederă. Imediat ce opri motorul, doi valeți răsăriră cine ştie de unde: primul îi deschise portiera, cel de-al doilea, cu o plecăciune, îl invită pe oaspete să-l urmeze.

Holul părea pustiu. Hoodlige se opri o clipă să admire pereții din lemn încrustat, apoi se îndreptă spre coridorul pe care călăuza i-l arăta.

Aici îi ieşi în întâmpinare ziaristul, cu obişnuitul său zâmbet curtenitor.

— Este o adevărată plăcere să vă văd – afirmă el.

Îl luă de braț şi, deosebit de politicos, îl conduse într-o săliță cu o lumină domoală care dezvăluia privirii un interior dominat de culoarea roşie: tapițeria, draperiile, fotoliile, masa din centru şi nelipsita vază cu trandafiri. Se aşezară.

— Un aperitiv? propuse Carpi.

— Nu prea tare – acceptă Stephan, intimidat de farmecul interiorului.

Şi ca prin farmec, o draperie de culoarea sângelui se dădu la o parte şi făcu loc unei fete nespus de frumoase îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea neagră.

— Ce doresc domnii? întrebă ea grațioasă.

Ziaristul comandă, apoi, adresându-se oaspetelui, adăugă:

— Preferați să mâncăm aici sau afară? Poate ar fi mai bine să-i rugăm să ne servească afară, lângă piscină. Azi adie un vânt răcoros, o să fie plăcut.

Omul de ştiință fu de acord. Chelnerița acceptă cu un semn din cap şi dispăru din nou. Carpi scoase dintr-o tabacheră de jad o țigare mare şi suspină uşurat.

— E un loc frumos – comentă el.

Hoodlige începea să se simtă tot mai bine. Zâmbi şi regretă că nu şi-a luat cu el credincioasa lui pipă. Domnea o linişte îmbietoare, ideală pentru relaxare, pentru a uita de zăpuşeală, de tristețe, de necazurile vieții. Puțin după aceea fata. se întoarse. Servi băuturile şi se retrase cu o plecăciune. Amândoi sorbiră din băuturile înmiresmate care unduiau în paharele de cristal.

— E bun – observă Stephan.

— Da, e bun – conveni celălalt. Aici poți savura tot ce-ți poate oferi viața, nu numai băutură.

— Dar cine ştie cât costă! lăsă oaspetele să-i scape.

Ben surâse cu amabilitate.

— Desigur, nu-i un loc la îndemâna oricui – afirmă el. Însă pentru câştigătorul premiului A.M.I.S.E.F., pentru inventatorul Sondei mentale, viitorul rector al

Institutului...

— De mult nu îmi mai fac iluzii – interveni cu tristețe Stephan.

Emoțiile prin care trecuse în ziua aceea îi tăiaseră pofta pentru orice discuție. Aperitivul îl amețise uşor, şi într-o asemenea stare de spirit chiar şi ziaristul i se părea simpatic: vedea în el aproape un prieten, o persoană disponibilă.

— Înțeleg – conveni Carpi înțelegător. În toată această perioadă ați trecut prin multe. Pentru dumneavoastră a fost greu, foarte greu.

Hoodlige confirmă dând cu gravitate din cap.

— Da, e un moment greu... Dar acum să nu mai vorbim despre asta. Mai degrabă spuneți-mi din ce cauză ați vrut să mă întâlniți...

Ziaristul la început se eschivă, vrând să dea de înțeles că ceea ce-l interesa pe el este o nimica toată față de necazurile interlocutorului, apoi, la apariția chelneriței, se opri înainte de a fi apucat să spună ceva.

— Dacă domnii sunt de acord, i-aş ruga să mă urmeze – ciripi ea şi îi călăuzi spre coridor.

Coborâră pe nişte scări lungi şi grandioase până la o terasă scăldată în soare. Aici, încadrată de coloane albe de marmură, pâlpâia o piscină mare în care înotau fericite câteva nimfe. O luară pe marginea apei şi ajunseră la o masă încărcată cu bucate, la umbra unei bolți de viță de vie care gemea sub greutatea ciorchinilor de struguri. Se aşezară. Se aflau nu prea departe de balustrada dincolo de care se zărea oraşul. Era o pânză de păianjen de străzi pe care se putea intui monotonul freamăt al vieții; o întindere de acoperişuri opace, pierdute în evanescența stratului de aburi provocat de căldură. Stephan însă nu-şi îngădui să-l privească. Atenția lui se îndreptă spre corpurile bronzate ale fetelor care se bălăceau în apă, o atenție ascunsă inutil în spatele unei false indiferențe. Întâlni privirea radioasă a unei brunete care tocmai ieşea din apă. Ea îi zâmbi şi,

cu gesturi lente, calculate, se întinse la soare.

— Frumoase fetişcane – comentă Carpi. Nu vreți să chemăm două să ne țină de urât?

Profesorul se grăbi să refuze, stânjenit.

— Parcă trebuia să-mi spuneți ceva, nu? întrebă el pentru a schimba vorba.

— Desigur – zâmbi Ben. Aşteptă ca fata să-i servească şi reluă: Voiam să vă vorbesc despre anchetă. Între diferitele inconveniente pe care le-a provocat, a… cum să spun… a stricat raporturile dintre noi.

Hoodlige îşi permise să zăbovească vreo câteva clipe în timp ce savura ciorba de broască țestoasă din farfuria lui.

— Aşa este – admise el. Dumneavoastră ați abuzat de încrederea pe care eu şi colegii mei din Institut v-am acordat-o. Ați fi putut măcar să ne consultați înainte de a scrie toate bazaconiile alea, nu vi se pare?

— Aveți perfectă dreptate – recunoscu ziaristul. Comportamentul meu nu a fost dintre cele mai corecte. Din păcate, în meseria mea nu se pot respecta întotdeauna normele vieții curente. Însă rezultatul e bun…

— Acoperindu-ne de ridicol?

— Deloc – îi explică Carpi. După ce se vor trage toate concluziile veți vedea că dumneavoastră, Institutul, toți vor avea avantaje. Pentru că, între noi fie vorba, ipoteza mea în legătură cu maşina a fost o înscenare.

Stephan se îngrozi. Îl fixă în ochi pe interlocutor cerându-i o lămurire.

— Da. Am fost împins, de fantezie, de intuiție, exploatând puținele indicii pe care le aveam. Am construit în mod voit un bluf senzațional.

— Dar nu vă dați seama? bâgui el. Ancheta, Comisia?…

— Vă rog, domnule profesor, nu trageți concluzii pripite – murmură ziaristul. Articolele pe care le-am publicat nu au avut alt scop decât a provoca un

scandal, este adevărat, însă datele sunt reale; eu le-am expus doar în aşa fel încât să nască îndoieli. Dar în mod sigur nu am cerut eu ancheta şi suspendarea experimentelor… Pe de altă parte, un ziarist nu trebuie neapărat să creadă ceea ce scrie.

— De ce ați făcut toate astea?

— Ştiți de câtă vreme tot scriem articole despre Troia? se apără Carpi. De trei luni, trei luni în care am dus de nas publicul cu bazaconiile pe care studenții dumneavoastră şi le-au închipuit. A fost un succes, un mare succes. Dacă astăzi sunt membru al acestui club, o datorez acestui lucru.. La urma urmelor, nici dumneavoastră nu vă puteți plânge: ați obținut premiul A.M.I.S.E.F. În mare parte şi publicității pe care afacerea a generat-o. Totuşi publicul este o bestie ciudată, preferințele sale se schimbă, şi ceea ce astăzi îl face să înnebunească, mâine îl plictiseşte. Trebuie să ştii să-l întăriți, să-l faci curios, să-l împingi să ceară tot mai mult. Troia este găina noastră care face ouă de aur; dar nu numai a noastră. În afară de Institut, de Tribune City, de noi doi, sunt şi alții care câştigă din asta: televiziunea, cinematograful, marile, magazine… aşadar sunt în joc miliarde. Iată de ce trebuie să se termine aşa de repede, iată de ce studiez cum să mențin viu interesul: găselnițele de ordin militar, erotismul, violența şi, astăzi, această idee nouă: maşina timpului. Gălăgia provocată de anchetă ne va permite să continuăm prin alte mijloace, şi pe măsură ce lucrurile iau proporții noi vom trage tot mai multe foloase, vom invoca dreptul la cercetare, vom implica lumea politică şi vom declanşa o producție industrială a Sondei, cu scopuri comerciale. Nu contează dacă va fi folosită în spitale sau de particulari în căutare de emoții. O să vindem cu miile; sunt inofensive, şi asta este suficient. Sonda mentală va deveni mijlocul preferat de a ne petrece timpul liber.

Stephan suspină copleşit de acea revărsare torențială de cuvinte. Schiță un surâs absent fetei care le servea

noi bucate, apoi, mecanic, începu din nou să mănânce sub privirile încurajatoare ale cronicarului. În sfârşit, cuprins de o presimțire, se posomorî.

— Există totuşi o persoană care este într-adevăr convinsă că invenția mea este maşina timpului – îi aminti el. Sunt indicii sigure, probe care pot da naştere la îndoieli. Dacă ele vor fi receptate de Comisia de anchetă, vor fi necesare alte studii, va fi nevoie de timp, iar speculațiile de care vorbiți nu se vor putea realiza.

Carpi dădu din cap amuzat.

— Nu va fi nicio îndoială – afirmă el. Ancheta se va termina cu o categorică dezmințire a ipotezelor mele, iar Sonda va fi redată Institutului să facă ce vrea cu ea. Eu nu voi avea dreptate, dumneavoastră în schimb veți avea, iar amândoi vom beneficia de o lungă perioadă de prosperitate.

— Cum de sunteți aşa de sigur? întrebă omul de ştiință din ce în ce mai uluit.

— Sunteți un naiv, domnule profesor – murmură celălalt. Moore, deputatul, este interesat în aceeaşi măsură ca mine şi ca rectorul Fletcher să se termine în felul acesta. Rezultatul anchetei a fost stabilit înainte de a începe.

Urmară câteva minute de linişte apăsătoare. Hoodlige, neştiind dacă este mai bine să se irite sau să fie calm, urmări cu privirea plonjonul în apă al unei fete: explozia de perle cristaline în jurul subțirelui costum de baie în dungi, cele două picioare elegante care dispărură pentru a apărea puțin mai încolo într-un clipocit de unde.

— De ce îmi mărturisiți toate aceste lucruri? întrebă în cele din urmă, incapabil să se concentreze.

— Vreau să nu vă lăsați târât pe un drum în fundat – îi răspunse Carpi. Intuiesc prietenia care vă leagă de doctorița Berry şi nu mi-ar conveni deloc să-i împărtăşiți ideile. Dacă ea vrea să schimbe cărțile de pe masă, dacă acceptă să poarte o cruciadă absurdă, se va acoperi de ridicol, iar planurile noastre se vor risipi.

— Însă Meade are probele necesare… Crede că va avea şi sprijinul ziarului.

— Comisia nu-i va da dreptate; nimeni nu a determinat-o să se bage în asemenea încurcătură. Pe deasupra încheiată în mod fericit această poveste, dumneavoastră veți putea să o consolați cum veți crede de cuviință. Veți fi putred de bogat şi nimeni nu vă va mai deranja – conchise clipind şiret din ochi ziaristul.

Şi spunând asta umplu din nou paharele cu pâlpâitorul vin roşu şi îl invită să închine pentru succes. Stephan ridică fără prea multă convingere brațul şi duse lichidul la gură. Se simțea pierdut. Începu din nou să privească nimfele în costumele lor de baie abia schițate şi nu simți nimic: zâmbetele, țipetele lor, toate erau false. În mod ciudat, tot ceea ce îl înconjura îşi pierduse subtilul farmec pe care luxul îl emana. Strugurii care atârnau deasupra capului erau de plastic, agățați cu cleme de o vie care suporta greu clima acelor locuri. Palatul maiestos al Clubului i se păru de nesuportat, împodobit cum era într-un amestec de stiluri pompoase, dar străine. Chiar şi suculentele bucate pe care chelnerița continua să le servească nu se armonizau în acea excesivă căutare de gesturi exotice? Nu asta era lumea lui, scopul succesului pe care şi l-a dorit întotdeauna. Încetă să mai mănânce şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu vă simțiți bine? îl întrebă Ben. Este ceva care nu vă face plăcere?

— Numai oboseala – se scuză oaspetele. Ultima dată am dormit puțin; iar azi am avut o zi deosebit de grea. Iar vinişorul acesta e un mare trădător.

— Înțeleg. Dacă vreți să vă odihniți voi cere să vi se pregătească o cameră. Bineînțeles într-o companie mult mai plăcută decât a mea. Vreuna dintre aceste fete vă place?

Stephan dădu din cap în timp ce simțea cum în el furia creşte. Preferă să schimbe vorba.

— Dacă ancheta îmi va da dreptate, vă veți acoperi de ridicol – presupuse el.

— Aşa o fi – conveni Carpi. Dar îmi voi cere scuze în public… Pe deasupra, eu sunt un profan în materie, cel mult mă vor putea acuza că am tratat cazul cu uşurință.

— Berry, în schimb, şi-ar putea pierde postul – adăugă Hoodlige.

— Este posibil. Însă nimeni nu a rugat-o să se expună în felul acesta.

— Dar nici nu i-a spus nimeni că totul este o înscenare – îi aminti omul de ştiință.

Carpi dădu din umeri şi îşi umplu gura cu mâncare, mestecând cu satisfacție.

— Excelent, niciodată n-am mai gustat o potârniche atât de bine rumenită. Este un mare păcat ca dumneavoastră nu vă puteți bucura de un asemenea deliciu.

— O voi face altădată – murmură Stephan, încercând să-şi ascundă dezgustul. Acum aş vrea doar să vă cer o favoare.

Celălalt aprobă din cap îngăduitor.

— Dumneavoastră, oare aveți atâtea relații, – continuă savantul –, ați putea să obțineți permisiunea de a folosi Sonda pentru fiul meu?

Carpi se posomorî şi rămase gânditor. Îl privi pe interlocutorul său cu neîncredere, apoi îi explică:

— Vedeți, domnule profesor, ne gândeam că ar fi bine, imediat ce se încheie ancheta, să facem o mare intrare cu Troia. Un fel de şedință publică, la care să participe importante personalități… Ceea ce vă spun este strict confidențial. Mai ales că, acum, după ce grecii şi troienii s-au obişnuit cu praful de puşcă, războiul lor a căpătat un anumit farmec. Va fi o apoteoză de violență. N-aş vrea ca o şedință intermediară să strice totul.

Stephan nu se dădu bătut.

— Ivan este în comă, din punct de vedere clinic creierul său este mort – insistă el. Înainte de a renunța

la tot, aş vrea să fac un ultim şi disperat efort de a-l recupera cu ajutorul Sondei. Dacă voi reuşi să-l fac să reacționeze, poate că mai am o speranță.

Ziaristul rămase şovăielnic.

— Înțeleg – murmură el. La urma urmelor, este vorba de fiul dumneavoastră... Ar putea fi şi un bun subiect pentru un articol. Oricum, experimentul se va face în fața Comisiei... Şi cred că se poate face.

Hoodlige se simți mai bine. Găsi forța de a rezista până ce se ivi momentul potrivit pentru a-şi lua rămas bun. Îi mulțumi, savură frumusețea locului, gustul arhitecturii. Abia când forma nedesluşită a Clubului Jason se pierdu undeva pe culmea dealului, se simți liber. Aproape că simți plăcere când revăzu oraşul, platforma sa cenuşie, monotonia străzilor şi clădirile chinuite de soare.

Capitolul al douăzeci şi unulea

Femeia deschise şi îl privi fără să se arate câtuşi de puțin surprinsă.

— Bună – murmură Stephan stânjenit. Te deranjez?

— Nu, deloc – răspunse Meade.

Se dădu la o parte şi îi făcu loc să intre. Micul apartament avea toate caracteristicile impersonale ale unei locuințe moderne. În el domnea o abia desluşită aromă de mâncăruri puse la foc, zadarnic împiedicată de o perdea care izola micuța bucătărie de restul apartamentului. Nici nu exista o structură articulată a încăperilor. Dintr-un minuscul vestibul se ajungea direct în sufrageria salon-dormitor în care coexistau mobile prea voluminoase pentru spațiul disponibil: o masă, două scaune, un bufet, un divan pat, un frigider, o minusculă bibliotecă şi multe, foarte multe cărți aruncate la întâmplare pe toate suprafețele disponibile. Ea trebuie să fi sosit acasă doar cu puțin înainte; capotul era încă abandonat pe un scaun şi era încă îmbrăcată în halatul de lucru. Îi făcu loc pe divan, dând la o parte un teanc de cărți, şi îl invită să se aşeze.

— Este prima dată când vii să mă cauți – observă ea.

Apoi, observând fâstâceala lui, adăugă:

— Ați văzut ce dezordine e la mine? Asta pentru că nu sunt atât de bătrână încât să-mi închipui că locuința unei domnişoare trebuie să sclipească şi să fie primitoare.

Hoodlige zâmbi şi, cu o formulă convențională, încercă să minimalizeze haosul din jur.

— Tu ai mâncat? îl întrebă Meade. Eu nu. Dacă vrei îți fac şi ție ouă cu jumări. Este maximul de rafinament culinar pe care l-am atins!

— Am mâncat deja, mulțumesc – îi răspunse musafirul. Şi nici nu-ți închipui cu cine.

Doctorița nu arătă un prea mare interes. Se retrase în bucătărie şi reapăru după aceea cu o tigăiță sfârâind în mână.

— La Jason Club… – sublinie bărbatul.

Meade rămase nemişcată, cu furculița în mână, şi îl privi surprinsă.

— Felicitări! fluieră ea. Nu credeam că Sonda ți-a adus atât de mult.

El râse amuzat.

— Nu, încă nu am ajuns la asemenea înălțimi. Am fost oaspetele prietenului nostru comun Ben Carpi. Mănâncă liniştită, după aceea îți explic totul.

Ascultă, în timp ce Hoodlige o privea în voie, cum niciodată nu mai avusese posibilitatea să o facă. Se lăsă legănat încă o dată în vagul vis sentimental dintotdeauna, descoperind că o doreşte şi mai mult. Meade observă intensitatea privirilor sale şi se simți puțin jenată. Mâncă în grabă, îşi puse şi un pahar cu lapte şi, cu un aer provocator, îl înfruntă.

— Domnule profesor Hoodlige, ce nu vi se pare în regulă la mine?

Stephan se simți cuprins de o stare de euforie şi nu se mai îngriji să-şi ascundă sentimentele.

— Este incredibil cum oameni ca noi, din punct de vedere profesional şi cultural conştienți de realitatea vieții omeneşti, nu sunt capabili să se comporte firesc atunci când este vorba de probleme personale. Îmi placi, dar n-am avut niciodată curajul să ți-o spun: nu e caraghios?

Femeia roşi, dar nu fu decât o scurtă slăbiciune.

— E caraghios; însă noi suntem un pic maturi, din punct de vedere „profesional şi cultural” vorbind, pentru

a ne complace în asemenea sentimentalisme, nu? îl dojeni ea. Sper că nu acesta a fost subiectul discuției cu Ben Carpi: nu merită cu siguranță un prânz la Jason Club… Sau poate ai băut prea mult?

Stephan, nervos, se ridică în picioare şi începu să se plimbe în jurul mesei. Dar se lovi imediat de un colț al frigiderului şi deveni şi mai ridicol când încercă să devină solemn. Lui Meade îi scăpă un hohot uşor de râs, apoi se ridică, îl luă de mână şi-l aşeză lângă ea pe divan.

— Hai, să trecem peste ăsta, mai bine spune-mi ce te frământă. Mă voi strădui să-mi amintesc că, în afară de faptul că sunt amica ta, sunt şi doctoriță ca şi afirmată într-un important institut național – murmură ea înțelegătoare.

Hoodlige se posomori şi afirmă:

— Sunt pe punctul de ați face o figură foarte urâtă; nu te-ai dovedit foarte diplomată şi mă tem că afirmațiile tale în legătura cu Sonda te vor costa postul.

— E ridicol. Uiți că am presa de partea mea. Ziaristul acela ştie să joace tare. Pe deasupra, Comisia mi se pare dispusă să asculte.

— Totul este o farsă – îi dezvălui el hotărât. O stupidă, idioată, imorală formă de publicitate! Ancheta se va încheia cu o absolvire totală: Sonda este un instrument inofensiv pentru experimente hipnotice. Carpi deja a pregătit lansarea invenției mele în domeniul comercial… Nu mai este vorba doar de Troia, înțelegi. În spate sunt industria, oameni de afaceri.

Şi îi prezentă o relatare amănunțită a discuției avute. Când termină, atmosfera din cameră devenise apăsătoare.

Meade privi pierdută cutele propriului halat. O uşoară paloare trăda tumultul de gânduri care i se învârteau în cap. Apoi izbucni:

— Mare nemernic!

Asta fu singura ei reacție. Apoi se ridică, strânse

puținele obiecte pe care le folosise pentru masa ei cumpătată şi plecă să le ducă în bucătărie. Se întoarse puțin după aceea şi începu să cotrobăie printre cărți,

— Vrei să bei ceva? îi propuse ea. Trebuie să am o sticlă de Porto pe undeva.

Stephan acceptă şi adăugă:

— Mă simt responsabil, cel puțin parțial. Ar fi trebuit să refuz de a colabora cu acel individ încă de la început. Dar nu te teme, îndată ce trece furtuna, vom studia problema în detaliu, şi dacă sunt dovezi le vom flutura pe sub nasul acestor politicieni... aşteaptă să se limpezească apele şi o să vezi.

Femeia găsi ce căuta, umplu două pahare şi se întoarse lângă el.

— Nici vorbă – răspunse ea. Trebuie să-i oprim acum; după, va fi prea târziu. Dacă deducțiile mele sunt exacte, şi Sonda cade în mâinile speculanților, se poate produce o catastrofă istorică.

— E o nebunie – afirmă Hoodlige. Dacă ne opunem, ne vom acoperi de ridicol. Este mai bine să nu ne expunem, vom găsi momentul potrivit...

Meade îl privi severă.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea.

— Să te avertizez, ce dracu! se apără el cu promptitudine. Nu puteam să te las să cazi în cursă.

Stăpâna casei îşi goli paharul cu un gest de sfidare.

— Înțeleg. Şi îți mulțumesc. Dar eu nu am niciun chef să amân confruntarea. Indiferent cu ce preț. Nu vreau să fiu retorică, mie îmi este de ajuns să mă gândesc că îmi fac datoria de om de ştiință care caută adevărul. Mai ales de asta depinde integritatea mintală a semenilor mei, fie că ei se află departe sau aproape în spațiu şi timp.

— Mă faci să simt un cui în inimă – comentă el umilit. Primul meu impuls a fost de a mă pune la adăpost, de a mă spăla pe mâini.

— Fiecare om are caracterul lui. Eu sunt

încăpățânată. Tu fă ca ceilalți... Nu-ți cer decât un mic ajutor. Dacă îți vor permite să foloseşti Sonda pentru Ivan, vor trebui să rupă sigiliile. Încearcă să-mi faci rost de cheia magaziei pentru câteva minute... De restul o să am eu grijă.

Stephan se străduí zadarnic să o facă să renunțe la planurile pe care şi le făcuse.

— Dacă ai răbdare şi aştepți puțin eu aş putea să-ți fiu mult mai de folos – îi aminti el. Am foarte mari şanse de a deveni rectorul institutului: atunci vom fi în măsură să...

— Procură-mi cheia magaziei – replică ea sec. Pentru mine este suficient.

— Nu mai înțeleg nimic – admise Hoodlige. Totul este paradoxal: Sonda, experimentele, şi acum tu care, fără să ai nicio răspundere, îți rişti cariera, îți sacrifici viitorul pentru un motiv care se poate dovedi că a fost ceva absurd.

Apoi se ridică şi, evitând să o privească în ochi, continuă:

— Trebuie să plec. Venisem cu atâtea proiecte în minte, voiam să-ți propun lucruri plăcute, iar acum îmi dau seama că sunt gol. Mi se părea că te-aş putea ajuta –, în schimb... Cât aş vrea să am şi eu curajul tău.

— Nu te descuraja – îl îmbărbătă ea. Se poate întâmpla ca totul să se spargă ca o bulă de săpun.

Stephan ajunse la uşa casei şi ezită.

— Cred că te iubesc, Meade – murmură el.

Nu mai adăugă nimic; ieşi grăbit şi se cufundă prin semiîntunericul de pe palier, coborând apoi scările care parcă dispăreau în însăşi viscerele indiferenței. Femeia îl urmări cu gândul atât cât i se auziră paşii răsunând pe trepte. Când zgomotul lor dispăru, închise uşa şi se sprijini de ea, plângând.

Capitolul al douăzeci şi doilea

Cu acea ocazie, magazia era iluminată de câteva reflectoare aşezate în puncte strategice. Când apăru targa lui Ivan, împinsă de doi îngrijitori, cei prezenți încetară să mai flecărească şi adoptară o ținută adecvată situației. Comisia era prezentă în întregime, la fel şi corpul profesoral, precum şi nelipsitul ziarist. Hoodlige şi Martinez aşteptară ca targa să fie fixată lângă dispozitivele aferente Sondei şi, în tăcere, începură să lege ventuzele la tâmplele şi la ceafa băiatului inert.

— Înainte de a începe, – îi întrerupe onorabilul Moore –, vreau să amintesc că procedura a fost încălcată numai şi numai pentru cazul dureros care a fost prezentat. Totuşi, această Comisie îşi arogă dreptul de a interveni în orice moment vor apărea fapte şi situații care au legătură cu ancheta. Zicând asta, căută pe chipul lui Capri aprobarea de rigoare, apoi continuă: Puteți începe, domnule profesor. Amintiți-vă să înapoiați cheile la sfârşitul şedinței.

Stephan îşi învinse greața pe care acel om i-o provoca şi mulțumi. În liniştea plină de atenția celor prezenți, întreprinse câteva manevre de verificare a cadranelor.

— Lipseşte puterea de decodificare a impulsurilor – observă el iritat. Domnule Martinez, nu trebuia să vă ocupați dumneavoastră de asta?

— Vă asigur, domnule profesor, că am verificat cu puțin înainte.

Hoodlige îi făcu un semn discret cu ochiul să tacă şi îl îndemnă să facă ce i se spusese.

— Pentru că ați uitat, trebuie să întârziem totul cu o oră... Nu ne aflăm în fața studenților, aici îi facem să piardă timpul pe oameni foarte importanți.

Asistentul îşi plecă fruntea în semn de pocăință şi se grăbi să dispară.

— Vă va lua aşa de mult timp? se interesă Carpi îngrijorat.

— Din păcate – admise savantul. Întâi de toate Martinez va trebui să aducă din laborator baterii noi, apoi va trebui să verificăm sistemul. Avem la dispoziție pentru asta toată dimineața.

— Atunci va fi mult de lucru – interveni Moore.

Imediat ce primi confirmarea, începu să se consulte cu ceilalți colegi ai Comisei şi, în cele din urmă, se hotărî, de comun acord, să nu participe la acea primă şedință. Puțin după aceea şi ceilalți se retraseră. Ultimul care îşi luă rămas bun a fost rectorul Fletcher.

— Ştiu că pentru dumneavoastră asta este o grea încercare – observă el solemn. Dar să ne gândim la Jenner care şi-a experimentat pe propriul fiu teoriile. Oricât ar fi de dureros, amintiți-vă că un om de ştiință trebuie să înfrunte şi asemenea riscuri pentru binele întregii omeniri. Curaj!

Stephan rămăsese singur. Zăbovi cu privirea pe chipul absent al băiatului. Legă, cu mâinile tremurând, casca la restul dispozitivului şi se apucă să înceapă experimentul. Un pas uşor îi atrase atenția.

— Au dispărut toți – comentă Meade satisfăcută.

— Da, i-am descurajat cu o scuză. Însă peste puțin se va întoarce Martinez – îi aminti savantul.

— Mă voi mişca foarte iute – spuse femeia.

Apoi scoase din buzunarul halatului o cutie mică, o deschise şi apăsă înăuntru cheia rămasă în broasca uşii.

— E un joc de copii – îi explică doctorița. Am obținut amprenta în plastilină a obiectului, şi un meşter oarecare va fi în măsură să-mi facă o copie exactă.

— Joci totul pe o carte? murmură Hoodlige.
— Da – afirmă ea cu obrăznicie. Ce face Ivan?
— Încep acum.
— Succes – îi spuse ea şi ieşi.

Stephan rămăsese din nou singur. Mângâie obrajii palizi ai fiului şi începu experimentul.

— Ivan, mă auzi? Sunt tatăl tău... Trebuie să ai încredere, o să vezi că vom reuşi. Relaxează-te, nu opune rezistență... Te simți bine, vrei numai să dormi. Spune-mi dacă mă auzi.

Tăcu şi, în linişte, aşteptă un răspuns care nu veni. Fără să se descurajeze, şi, cu experiența şi indiferența câştigate în atâția ani de laborator, acționă un cursor de pe ecranul de control şi reluă:

— Ivan, mă auzi? Sunt tatăl tău. Trebuie să ai încredere...

Iarna se sfârşise, dar frumosul anotimp nu voia încă să-şi ia locul pe bolta cerească. Nori întunecați, plini de ploi, galopau sălbatici pe cer, zguduind cu neaşteptate şi scurte furtuni pământul şi aşa umilit de operele oamenilor.

Înfăşurați în mantiile lor, care au fost cândva albe soldații troieni se strângeau în grupuri, unul lângă altul, la adăpostul pereților neregulați ai tranşeelor. Unii dintre ei exploatau până şi precarele adăposturi oferite de rarele bârne care ieşeau pe marginea gropilor. Cei mai norocoşi se încălzeau la câte un foc inconsistent aprins cu lemnele umede pe care le găseau. Nu mai erau luptătorii de altădată, cei care ieşeau pe câmp cântând imnuri către zeii favorabili. Entuziasmul şi setea de glorie se consumaseră. Mulți dintre ei nu aveau nici măcar un nume onorabil pe care să şi-l strige înainte de a pleca la luptă: erau sclavi cumpărați din caravanele care proveneau din toată lumea cunoscută, ciobani luați cu forța de lângă turmele lor, flăcăi cărora nici măcar nu le dăduseră tuleiele, bătrâni: ultimele resurse umane pe

care cetatea le mai putea sacrifica în iureşul războiului; plus mercenarii, oameni fără viitor care schimbau mereu tabăra, după capriciile norocului, împinşi doar de dorința de a prăda. Niciun poet nu ar mai fi putut să cânte vitejia unei astfel de gloate. Nu mai erau nici eroii care să rămână în amintire, ci o mulțime anonimă, murdară, scăldată în mocirlă.

— Suntem gata – îl trezi pe Hector din meditațiile sale vocea dură a lui Paris.

Îl privi neîncrezător pe fratele său, dar nu mai fu în stare să spună câteva ironii la adresa stratului de noroi care acoperea podoabele de aur ale armurii lui.

— Vocile nu s-au mai auzit, nici eu, nici altcineva nu le-a mai auzit.

— Nu contează – afirmă celălalt cu îndărătnicie. Nu avem nevoie de ele: grecii sunt pierduți, îi vom asedia în tabăra lor, cât stau acolo închişi ca nişte şoareci în cursă. Azi putem să-i spulberăm odată pentru totdeauna.

— Sunt şoareci cu ghearele ascuțite – replică moştenitorul tronului. Şi îndată ce vântul le va fi prielnic, vor primi întăriri de pe mare.

— O să-i învingem înainte – răspunse Paris.

Hector îi întoarse spatele, dezgustat. De prea multe luni, cu false speranțe, îşi condusese oamenii la moarte. Ieşi dincolo de marginea tranşeei şi privi spre pozițiile duşmanilor. Din vechea palisadă care proteja tabăra aheilor rămăseseră doar turnurile de veghe, dar, de jur-împrejur, se zărea o amenințătoare grădină înconjurată de capre de lemn pentru apărare, cu vârfurile ascuțite, dincolo de care se înălța o fortăreață din pietre şi pământ. Era un adăpost în spatele căruia se putea imagina munca tăcută a grecilor: oameni care împingeau bombardele dincolo de acoperişuri, grenadieri care îşi umpleau sacii cu bombe, arcaşi atenți să-şi ungă armele cu ulei, alchimişti care dozau otrăvurile pe vârfurile armelor. O lume întreagă care se pregătea să

omoare şi să fie omorâtă. Prinţul troian dădu din cap în căutarea unei explicaţii. Şi, cu toate astea, trebuia să continue lupta, cu speranţa unei victorii hotărâtoare sau din dorinţa ca vreo săgeată să pună capăt cât mai curând posibil frământărilor sale.

Câteva dâre parabolice de fum străbătu aerul.

— Îşi reglează tirul – observă Antenor.

— Ne aşteaptă – adăugă Paris. Să trimitem primele rânduri.

— Dacă nu atacăm noi, vor veni ei – îi aminti Hector. Rezultatul va fi acelaşi. E mai bine însă să ai iniţiativa cât mai mult posibil. Se întoarse apoi spre cei ce transmiteau ordinele şi le spuse: Genieştii şi grenadierii din prima poziţie să iese la atac!

Ştafetele o apucară pe diferite drumuri şi, unul câte unul, apoi, aduseră confirmările. Condotierul ieşi din tranşee înconjurat de ofiţeri. Scoase spada şi, urmând un ritual repetat de multe ori, urlă:

— Pentru Troia, înainte!

Strigătul se stinse în tăcere. Oamenii răsăriră din gropile lor, ca nişte fantasme evanescente prin pâcla dimineţii. Hector cuprinse cu privirea acea armată de umbre şi simţi imboldul de a-i trimite înapoi, fiecare pe la casa lui, la focul de pe vatră, dar trebuia să respecte până în amănunt propriul său rol.

Catapultele aheilor nu întârziară să intre în acţiune. Asupra atacanţilor căzură vase de teracotă însoţite de dârele fumegând ale fitilelor aprinse. Câte unul se cufunda în mocirlă fără să se întâmple nimic, altele, în schimb, explodau şi proiectau în jur mii de schije tăioase. La fiecare explozie troienii se ghemuiau în spatele scuturilor şi aşteptau ca rafalele să se stingă înainte de a începe din nou să alerge. Genieştii ajunseră cu iuţeală la împrejmuirea de pari ascuţiţi şi, cu securile lor, începură să le distrugă vârfurile. De pe poziţiile de apărare ale duşmanilor porniră roiuri de săgeţi şi, ca un ecou al lor, se auzeau urletele celor loviţi. Celor răniţi nu

le mai rămânea decât frica, aşteptarea crampelor la stomac, blocarea gradată a plămânilor, convulsiile şi fiorii de dinaintea morții. Cei neatinşi mergeau mai departe, ignorând chipurile pământii ale celor ce se opreau şi cereau un inutil ajutor.

Şi grenadierii intraseră în acțiune. Ajunşi la vreo zece metri de fortificație aruncară dincolo bombe cu fitilul aprins. Pe linia întunecată a tranşeelor aheilor se ridicau nori de fum, răsunau explozii.

Grecii nu întârziară să dea replica; apoi, cu strigăte de luptă, părăsiră adăposturile şi se năpustiră asupra duşmanilor. Era greu să distingi în acea gloată zdrențăroasă şi murdară nobilimea celor o sută de cetăți egeene. În vreme ce troienii puteau, între o bătălie şi alta, să se retragă în cetate, să se bucure de fugarele plăceri pe care vetrele de acasă le ofereau; aheii nu aveau alt adăpost în afară de corturile lor acum zdrențuite şi de carcasele sparte ale corăbiilor rămase pe coasta mării. Dispăruseră elegantele tunici purpurii, mantiile împodobite cu broderii geometrice. Împotriva frigului nu mai aveau decât grosolanele piei de oaie îmbrăcate peste armuri, şi în ochii scânteietori nu era greu să întrezăreşti flacăra mistuitoare a foamei.

Hector îi înfruntă şi auzi răsunând zgomotul familiar al scuturilor lovite. Era printre primii şi se pomeni înconjurat.

Îşi făcu iute cărare rotind spada deasupra capului. Un arcaş îl ținti cu arma, dar nu-l atinse. Înainte de a putea încărca, prințul troian îi aplică o lovitură de spadă la gât. Cineva îl lovi pe la spate, platoşa rezistă, dar el căzu. Cu strigăte sălbatice se năpustiră mulți asupra lui. La câțiva metri explodă o bombă: văpaia reduse la tăcere strigătele de victorie ale grecilor, care se prăpădeau răsucindu-se pe jos. Numai unul, năucit şi dezorientat, rămase în picioare. Hector îl înfruntă. Duelul era inegal. Adversarul nu avea vlagă, nici nu se dovedea priceput: după o scurtă fentă, era deja

dezarmat. Troianul îi scoase coiful şi îl privi.

— Te recunosc – afirmă el surprins. Eşti un rob al lui Ulise. Cândva ți-am cruțat viața.

Celalalt îl privi posomorât.

— Cândva am fost rob – replică el. Acum nu mai sunt. Stăpânul mi-a redat libertatea.

— Atunci vei muri ca om liber – conchise Hector şi îi reteză capul dintr-o lovitură.

Când furia i se mai potoli, rămase să privească sângele care picura de pe tăişul spadei: singura culoare vie în acel infern de un cenuşiu stins.

Cineva îl strigă.

— Vino repede, Hector, ai noştri se pregătesc să se retragă. Trebuie să-i oprim înainte ca fuga lor să se transforme într-o catastrofă.

Atunci el se clătină, privi în jurul lui şi se grăbi să-şi ajungă din urmă oamenii. Contraatacul grecilor încetă repede. Ajunse la primele tranşee troiene şi acolo se opri.

În sfârşit, peste toate se aşează domnia netulburată a liniştii. Acest fel de război nu lăsa niciodată în urma lui răniți şi vaiete. Începea şi se termina în linişte.

— Ajunge! imploră condotierul. Asta nu mai este luptă de oameni, ci de animale. Trimiteți un sol la ahei, oferiți-le un răgaz până la primăvară şi propuneți-le să ne descotorosim de toate aceste arme care au transformat conflictul dintre cetățile noastre într-o încăierare de câini turbați.

— Şi dacă Agamemnon va refuza? întrebă Antenor.

— Dacă este un om de onoare, în mod sigur va accepta.

*

Zi de zi Hoodlige revenise în magazia subterană a Institutului pentru a continua experimentele asupra fiului. Rezultatele erau dezamăgitoare: Ivan nu

reacționase în niciun fel la stimulii provocați de hipnoză. În vremuri obişnuite ar fi încetat şi s-ar fi împăcat cu gândul. Dar acum nu putea; era necesar să tragă cât mai mult de timp pentru a-i da lui Maede cât mai multe posibilități de a căuta probe în favoarea ei. Dar şi în direcția aceea insuccesele se țineau lanț. Obiectele de origine misterioasă se topiseră, dispăruseră fără niciun fel de explicație posibilă, iar crizele de nebunie colectivă încetaseră. Nu apăruse niciun fapt care să permită stabilirea unei legături între experimentele pe care doctorița le făcea în secret, cu fenomenele supuse anchetei. Stephan simțea cum îi scade cheful de a se lupta.

Şi în dimineața aceea apăru punctual, cum obişnuia să facă întotdeauna. Aprinse luminile şi se lăsă cu toată greutatea pe taburetul de lângă Sondă. Consultă dezamăgit inutilele notițe pe care le luase cu o zi mai înainte în zadarnica încercare de a descoperi un simptom, un amănunt care ar fi putut să justifice propria stăruință. Introduse ştecărul alimentatorului în cască şi aşteptă sosirea îngrijitorilor cu tânărul pacient. Când se sătură de aşteptat îşi consultă ceasul: întârziaseră o jumătate de oră. Iritat începu să se plimbe, apoi, sătul până peste poate, se hotărî să le iese în cale. Urcă la primul etaj. Martinez discuta aprins cu nişte îngrijitori. Cum îl văzu, se duse spre el.

— Ivan… – murmură el.

— Ei, ce e? întrebă Hodlige îngrijorat.

— A dispărut, s-a evaporat pur şi simplu! îi explică asistentul răvăşit. Îngrijitorii nu l-au mai găsit în camera lui.

— Dumnezeule!… – Hoodlige nu mai putu să zică altceva. Rămase nemişcat, pietrificat, ținând în mână foile cu notițele inutile, incapabil să reacționeze.

— Am anunțat deja poliția – încercă să-l liniştească Martinez. Răpitorii lui vor avea o viață grea. Veți vedea, îl vom găsi.

*

Răgazul le aduse puțină liniște, dar nu șterse definitiv spaima, dezastrul pe care războiul îl adusese. Lăzile unde erau comorile se goliseră, hrana se împuțina, lemnele se sfârșiseră și de mult timp morții zăceau fără un rug care să amintească de trecerea lor prin viață. Mulți dintre cetățeni erau constrânși să-și vândă propriile fiice mercenarilor, alții furau. Mizeria se dovedise a fi mult mai distrugătoare decât armele aheilor. Zilele se scurgeau doar într-o continuă așteptare a nopții, și odată cu întunericul se eliberau cele mai crunte instincte: violente, orgii, tot ceea ce putea să ofere un minim de plăcere, în așteptarea morții care își va cere tributul.

Hector, la fel ca alți nobili, se prefăcea că nu ia în seamă aceste lucruri; își petrecea ziua închis în casă, sau pe ziduri, pentru a garanta un minim de siguranță, neputincios însă în fața decăderii morale care se adâncea.

Noaptea era ploioasă și condotierul se afla pe turnul de nord scrutând orizontul luminat de focurile din tabăra grecilor. Din când în când lumina devenea mai intensă, era o lumină făcută din văpăi și explozii neașteptate.

— Își ard rezervele de pulbere neagră – îi explică Enea, de lângă el. Am trimis iscoade să vadă ce se întâmplă, și mi-au spus lucruri incredibile: vorbesc de dezordini, de revolte, de nebunii neașteptate. Au venit corăbiile cu provizii, iar soldații își petrec zilele mâncând și bând fără oprire. Unii dintre ei se năpustesc ca niște animale sălbatice asupra cărnii crude.

— Acest război ne-a transformat în animale pe toți – comentă Hector. Vom reuși vreodată să-l uităm?... Oricum, dacă ei își distrug armele pe care vocile ni le-au inspirat, nici noi nu ne vom lăsa mai prejos. Odată cu

venirea primăverii ne vom întoarce pe câmpul de luptă şi vom duce un război cum făceau părinții noştri.

Un pas uşor îi alarmă.

— Cine-i acolo? întrebară ei.

— Eu sunt, Casandra – răspunse o voce gingaşă.

Fata le alergă în întâmpinare, udă până la piele de ploaia care făcea să i se lipească de trup uşoarele veşminte virginale.

— Surioară, ce faci aici? o întrebă sever prințul. Apoi, anticipând răspunsul, continuă: Teon?

— Da, a venit vremea, trebuie să mergem.

Luptătorul simți o neaşteptată senzație de uşurare. Îşi luă în grabă rămas bun de la prietenul său şi se îndepărtă.

— Te vei întoarce? îl întrebă Enea înainte de a dispare în întuneric.

— Poate – şopti Hector.

*

În ciuda şiroaielor de ploaie, străzile cetății erau pline de viață. Se cânta şi se bea în jurul focurilor, sub bolțile porților. Se juca, se dansa. Casandra părea că nu participă la bucurie, aşa cum nu-i păsa nici de frig. Se îngrijea doar să meargă sprintenă şi îşi ridica din când în când capul spre fratele ei să-i zâmbească. Ajunseră în cartierul sărac şi se afundară pe drumuri noroioase, pe cărări aproape invizibile în întunericul nopții. Era imposibil să te orientezi, şi, cu toate acestea, fata înainta cu siguranță printre băltoacele şi torenții vijelioşi care curgeau spre câmpie.

— Copilă dragă, eşti sigură că nu greşim drumul? o interogă Hector, în timp ce, pentru a nu aluneca, se folosea de lance ca de ciomag.

— Da, când îmi vorbeşte aş putea să merg şi cu ochii închişi.

— Vrei să spui că auzi vocile? insistă neîncrezător

luptătorul.

— Nu vocile le aud, ci pe el... pe Teon – răspunse Casandra.

Troianul ar fi vrut să-i mai pună multe alte întrebări, dar ajunseseră deja la cocioaba vrăjitorului.

— Noi suntem – spuse fata adresându-se spre deschiderea întunecată a intrării.

Răsăriră câteva umbre. Hector îl recunoscu pe Bibetus, care îl ducea de mână pe bătrânul orb; urma apoi o a treia figură: un tânăr necunoscut care se lipise de Teon, ca şi cum ar fi fost cuprins de spaimă. Era înfăşurat într-o învelitoare din piei de oaie, ruptă în mai multe locuri, era desculț şi picioarele îi erau vinete din cauza frigului.

— Ar fi inutil să intrăm – se scuză vrăjitorul. Înăuntru curge prin acoperiş mai multă apă decât se scurge în afară... În plus, trebuie să acționăm iute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prințul. Cine este acel băiat?

— Îți vom explica pe drum. Acum să mergem – ordonă bătrânul, şi toți îl ascultară.

Coborâră până la ziduri. Nu-i opri nimeni. Ieşiră din cetate, lăsând în spatele lor imensa gălăgie a celor ce chefuiau.

— Chefuiesc pe lângă focuri – comentă Teon. Se amăgesc că războiul s-a terminat. În schimb, mâine s-ar putea să înceapă iar.

— Eu vreau numai ca poporul să-şi regăsească demnitatea, chiar cu prețul vieții, dacă e necesar – susținu Hector.

— Ei ar prefera să trăiască – observă bătrânul. Dar nu avem puterea de a hotărî. S-au întors vocile, am perceput respirația lor, gândurile lor.

— Ce mai vor? întrebă eroul troian. De ce nu ne lasă în durerea noastră?

— Nu, de data asta a fost altfel... Părea că nu este decât o voce. Nu a fost întotdeauna posibil să o înțeleg,

dar am intuit că vrea să ne ajute. Cuvintele ei erau pline de dreptate şi înțelepciune. Nu îmi este totul foarte clar, dar am senzația că voia să ne avertizeze în legătură cu o nouă şi iminentă catastrofă.

Teon tăcu. Drumul era greu şi el începuse să gâfâie din cauza efortului. După puțin timp reluă:

— A fost o vreme când oamenii au îndrăznit să-i sfideze pe zei: Prometeu, titanii şi alții al căror nume s-a pierdut în negura timpului. Astăzi unul dintre noi va trebui să facă la fel. Poate să pară un lucru imposibil, însă trebuie încercat.

— Eu sunt gata – afirmă Hector. Însă nu văd cum aş putea să o fac.

— Există un loc unde s-au produs deja miracole…

— Templul lui Apollo.

— Da, acolo mergem acum – îi confirmă bătrânul.

Urcatul dealului se dovedi a fi din ce în ce mai greu. Necunoscutul lipit de hainele bătrânului, începu să geamă. Grupul se opri.

— E desculț – observă Casandra. Nu poate să meargă pe pietrele astea.

Prințul troian îi dădu lui Bibetus lancea sa şi scutul şi se apropie de tânărul care continua să se tânguie. Acesta se retrase înspăimântat.

— Nu te teme – îl asigură luptătorul. Vreau să te ajut.

— El nu te poate înțelege – interveni Teon. Nu este de aici.

— Este un mercenar? întrebă nobilul.

— Nu, a venit şi el din Templu.

Hector, deprins acum cu atmosfera magică din jur, nu mai iscodi.

Îl luă în cârcă pe străin şi îşi reluă drumul. Trudiră încă multă vreme şi abia când luna firavă licări în noapte văzură coloanele templului. În tăcere, se aşezară pe primele trepte şi zăboviră să scruteze umbrele din interiorul lui.

— Bibetus va veni cu tine – murmură bătrânul.

Mintea lui vede lucruri pe care tu nu le poți pricepe… Îți va fi de folos.

— Ce trebuie să fac odată ajuns acolo? întrebă moştenitorul tronului.

— Aş vrea să-ți pot spune… Dar nu dispera: dacă-i vei întâlni pe zei cere dreptate pentru poporul tău. Dacă se vor arăta duşmănoşi, luptă-te cu ei. Noi te vom aştepta aici până când te întorci. Sunt orb, dar…

Teon se întrerupse, cuprins de o presimțire neaşteptată. Îşi aținti privirile în viscerele goale ale întunericului şi, gânditor, spuse:

— Acum ia-ți armele şi du-te.

Hector ascultă. Se cufundă în locul sacru, incapabil să distingă umbrele care îl înconjurau. Merse încet, strângând cu nervozitate lancea şi scutul, însoțit de zgomotul propriilor paşi pe piatra de pe podea. Când acel zgomot încetă, înțelese că şi-a părăsit lumea.

Capitolul al douăzeci şi treilea

Teppel îşi reluă cercetările.

— Domnule profesor Hoodlige, nu aveți niciun indiciu care ar putea explica mobilul acestei răpiri? Orice indiciu, vreo amenințare, vreo scrisoare anonimă?

Stephan clătină din cap. Toată dimineața nu făcuse altceva decât să repete acelaşi lucru: nu-i cunoştea pe prietenii lui Ivan, nu avea prieteni intimi, nu ştia nimic. Clipă de clipă se simțea tot mai bătrân, amorțit, izolat de lumea care continua să-l înțepe, să-l deprime.

— Încercați să vă amintiți: de multe ori este suficientă o impresie, un străin de prin apropierea casei – insistă comisarul.

— Nu uitați nici cazul acelui tânăr, Looby, care dispăruse şi el înainte de a… – interveni Martinez.

Polițistul pufni.

— Oamenii mei au cotrobăit tot parcul, nu au găsit nimic – se apără el plictisit. Dacă o fi la mijloc acelaşi maniac, va fi foarte greu să dăm de urma lui, mai ales într-un balamuc cum este acesta. Oricum, cred că azi nu se poate face mai mult. Puteți pleca.

Hoodlige nu auzi decât ultimele cuvinte. Cineva îi aminti politicos că era liber să se întoarcă acasă şi îl ajută să se ridice. Afară, pe coridor, se pomeni înconjurat de chipuri cuprinse de milă. A fost momentul manifestării solidarității, al afecțiunii, apoi reuşi să se elibereze şi de asta. Ieşi din Institut. Abia îşi dădu seama că este fotografiat de ziarişti. După o eternitate ajunse acasă.

Soția lui era plecată într-o croazieră, dar în acel moment liniştea i se păru chiar mai rea decât prezența ei. Se ghemui în pat şi rămase acolo nesigur, pasiv, în timp ce începea un proces de măcinare interioară. Curând pierdu noțiunea timpului. Se ridica rar din pat, pentru a mânca şi a bea, şi apoi, aproape speriat de acele semne de activitate, se tolănea din nou. Ignoră cu desăvârşire țârâitul insistent al telefonului, bătăile în uşă. Se îngrijea doar să ia laptele pe care cineva i-l lăsa în fiecare zi la uşă: era unica lui legătură cu lumea exterioară. La început încercase să se gândească, apoi s-a mulțumit doar să se compătimească. Încercă să se întremeze prin băutură. Nu se alese decât cu o durere fizică. Patul rămase singurul refugiu sigur.

Dar în acea zi se dăduse jos din pat pentru a vedea dacă a trecut lăptarul. Apăru în prag şi se uită în jur. Meade se aşezase pe trepte, cu un aer plictisit, răsfoind un ziar.

— Ce faci aici? o întrebă omul surprins.

Ea schiță un surâs:

— Alteța sa a hotărât să mă primească! De două zile te tot caut, credeam că ai murit... Dar morții nu beau lapte – conchise, şi îi arătă cornetul pe care îl ținea în mână. Mai devreme sau mai târziu trebuia să te hotărăşti să deschizi!

— Scuză-mă – şopti Stephan. Voiam să fiu singur. E unul dintre acele momente când...

— De câte zile nu te razi? îl întrerupse Meade. Îmi pari puțin cam deprimat.

Nu îi dădu timp să răspundă şi intră în apartament.

— E un miros de aer stătut aici... Dar Gloria nu este cu tine?

Profesorul clătină din cap.

— Îmi închipui că te-ai ferit să citeşti ziarele – continuă femeia în timp ce începuse să deschidă geamurile.

— Te rog, vreau să rămân singur – o rugă bărbatul.

— Eh, nu! Domnule profesor Hoodlige, pentru tine este mai comod să te închizi în casă şi să-i laşi pe alţii să se descurce! exclamă Meade hotărâtă. Comisia de anchetă a tras concluzia că Sonda este inofensivă, şi în această seară Carpi a organizat o serată pentru a sărbători întoarcerea la experimentele legate de Troia. Trebuie să-l oprim înainte de a fi prea târziu, iar singură nu mă mai descurc: mulţi mi-au trântit uşa în nas.

Stephan încercă să răspundă, dar ea nu îi dădu răgazul necesar. Cu gesturi hotărâte îl prinse de braţ şi îl conduse în baie. Acolo îl constrânse să se bărbierească şi să se îmbrace.

— Mi-am petrecut nopţile în magazie încercând să înţeleg, să-mi explic, şi aproape că am reuşit – spuse ea în timp ce îl împingea în bucătărie. Găsi nişte ouă, le turnă gălbenuşul într-un pahar şi le bătu cu zahăr.

— Dă-l pe gât – îi ordonă ea. Te vei simţi mai bine şi nu o să-mi mai spui că suferi cu ficatul.

— Ai reuşit să faci experimentele singură? întrebă uluit bărbatul.

— Bineînţeles. Nu e chiar aşa de greu. Se leagă alimentatorul de un dispozitiv de măsurare a timpului, care întrerupe contactul la intervale dinainte stabilite; un casetofon înregistrează toate balivernele pe care le spui sub hipnoză.

El o privi neîncrezător. Unda de excitaţie adusă de femeie îl scuturase din starea lui de deprimare şi acum începuse să arate un oarecare interes în legătură cu ceea ce se întâmpla.

— Ce ai descoperit?... Despre Troia, bineînţeles.

— Este aşa cum am presupus: Sonda este într-adevăr o maşină a timpului. Nu suntem încă în măsură să o controlăm, dar mintea mea a fost proiectată cu zeci de mii de ani în urmă... – afirmă doctoriţa. Nu mă întreba de ce şi cum. Nu este posibil deocamdată să individualizăm nişte date incontestabile, cu toate acestea eu am trăit o asemenea experienţă.

Am stabilit contacte telepatice cu ființe umane dintr-un timp îndepărtat. Unele lucruri le-am înțeles, altele nu... Este ca şi cum te-ai afla într-o piață mare şi întunecoasă unde mii de persoane urlă, vorbesc, se bâlbâie... Mi-am ascultat de mai multe ori monologurile, nu mă pot înşela.

— Şi dacă este la mijloc doar autosugestia? Ai petrecut nopți întregi fără să dormi, ai fost obosită...

Meade îşi stăpâni cu greutate o răbufnire de furie.

— Nu vreau să te conving acum – afirmă ea. Mai am nevoie doar de un răgaz pentru a studia mai bine fenomenul. Gândeşte-te numai la cât rău le-am făcut acelor bieți oameni! Le-am răvăşit cunoştințele, le-am impus un mod de a se lupta îngrozitor... şi numai din cauza unui joc prostesc.

Stephan nu se dădu învins.

— Dar de ce tocmai Troia, şi nu perioada victoriană sau cea preistorică?

— Din câte ştiu până acum, asta poate să depindă de legăturile componentelor electronice şi psihofiziologice. Nu ne-am îngrijit niciodată să schimbăm localitatea şi aparatele... Ne comportăm ca nişte primitivi care, din întâmplare au descoperit butonul pentru a porni şi a închide un aparat de radio: până când nu vom individualiza şi butonul de schimbare a postului vom asculta unui şi acelaşi program. Sonda funcționează ca un transmițător, ca un amplificator al semnalelor telepatice: acest lucru este dovedit de influența pe care o are asupra anumitor creiere, în timp ce asupra altora nu acționează aproape deloc. Pe de altă parte se ştie că fiecare minte umană are propria ei lungime de undă, o putere specifică... În unele cazuri poate transmite, în afară de gânduri, chiar obiecte, persoane.

— Ivan?

— Ivan, la fel ca Looby, a fost proiectat în trecut. Am perceput foarte clar acest lucru.

Stephan păru cuprins de o neaşteptată speranță; dar

nu fu decât o scânteie care se stinse în neîncredere.

— Dar nu era legat la Sondă când a dispărut – murmură el.

— Însă Sonda nu acționează numai când este în funcțiune. Presupun că îndată ce se produce o distorsiune în raportul spațiu-timp, provoacă nişte oscilații, nişte „paraziți" care tind să reechilibreze sistemul – afirmă Meade. Dar acum grăbeşte-te: nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă experimentele vor fi reluate de către Carpi.

Stephan se lăsă convins. Ieşiră şi se urcară în automobilul pe care Berry îl parcase în fața casei. Dar cum porniră cu mare viteza nu mai avură timp pentru cuvinte. Amândoi îşi rumegară propriile gânduri şi propriile certitudini. După o eternitate, Stephan reluă asaltul cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Dar de unde vine energia necesară? E clar că bateriile acumulatorului nu sunt suficiente.

— Uiți că Institutul se află lângă cea mai impunătoare concentrare de creiere anormale pe care ne-am putea-o imagina. Clinica poate să funcționeze ca element amplificator: ca o dovadă este dispariția obiectelor în zonele apropiate şi nu în sălile unde se desfăşurau experimentele. Aceeaşi observație este valabilă şi pentru persoanele dispărute…

Femeia tăcu în aşa fel încât imaginația bărbatului să aibă răgazul cuvenit pentru a ajunge la concluzii logice. El nu o mai întrebă nimic, strivit cum era între scepticism, oboseală şi certitudinile care îl chinuiau.

Strada fusese blocată cu un grilaj de fier.

— Se poate merge numai pe jos – îi îndemnă un polițist cu o mină de om plictisit. S-a format deja un fluviu de oameni care merg la Institut, toate străzile din jur sunt blocate.

Meade înjură scrâşnind din dinți, parcă automobilul la marginea străzii şi, trăgându-l pe profesor de mână, intră în fluxul de persoane. Cu mare osteneală ajunse

aproape de gardurile Institutului asediat de o mulțime gălăgioasă. Fără să ezite, cei doi îşi făcură loc prin mulțime cu coatele.

— Suntem doctori din clinică – replicau ei la proteste.

Ultimul obstacol fu reprezentat de doi agenți care păzeau intrarea.

Abia după lungi minute de discuții şi după intervenția unui paznic al Institutului reuşiră să treacă mai departe. O apucară în grabă pe aleea centrală, trecând pe lângă un mare număr de motociclete.

— Se pare că înăuntru se află multe persoane care au venit să asiste la această primă şedință – observă ironică femeia. Vor să-i dea o importanță deosebită.

Stephan aprobă din cap înfricoşat. Pe măsură ce se apropia de Universitate simțea cum îndoielile şi frica devin mai puternice decât el. Holul era luminat ca în zilele de sărbătoare; câțiva îngrijitori, în ținută de gală, controlau invitațiile ultimilor oaspeți. Îi recunoscură pe cei doi şi nu îndrăzniră să-i oprească. Cercetătorul Simms, care îmbrăcase cu acea ocazie un smoching elegant, le ieşi în cale.

Nu-şi ascunse propria dezamăgire când o văzu pe doctoriță, dar se arătă la fel de politicos.

— Domnule profesor, – miorlăi el, ce surpriză plăcută! Vă credeam bolnav. Nici nu ştiți de câte ori rectorul a întrebat de dumneavoastră, dar nu a reuşit să vă găsească. Am aflat despre sărmanul dumneavoastră fiu…

— Da, desigur – murmură Hoodlige. Iată, eu, adică noi…

— Vrem să-l vedem pe rector – interveni Meade hotărâtă. E o problemă de viață şi de moarte.

— Înțeleg – şuieră celălalt pe un ton glacial. Dar în acest moment este ocupat; avem nişte oaspeți importanți: onorabilul Moore, subsecretarul care răspunde de cercetare, personalități ale lumii ştiințifice. Este vorba de o reuniune la nivel înalt, care dezbate

credibilitatea şi seriozitatea Institutului nostru.

— Şi ca s-o spunem pe şleau: *cocktail party* – comentă caustic femeia şi arătă câțiva chelneri cu tăvile pline. Nu ne face să pierdem timpul; ştim prea bine că Martinez şi Carpi sunt pe punctul de a începe al nu ştiu câtelea experiment legat de Troia, pentru plăcerea „oaspeților importanți".

Simms simți din plin lovitura şi se strădui să ia lucrurile cu uşurință.

— Hai, ce naiba, e necesar să ne facem un pic de publicitate. Ancheta a stabilit caracterul inofensiv al Sondei; trebuie să risipim norul de suspiciuni nejustificate care pluteşte asupra întregii noastre activități.

— Mă ajutați să vorbesc cu rectorul sau trebuie să fac o scenă? amenință Meade.

Obținu rezultatul scontat. Interlocutorul dispăru pe o uşă laterală şi se întoarse după câteva minute cu şeful Institutului. Fletcher îi surâse cu amabilitate lui Hoodlige şi îi strânse mâna.

— Ce plăcere să vă avem din nou între noi – afirmă el. Veniți, veniți pe aici să vă prezint oaspeților noştri. Cu toții sunt dornici să-l cunoască pe membrul cel mai de seamă al şcolii noastre.

Doctorița Berry suportă în tăcere faptul că era ignorată, dar imediat ce intui pericolul unei separări de însoțitorul ei interveni cu promptitudine:

— Domnule rector, este absolut necesar să împiedicați experimentul din această seară – spuse ea, în timp ce câteva persoane curioase se strângeau în jur. Există motive certe care să pună la îndoială seriozitatea anchetei.

Fletcher îngheță în propria lui expresie de cordialitate.

— Aveți elemente sigure pentru a proba acest lucru? întrebă el cu gravitate.

— Sunt în măsură să fac legătura dintre dispariția lui Ivan Hoodlige şi Sonda mentală – răspunse femeia. Îmi

mai trebuie doar câteva zile.

— Băiatul a fost răpit, şi chestiunea este de competența poliției – interveni Simms. Doctorița Berry a avut deja posibilitatea să-şi expună propriul punct de vedere în fața Comisiei.

— Aşa este – îi împărtăşi rectorul opinia cu duritate. Nu cred că este cazul să mai insistați. Oricum, având în vedere că profesorul Hoodlige este de față, e firesc să auzim şi opinia sa.

Cel vizat se clătină. Simți ochii celor prezenți ațintiți asupra lui: un cerc care îl asedia, gata să-l spulbere la prima mişcare greşită.

— Iată… Doctorița Berry a făcut cercetări ulterioare – murmură el. Nu are încă probe inatacabile, dar consideră că este necesar să se efectueze noi analize… Ar fi vorba doar de a amâna…

— Domnule profesor, vă simțiți în stare să afirmați cu toată francheța, asumându-vă întreaga răspundere, că fiul dumneavoastră a fost proiectat de Sondă într-o altă dimensiune? îl întrerupse Fletcher.

Stephan, prins la strâmtoare, nu fu capabil să răspundă. Lăsă capul în jos şi tăcu.

Rectorul se întoarse triumfător către doctoriță.

— Domnişoară, să vă fie ruşine! Hoodlige resimte oboseala unui lung an de studii, de continuă dedicare învățământului şi bolnavilor; este deprimat din cauza unor dureroase nenorociri în familie; iar dumneavoastră ați profitat de toate astea pentru a-l târî într-o ridicolă luptă cu morile de vânt. Comportamentul dumneavoastră este intolerabil şi din punct de vedere profesional. Nu ne putem pierde vremea cu instinctele şi cu fantezia. Ştiința trebuie să se întemeieze pe forța rațiunii şi să ofere omenirii adevărul fără înfloriturі, fără concesii iraționalului. Dar dumneavoastră ați demonstrat că nu ați priceput acest lucru şi mă întreb dacă este drept să vă mai permit să rămâneți în Institutul nostru.

Câțiva dintre spectatori aplaudară. Meade, zguduită de un tremur de mânie, îşi făcu loc prin cercul de curioşi şi părăsi clădirea. Stephan ezită, spuse grăbit o scuză oarecare celor care încercară să-l rețină, şi o urmă puțin după aceea.

Ea stătea jos pe pajişte, nemişcată, cu fața încordată, absentă. La intervale regulate îşi afunda o mână în iarbă, alegea cu meticulozitate un fir mai lung decât celelalte, îl rupea, îl strivea şi îl arunca departe spre orizontul care începuse să se întunece. Când Stephan se aşează lângă ea, chipul îi trădă o mişcare de repulsie: o clipă iute care fu ştearsă imediat de o falsă indiferență.

— Sunt un vierme – murmură Stephan. Nu am curajul să duc nimic până la capăt.

— Las-o baltă, aşa trebuia să fie – suspină Meade. Altă dată voi şti să nu mă amestec în treburi care nu mă privesc: Sonde şi inventatorii lor, asta ca să ne înțelegem. Să se ducă dracului şi Troia şi toate celelalte!

— Crezi într-adevăr că vor provoca vreun dezastru?

— Cine poate şti! exclamă femeia. Până acum am scăpat destul de ieftin, în afară de câteva scene de violență colectivă şi de câteva omucideri clasate. Ar putea continua tot aşa, dar la fel de bine se poate crea o ruptură spațio-temporală de dimensiuni suficiente pentru a înghiți tot oraşul.

Se întrerupse. Pe neaşteptate, un vânt rece mângâie iarba, în timp ce arborii se înclinau ca nişte uriaşi înfricoşați şi risipeau în aer o ploaie de frunze verzi.

— Ce frig este – observă Hoodlige. După atâta căldură e aproape plăcut.

Ea păru că nu-şi dă seama de asta.

— În curând se va întuneca – mai spuse bărbatul. Acum, acolo înăuntru, ei se distrează. Şi îi arătă un edificiu auster în spatele lor.

Totul în jur era cufundat în linişte, iar el găsi de cuviință că-i o prostie să mai vorbească.

Capitolul al douăzeci şi patrulea

Hector o apucă pe scări luându-se după muzică, singurul element familiar în acel straniu edificiu: pereți netezi, trepte de marmură albă, lumina rece, emanată din multe torțe mici. Bibetus, lângă el, părea mult mai puțin impresionat; arăta cu degetul acele ciudățenii şi râdea. Îi arăta, în sfârşit, o uşă care le amintea culoarea gheții. Eroul o deschise şi pătrunse înaintând pe coridorul a cărui podea părea să fie făcută dintr-o țesătură foarte fină. Muzica era din ce în ce mai aproape. De-a lungul unui perete se aliniau mai multe uşi. De la una dintre acestea se auzeau oameni vorbind încetişor. Apoi, la zgomotul paşilor lor, apăru un om. Era înalt, mult mai înalt decât un om normal, iar corpul său slab era acoperit de un neobişnuit veşmânt alb. Necunoscutul îl fixă pe Hector surprins, apoi se grăbi să cheme un altul, care apăru imediat după aceea.

— Cine sunt? îl întrebă luptătorul pe însoțitorul său.

Bibetus dădu din umeri.

Noii veniți schimbară între ei cuvinte de neînțeles, apoi se mişcară către intruşi cu expresii conciliante. Când se aflară la câțiva metri, se năpustiră cu brațele întinse înainte. Troianul însă nu se lăsă surprins: scoase spada şi o înfipse în pieptul celui mai apropiat. Acesta holbă ochii, horcăi şi se prăbuşi la pământ. Celălalt urlă de spaimă şi o luă la sănătoasa. Lancea îl străpunse după numai câțiva paşi, pe pragul peste care tocmai voia să-l treacă.

— Nu erau îmbrăcați în platoşe – observă Hector

mirat. Şi nici nu ştiu să se bată. Nu am mai ucis niciodată oameni fără apărare.

Un zgomot frenetic de bătăi cu pumnii le atrase atenția.

— Sunt prietenii noştri – îi explică Bibetus. Sunt încarcerați în acele camere.

Luptătorul nu mai zăbovi. Cu umărul scoase din țâțâni uşile, apoi se trase puțin înapoi privind ciudata mulțime care se aduna în jurul lui: chipuri întunecate, deformate de rânjete prosteşti, ochi holbați, figuri lunatice care trădau minți şi mai înceţoşate.

— Nu cumva aceştia sunt zeii? lăsă condotierul să-i scape.

— Tu nu poți înțelege – îl dojeni Bibetus: Vino, trebuie să-i eliberăm pe ceilalți.

— Teon te călăuzeşte? insistă Hector; dar nu obținu niciun răspuns.

Urmat de cortegiul său eterogen coborî la celelalte etaje, şi peste tot dădu de duşmani pe care-i ucise şi peste uşi de dărâmat.

După fiecare ucidere, cei care-l urmau aplaudau şi apoi îşi spălau mâinile în sânge. Când ieşiră în negura nopții, mulțimea deveni şi mai gălăgioasă, mai excitată. Bibetus trecea de la unii la alții râzând şi agitând nelinişitit mâinile. Mai întâlniră încă un om care, văzând iureşul acela, încercă să fugă. Parcă fu o explozie. Marea de oameni îl ajunseră şi îl strivi.

Cineva găsi asupra lui o brichetă: o luă şi se distră dând foc peste tot pe unde întâlnea material combustibil. Acum masa de oameni era înaintea luptătorului, aproape că-l trăgea după ea spre clădirile din jur. Hector asistă, ținându-se deoparte, la noi scene de violență prostească. Turma, tot mai înfuriată, agita drugi de fier, torțe, masacra cu sânge rece pe oricine întâlnea în cale. Apoi, când păru sătulă, se opri şi se strânse în jurul lui Hector într-o mută aşteptare.

— Trebuie să mergem acolo – decise Bibetus, cu

hainele sfâşiate şi chipul transpirat.

Îl luă de mână şi îl conduse de-a lungul unui teren ierbos, printre copaci mari şi stufoşi care răsăreau pe neaşteptate din umbrele nopții. Se auzi un strigăt de avertisment. Două figuri întunecate se postaseră în fața lor şi țineau în mâini obiecte metalice pe care le împingeau înainte. Hector intui că trebuie să fie arme şi ridică scutul. Urmă o explozie seacă, un murmur de voci şi geamătul unui tânăr care se prăbuşi la pământ.

Gloata se contrase, ca şi cum ar fi fost un singur corp, şi apoi țâşni în față. Cei doi fură doborâți şi înşfăcați de sute de mâini. Unul reuşi să se elibereze şi încercă să scape. Se rostogoli la picioarele troianului, se rugă. Luptătorului îi fu milă şi, înainte ca cel căzut să fie rupt în bucăți, îi străpunse gâtul cu o lovitură de lance.

— Era un soldat ca şi mine – afirmă el adresându-se călăuzei. Sunt sigur de asta.

— Trebuie să ne grăbim – îl preveni Bibetus. Vremea noastră se scurge iute.

Era plăcut să nu te gândeşti la nimic. Liniştea parcului, întunericul, vecinătatea femeii iubite contribuiseră să scadă intensitatea amintirii celor întâmplate. Pentru Hoodlige era primul moment autentic de linişte de când începuse experimentele cu Sonda. Şi Meade părea mai liniştită, relaxată. Se culcase pe iarbă şi avea ochii ațintiți spre, constelațiile strălucitoare de pe cer.

Câteva trosnete îndepărtate rupseră vraja acelei clipe.

— Ce a fost? întrebă ea.

— Vreo țeavă de eşapament – presupuse Stephan.

— Venea dinspre clinică, sunt sigură de asta – observă Meade. Mi s-a părut că aud hohote.

— Nu este nimic – insistă profesorul. Zelosul comisar Teppel a pus doi agenți să stea de pază în parc: poate au fost ei.

Doctorița nu se dădu bătută. Se ridică în picioare şi iscodi pavilioanele iluminate care se ridicau peste coroanele arborilor.

— Priveşte, cineva a aprins un foc într-o cameră —: murmură ea şi îi arătă o reverberație sângerie pe geamurile clădirii vecine.

El ridică din umeri fără să dea importanță faptului.

— Nu-i decât un neon defect. Stai liniştită – o calmă el. Avem altele la care să ne gândim. Mâine voi intenta un proces pentru a împiedica folosirea invenției mele în alte experimente. O să vezi că o vom scoate la capăt.

— Sunt oameni acolo.

— Probabil sunt îngrijitorii care au ieşit din tură.

— Cu torțe? comentă sceptică Meade.

Ajunseră distinct şi nişte zgomote: al unor paşi grăbiți, țipete, murmure. Lumina crea stranii efecte de umbre deformate, erau doar nişte halouri opace care relevau doar puține detalii.

— Sunt pacienți… Se îndreaptă spre Institut.

— Dar cum de este posibil? se îngrozi Stephan. Cine să-i fi putut elibera? Sunt paranoici periculoşi, acolo, în mijloc.

Ceva mai departe de masa de voci răsuna un clinchet înăbuşit, de obiecte metalice. Cei doi se străduiră să descifreze umbrele din jur. Înghețară. Răsări în fața lor o figură pe care înaltul penaj de pe cap, platoşa acoperită cu lamele de bronz, care reflectau când şi când puțină lumină din jur, o făceau impunătoare.

— Dumnezeule! exclamă Hoodlige. Este… este un luptător antic.

Rămase nemişcat vreo câteva clipe, împietrit de frică, apoi, urlând, începu să fugă. În schimb, Meade nu se mişcă. Omul înarmat se aşeză lângă ea încetişor, lăsând ca mulțimea de alienați mintal să curgă pe laturi ca două fălci enorme gata să închidă în jurul Universității.

— Cine eşti? îl întrebă femeia cu jumătate de voce.

El se opri şi ridică spada pentru a lovi, dar figura

unui băiat pe jumătate dezbrăcat îl opri şi îi spuse câteva cuvinte. Hector aprobă din cap, îşi scoase coiful şi, în palida lumină lunară, îi zâmbi. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră. Ea văzu un chip rotofei înconjurat de o barbă creaţă şi un păr bogat şi negru.

— De ce eşti aici? îl mai întrebă ea, dar nu obţinu niciun răspuns.

Bărbatul se limită să scuture din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească faptul că nu se pot înţelege. Îşi puse coiful pe cap, şi chipul său dispăru în spatele unei măşti metalice. Apoi, în tăcere, aşa cum venise, îşi continuă drumul.

*

Hoodlige ajunse gâfâind la scara de acces în Institut. Se împiedică de trepte, căzu, îşi reluă apoi cursa până ce ajunse în hol. Doi oameni de serviciu în uniformă, sprijiniţi de perete aşteptau cu un aer plictisit să se termine distracţia.

— Ajutor! hotărî profesorul.

Îi ieşiră în întâmpinare, cu un aer întrebător.

— Vă simţiţi rău? îl întrebă unul dintre cei doi.

— Bolnavii au fugit din clinică… Vin… – bâigui Stephan. Trebuie dată alarma. Cu ei este un… un… – şi se întrerupse, incapabil să definească precis coşmarul care-l bântuia.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă – îl calmă ei. V-aţi înşelat. Nimeni nu ne-a semnalat vreo stare de urgenţă.

— Nu… E adevărat… Daţi alarma, vin!

— Ar fi mai bine să-l informăm pe rector – murmură unul dintre oamenii de serviciu. Asta are aerul că e plecat…

Fraza neterminată se transformă într-un horcăit: o piatră mare îi sparse capul. Colegul lui îl privi în timp ce se prăbuşea la pământ, apoi privi spre mulţimea de nebuni care era pe punctul de a pătrunde pe marea uşă

de la intrare care era larg deschisă. Nici măcar nu încercă să fugă: ridică brațele în aer şi dispăru într-un vârtej de mâini întinse spre el. În schimb Hoodlige, cu un ultim salt reuşi să se strecoare într-una dintre sălile de curs şi să închidă uşa cu cheia. Se sprijini de ea şi apoi, hohotind de plâns, se târî până la catedră. Bustul lui Escualp îl privea curios, împietrit în ironia cu care îi urmărise de atâția ani lecțiile. Din sălile vecine ajungeau până la el cu deosebită claritate zgomotele unei orgii de violență: împuşcături, horcăieli, urlete bestiale, râsete, blesteme, plânsete, pocnetul obiectelor care se spărgeau de ziduri, scrâşnetele sinistre de oase strivite.

— Ajunge! imploră Stephan istovit. Îşi astupă zadarnic urechile cu mâinile, bătu cu pumnii în masă, amenință rândurile de bănci goale.

— Vă suspend pe toți! continuă profesorul.

Apoi se mai relaxă puțin. Vechiul bust de ghips nu păru deloc surprins de această schimbare, la fel cum nu se arăta deloc interesat nici de lungul monolog pe care omul îl rostea.

— Spuneți-mi, doamnă, de multă vreme acuzați aceste simptome? Insomnie, stare de excitație, toate acestea alternate cu neaşteptate stări de deprimare, sentimentul frustrării... Înțeleg. Bine, să vedem ce putem face.

Hoodlige se ridică de pe scaunul pe care stătea şi se duse lângă coloana de pe care îl privea Esculap.

— Întindeți-vă, relaxați-vă. Când erați mică, până la ce vârstă ați făcut pipi în pat? Dar văd că sunteți foarte încordată...

Luă în mâini bustul şi îl ridică.

Dar aceasta se dovedi a fi prea greu pentru puțina lui putere. Esculap se prăbuşi pe podea cu o bufnitură puternică şi se sparse în mai multe bucăți, care făceau imposibilă recunoaşterea chipului mândru al unui nemuritor. Numai un ochi rămase integru, un ochi senin, deloc alarmat de situație.

— Nu vă îngrijorați – continuă profesorul. Nu e un mare necaz să rămâi fără obraz, în zilele noastre este normal.

Îngenunche lângă resturile statuii şi începu să le adune, ignorând fumul care intrase în sala de cursuri.

*

Meade nu avu curajul să se mişte cât dură vacarmul masacrului. Apoi, când se stinseră şi ultimele gemete, traversă pajiştea încet, pendulând între spaima pentru ce văzuse şi dorința de a-i ajuta pe eventualii supraviețuitori din Universitate. Se întâlni cu vreo câțiva bolnavi care ieşeau de acolo, murdari de sânge, cu ochii fulgerând şi brațele lăsate pe lângă corp. Ca nişte umbre tăcute trecură pe lângă ea fără să o vadă. Pe podeaua holului întâlni câteva forme sângerânde. Neplăcut surprinsă, trecu pe lângă ele fără să se oprească. Ceva mai în față, alți internați admirau fascinați un foc aprins. Doctorița trecu mai departe până ce ajunse în fața pragului aulei magna, unde cu numai câteva ore înainte începuse ultima experiență cu Sonda. Nu avu curajul să privească înăuntru: îi fu suficient să zărească un corp măcelărit în spatele uşii şi o băltoacă purpurie care se scurgea până la picioarele ei, pentru a-i fi frică. I se făcu greață şi se sprijini de un perete, străduindu-se să respire profund.

Hector ieşi de acolo puțin după aceea, împreună cu ultimii agresori. Observând-o, se opri. Scutul său enorm era mânjit de sânge, iar delfinul auriu desenat pe el părea că saltă peste valurile unei mări roşii.

— De ce? murmură Meade, deşi nu se aştepta la vreun răspuns.

Hector ajunse la scara ce ducea către etajul superior, încercând să oprească sângele care-i țâşnea din rana de la umăr.

Femeia se apropie de el.

— Lasă-mă pe mine – îi zise, apoi rupse o fâşie din poala rochiei, pentru bandaj. Cine ştie dacă microbii epocii noastre nu vor avea efect asupra ta?

Bărbatul îi puse mâna pe cap şi îi mângâie părul. Era un delicat gest de afecțiune, care întrerupse atmosfera de violență care stăpânea peste tot.

— Chiar era necesar să-i ucideți? continuă Meade. V-au făcut mult rău, dar nu şi-au dat seama… Dar ce tot vorbesc, tu oricum nu poți înțelege ce spun. Apoi, tot acest măcel nu va folosi la nimic… sau numai dacă…

Tăcu pentru a-şi limpezi gândurile. Termină de îngrijit rana şi, hotărâtă, se ridică în picioare.

— Urmează-mă, trebuie să duci la capăt misiunea ta. În subteran se mai afla o Sondă; în plus, sunt acolo toate proiectele lui Stephan: trebuie să dăm foc la toată clădirea.

Coborâră la magazii. Femeia găsi câteva bidoane cu uleiuri combustibile şi, sub privirile atente ale luptătorului, aruncă lichidul acela peste tot în jurul său, îi dădu foc şi verifică dacă flăcările se întind. Curând clădirea fu înfăşurată într-un fum negru şi dens.

— Să plecăm – spuse ea. Îl luă de mână şi îi conduse afară.

Îşi încetiniră paşii şi continuară să meargă, ignorând vagile figuri care, risipite în grupuri, rătăceau în jurul lor. Acum se aşternuse o liniște ciudată: priviră de departe cum se propaga focul. Clădirea impunătoare şi întunecată a Institutului se trezi la o altă viață cuprinsă de flăcări pâlpâitoare, vii care se înălțau spre cer ieşind prin ferestrele mari.

Câteva sirene îndepărtate o treziră la realitate.

— Totul s-a terminat – suspină Meade, golită de orice emoție.

Ar fi vrut să-i spună atâtea şi atâtea lucruri, despre trecut, despre viitor. Dar ce sens ar fi avut să vorbească unui om care aparținea unei alte dimensiuni?

— Trebuie să pleci… Ai tăi te aşteaptă – se mărgini ea

să şoptească.

Hector îi mângâie pentru ultima dată părul şi se îndepărtă. Un vânt furios le biciui hainele, un vânt fierbinte care se abătu crunt printre flăcări şi răpi nori de scântei care muriră în aer. Meade, instinctiv, îşi apără faţa; când deschise ochii el deja dispăruse... Întâlni, în schimb, privirile înspăimântate ale unui tânăr cu o înfăţişare familiară.

— Ivan! îl strigă ea.

Băiatul tresări.

— Doamnă... eu nu-mi amintesc... ce s-a întâmplat?

— Nimic, dragul meu, nimic. Vino, te duc acasă.

Se apropie de el şi îl luă de braţ plângând.

Un zgomot de paşi iuţi o făcu să se întoarcă; văzu o umbră, un coif metalic care se îndrepta spre incendiu.

— Tu eşti! exclamă ea.

— Doamnă... vă simţiţi bine? o întrebă pompierul, nespus de surprins.

— Oh... da, mulţumesc – răspunse femeia. Sunt supravieţuitori?

— Da, o grămadă de nebuni. Ar fi bine să fiţi atentă. Unii par să fie foarte periculoşi – şi bărbatul se întrerupse pentru a o privi suspicios. Dumneavoastră sunteţi sănătoasă, nu-i aşa? Aţi făcut parte din grupul celor invitaţi la petrecere?

— Sunt doctoriţa Berry – îi explică Meade. Eu nu am fost invitată. Nu înţeleg prea bine ce s-ar fi putut întâmpla. Cineva m-a lovit în cap şi când mi-am revenit am văzut incendiul.

— E o poveste urâtă – răspunse pompierul. Se pare că au murit 10 persoane deosebit de importante. Va fi considerat evenimentul secolului după circăria acea cu războiul troian.

Sfârşit

COLECȚIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRÂNCUȘI

Luigi Menghini

ASEDIUL

7

Asediul este un roman a cărui acțiune se desfășoară în epoca noastră, într-un oraș normal dintr-un stat normal care evoluează după norme științifice. Întîmplarea începe într-un Institut Universitar unde se studiau noi metode pentru a vindeca bolile nervoase. Profesorul Stephan Hoodlige pune la punct *Sonda*: un aparat care are drept scop să penetreze psihicul bolnavilor pentru a atinge amintirile sau traumele psihice care au declanșat boala.

Întrucît se presupune că acțiunea aparatului asupra omului nu prezintă nici-un pericol, studenții se oferă de bunăvoie să colaboreze la experimente. Primul subiect supus influenței Mașinii dezvăluie o surprinzătoare și halucinantă implicare într-unul din episoadele homerice: debarcarea aheilor la Troia...

De la această premisă începe un splendid roman cu o temă științifico-fantastică puțin cam neobișnuită, inedită pentru cei pasionați de asemenea literatură. Este o povestire condusă într-un ritm care nu te lasă nici să respiri: acțiune, invenții, lovituri de teatru la fiecare pagină, un final impetuos.

ISBN 973-9043-12-7